

VELIMIR STOJIĆ

DRAMA STOLEĆA

**Namenjeno isključivo
članovima Adventističkih skupova**

Zrenjanin, 1984.

Objašnjenje skraćenica spisa J. G. Vajt

AA	Dela apostolska
1BC	Biblijski komentar
CD	Saveti o životu i ishrani
CH	Saveti o zdravlju
ChS	Hrišćanska služba
Ed	Vaspitanje
EW	Rani spisi
GCB	Bilten Generalne Konferencije
GW	Sluge Evanđelja
RH	Pregled i Glasnik
1SM	Odabrane vesti
1T	Svedočanstva (1—9)
TM	Svedočanstva za propovednike
OS	Odabrana svedočanstva
PM	Poruka mladim hrišćanima
SE	Služba Evanđelja
SOŽI	Saveti o životu i ishrani
VB	Velika borba

Objašnjenje skraćenica ostalih spisa

GI	Glasnik ASD
NVS	Borovićeva skripta „Na Večnoj Steni“
RA	Francuski glasnik ASD
QOD	Adventisti odgovaraju na doktrinalna pitanja

Predgovor

Sadržaj ove knjige je veoma važan za široku javnost, pošto Adventistička crkva koristi razne metode vrbovanja ljudi za svoje vernike, kako bi povećala svoje prihode i izdržavala sve brojniju crkvenu mašineriju, umesto da vernike usmerava ka Bogu i troanđeoskoj poruci. Troanđeoska poruka je odavno postala tabu tema u toj crkvenoj organizaciji. Kako se sve aktivnosti otpalog vođstva i otpalog propovedničkog sistema svode na vrbovanje, zaglupljivanje, jačanje moći i dominacije sistema, i ubiranje profita od vernika, potrebno je da svako, ko iskreno traga za Bogom i istinom zna da se radi o još jednoj otpaljoj crkvi, koja za dobru proviziju umiruje savest i zavodi ljude na staze lažne nade u spasenje. Izvorno adventističko učenje iz prvih 50-60 godina adventizma zaista nosi punu poruku spasenja, i to učenje nikako ne sme da se poistoveti sa malverzacijama ove ustanove.

U knjizi se spominju „zvučna“ imena „uglednih“ propovednika crkve. Carska vlast i diktatorsko ponašanje se pripisuje malom broju u vrhu hijerarhije. Danas je situacija toliko gora, da su i lokalni propovednici samovoljni i nedodirljivi diktatori, i da je osnovni princip na kome se temelji hijerarhija crkve, imperijalni despotizam.

Iz tog razloga je objavljivanje ove knjige u elektronskoj formi pokušaj upozorenja iskrenim tragaocima za istinom, da se čuvaju i ne postanu žrtve vrbovanja u još jednu religijsku zajednicu, koja će ih ucenjivati, „šišati“ i zavoditi sa prave staze spasenja.

Propovednički sistem radi to što su Jevrejski sveštenici radili u vreme Hrista:

„Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeri! Putujete i morem i kopnom da pridobijete jednog sledbenika, a kad on to postane, pretvarate ga u sina gehene, dvostruko goreg od vas.“ (Matej 23:15)

Na taj način umesto stvaranja armije Hristovih sledbenika, stvaraju armiju svojih sledbenika, kojima ne smeta ni vređanje Boga i Hrista, samo im crkvu neka niko ne dira. Crkvu koja umiruje savest i navodi na negovanje greha u srcu, umesto da kaže istinu o posledicama greha.

I nad tim propovedničkim sistemom koji je konfiskovao Adventističku crkvu od Boga, lebde Hristove proročke reči:

„Eto, ostavlja vam se vaša kuća pusta.“ (Matej 23:38)

UVOD

Ova knjiga namenjena je samo članovima adventističkih skupova pošto se njen sadržaj jedino na njih odnosi. Kako su adventisti oduvek pokazivali živo interesovanje za ispunjenje proročanstva iz Svetog pisma ili još preciznije rečeno, iz Otkrivenja 13-te glave, ja koristim ovu priliku da im saopštim na koji način je došlo do tog ispunjenja i koje su devijacije i anomalije usledile nakon toga.

Ova knjiga bavi se problemima čisto verskog karaktera, pa prema tome ne prelazi okvire Adventističke crkve, i cilj joj je da sa proročke tačke gledišta upozna članove sa situacijom koja danas viada u crkvi. Biću vrlo zadovoljan ako je knjiga postigla svoj cilj.

VELIMIR STOJIĆ

profesor teologije

U Zrenjaninu, 31.05.1984.

„Kao u prošlim vekovima, i danas postoji sklonost da se prime ljudske tradicije i teorije. Oni, koji iznose istinu za sadašnje vreme ne treba da očekuju da će naići na bolji prijem, nego reformatori u ranijim vekovima.

...Ilija je bio optužen da zavodi Izrailjce; Jeremija, da ih izdaje; Pavle da skvrni hram. Od onoga vremena pa sve do danas oni koji su hteli da ostanu verni istini žigosani su kao buntovnici, krivovernici i otpadnici.

Bog je u sva vremena slao svoje slugе da žigošu greh kako u svetu tako i u crkvi. Ali narod želi da mu se govore mile stvari, jer mu čista i neizveštačena istina nije ugodna“. (VB 120, 373, 491).

„Koji govori: Poznajem ga a zapovesti Njegove ne drži, laža je i u njemu istine nema.

Koji govori da u njemu stoji i taj treba tako da hodi kao što; je On hodio.

...I znate da nikakva laž nije od istine. (1 Jov. 2: 4, 6, 21).“

„Isto kao i omiljeni učenik i mi imamo pravo da ocenimo one koji tvrde da su sakriveni u Hristu, a u stvari žive protiveći se Zakonu Božjem. U ovim poslednjim danima postoje zla slična onima koja su ugrožavala napredak božje crkve tog vremena pa se zato moramo brižljivo pridržavati učenja apostola Jovana u ovom pogledu.“ (AA 554/5)

Propovedanje laži umesto istine uvek je dovodilo crkvu u žalosno stanje. Zbog toga nam je svima dato ovlašćenje da budno pazimo na dela onih koji kažu da su Hristovi sledbenici i slugе, a u stvari to nisu. Danas, da bi neko opravdano nosio ime adventista, potrebno je da takav primenjuje celokupno učenje Biblije i Duha proroštva. Onaj ko odbija da prihvati i sprovede učenje Duha proroštva predstavlja za današnje članove istu opasnost koju je Juda predstavljao za Hristove učenike. Prisustvo lažnih učenika je svagda remetilo red i mir u crkvi i oni su ti koji kočе napredak crkve i danas. Na žalost, tih lažnih učenika ima dosta baš na samom vrhu među takozvanom „braćom rukovodiocima“...

Svojevremeno, apostol Pavle je najavio dva vrlo značajna proročanstva, koja se ispunjavaju naročito u naše današnje vreme.

Prvo od ta dva proročanstva zapisano je u Del. ap. 20: 29, 30 gde nam se kaže: „Jer ja ovo znam da će po odlasku mome ući među vas teški vuci, koji neće štedeti stada. I između vas samih postaće ljudi, koji će govoriti izrnutu nauku da odvrćaju učenike za sobom“, „...da prevare i izabrane ako je moguće“. Da, ovo proročanstvo je zapisano samo što današnje nazovi vođe Adventističke crkve ovo

proročanstvo uvek primenjuju na vođe drugih zajednica i crkava, dok se je Pavle jasno izrazio i lepo rekao da će se to dogoditi među onima koji se smatraju naslednicima apostolske crkve. Jasnije rečeno, Pavle je nedvosmisleno rekao da će ti teški vuci harati među pravim božjim narodom kako bi ga zaveli i doveli do otpada od vere. Nije strašno ako čovek u neznanju otpadne. Za njega u tom slučaju ima još uvek neke nade. Strašna je situacija onog čoveka ili organizacije koja zna da je zašla sa pravoga puta, ali ne želi da se povrati na staru dobru stazu, jer smatra da je ona suviše uska. A otpad nije drugo, nego skretanje sa te prave staze, koja je oivičena Zakonom i svedočanstvima.

Međutim, danas u ovoj modernističkoj adventističkoj crkvi, od koje je ostalo samo ime, ni Zakon ni svedočanstva više nisu interesantni, jer suviše mnogo traže od čoveka, po shvatanju novih adventističkih učitelja.

Ti isti više vole da govore samo o pojedinim stvarima, koje svakako imaju svoje mesto u planu spasenja, i koje su neophodne, ali ti novi učitelji najčešće govore samo o „milim stvarima“ ne želeći da govoreći o Zakonu i svedočanstvima, slučajno nekog pogode i time i umanje svoju ličnu popularnost, koja je za njih mnogo važnija nego sam božji Zakon. Tamo gde Zakon izgubi svoje mesto neminovno dolazi do otpada koji je Pavle spomenuo u 2 Sol. 2:3-4: „Da vas niko ne prevari nikakvim načinom, jer neće doći dok ne dođe najpre otpad i ne pokaže se čovek bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog“.

Prvu stvar koju će jedan pažljiv čitalac da primeti je činjenica da „čovek bezakonja“ o kojem je reč, neće sesti u sotonskoj crkvi, nego stih lepo jasno i glasno kaže da će on sesti u „crkvi božjoj“.

Ako bih vam ja kojim slučajem rekao da je ta božja crkva, katolička crkva, vi bi ste svakako rekli da sam otpao od vere, jer svi koji smo adventisti vrlo dobro znamo da je Adventistička crkva, božja crkva, i svi dobro znaju da je katolička crkva otpala, premda i u njoj ima jedan deo božje dece. Ali poznato je, da je katolička crkva kao organizacija pala i zbog toga ona više nije i ne može da bude smatrana božjom crkvom. Preostaje nam dakle da zaključimo da ispunjenje proročanstva o kojem govorimo, ne može da se ispuni u okrilju katoličke crkve koja se „već mnogo vekova nalazi u palom stanju“ (VB 314) nego ono mora da se ispuni u okrilju crkve koja je trebala da nastane posle pada katoličke crkve i koja je vremenski situirana direktno pred drugi Hristov dolazak. I ja mislim da nije teško pogoditi o kojoj se crkvi radi.

Pad te crkve je u uskoj vezi sa Otkr. 13:14: „I vara one koji žive na zemlji znacima koji joj biše dani da čine pred zveri, govoreći onima što žive na zemlji da načine ikonu zveri koja imade ranu smrtnu i osta živa.“ Glavna misao ovog stiha je stvaranje ikone zverine.

A sada da vidimo kako je došlo do stvaranja te ikone zverine, ko je učestvovao u stvaranju te ikone zverine i koje godine se to dogodilo.

Duh proroštva nam daje polaznu tačku za razumevanje ovog predmeta: „Kada se vodeće crkve u SAD slože u tačkama nauke koje su im zajedničke i počnu uticati na državu da nametne njihove propise i podupru njihove ustanove, tada će protestantska Amerika biti ikona rimske svešteničke vlasti. (VB 363)

Kao što ste čuli stvaranje ikone zverine je u direktnoj vezi sa tačkama nauke verovanja vodećih američkih crkava među kojima je i adventistička crkva. Isti ovaj pasus nam jasno kaže da će ikona zverina biti stvorena kada se ove vodeće crkve slože u tačkama nauke koje su im zajedničke. Pazite, nije potrebno da se ove crkve slože u svim tačkama nauke, nego proročanstvo nam kaže da će ikona zverina biti stvorena kada se vodeće crkve slože samo u tačkama nauke koje su im zajedničke.

Želeo bih da vas podsetim da sve do 1955. godine, mnoge crkve nisu priznavale adventističku crkvu kao hrišćansku crkvu, premda je ona do te godine još uvek bila prava hrišćanska crkva jer je do tada imala zdravu nauku koja se razlikovala od nauke svih drugih crkava. Ali te žalosne, dramatične 1955. godine desio se jedan strašan događaj, zbog kojeg moje srce krvari kao i srce svakog onog koji voli adventističku crkvu.

Te 1955. godine došao je kraj pravog adventističkog crkvi i ona je ustupila mesto crkvi koja nastavlja da nosi ime adventističke crkve ali koja to više nije. Zašto?

Pre ove kobne 1955. godine prava adventistička crkva propovedala je celokupnu istinu koja je sadržana u Bibliji i čije su pojedine istine još naknadno naglašene u Duhu proroštva. Dok je crkva bila stvarno crkva, Hristova priroda bila je predstavljena u pravom svetlu tj. crkva je učila da je Hristos, s obzirom da je on u isto vreme bio Bog a i čovek, kao itakav mogao da pogreši što Duh proroštva jasno potvrđuje. A što Hristos nije pogrešio, i što je održao sve božje zapovesti i tako ostao u ljubavi njegovog Oca, rešenje treba tražiti u čvrstoj zajednici, u poverenju i u poslušnosti koje je On pokazao prema svom Ocu, koji mu je u isto vreme davao silu da pobedi svaki greh, istu silu koja stoji na raspolaganju svakom onom koji želi da bude pobednik

nad grehom, kao što je to bio naš Spasitelj Isus Hristos. Ali nova teorija, koja je došla kao plod tog dramatičnog događaja koji se desio te mračne 1955. godine, ne kaže tako. Po toj novoj teoriji koju je takozvana adventistička crkva oberučke prihvatila Hristos nije imao nikakvu sklonost prema grehu, i to je razlog što On nije pogrešio. Ta strašna nova i modernistička teorija čiji su tvorci katolički teolozi prodrila je najpre među protestante i najzad među adventiste te nesrećne 1955. godine. Ta nova teorija, ne uzima u obzir da je Hristos rekao da je On istina, nego ga čini najvećim lažovom i prevarantom svih vremena pošto ga predstavlja kao nekog koji se je samo kobajagi borio protiv greha ali nije mogao da podlegne grehu pošto je bio Bog. Strašnog li Bogohulstva! Ali to je učenje novih lažnih adventista. No, sva sreća, Bog nam o svom sinu drugačije govori preko apostola Pavla kroz Jevrejima poslanicu. U njoj mi saznajemo da je Hristos bio u svemu kušan kao i mi, i da je pobjeda nad grehom moguća za svakoga koji se potčini Božjoj volji. Tako je učila prava adventistička crkva ali tako više ne uči lažna adventistička crkva.

Možda u vašim očima to nije ništa strašno, ali ja vam kažem da je to više nego strašno.

Ako niste mogli da shvatite malopredloženi predmet u vezi sa Hristovom prirodom, spomenućemo jednu drugu najpoznatiju od svih adventističkih tačaka verovanja. Reč je o suboti. Kao i sami što znate u pravoj adventističkoj nauci, subota igra vrlo važnu ulogu jer čini deo Zakona. Subota je ta koja inosi pečat Stvoritelja i ona je po rečima proroka Jezekilja znak ili pečat Boga živoga. Ali za novi modernistički adventizam ta ista subota više ne igra neku važnu ulogu. Vi ćete se pitati na osnovu čega ja to tvrdim. To je bar jednostavno. O tome svako od vas može da čita u RA od 1.08.1959. i upravo taj glasnik, preciznije rečeno članak sa naslovom „rehabilitovani adventizam“ govori šta se desilo te kobne 1955. godine. Rehabilitovani adventizam kada se prevede na narodni jezik ustvari znači adventizam kome je povraćen ugled. I pisac tog članka Pol Nuan umesto da stavi naslov „Adventizam koji je izgubio ugled“, on je stavio lažan naslov koji glasi: „Adventizam kome je povraćen ugled“. U jednu ruku to je istina, jer mu je povraćen ugled u očima davno otpalih crkava, ali zato je njegov ugled opao u božjim očima kao i u očima svih onih koji vole pravi, čisti Adventizam.

Svi vi koji ste dobro upoznati sa tradicionalnim Adventizmom, svakako znate da Adventni pokret poslednjih dana ima za zadatak da po rečima proroka Isaije iz 58. glave sazida stare pustoline, tj. da povрати ugled pogaženoj suboti, toj tako važnoj zapovesti Gospodnjog.

Ali modernistički Adventizam nema tu nameru. Za njega subota više nije probni kamen vernosti prema Bogu. Ti novi ili neoadventisti, koji mogu da budu nazvani i spiritisti, više ne pridaju neku veću vrednost svetkovanju subote. Oni su sebi dali za pravo da iznose jednu sasvim novu i nečuvenu interpretaciju u vezi sa svetkovanjem subote. Avgusta meseca 1955. godine kaže nam Pol Nuan, u već pomenutom glasniku, vaši adventistički rukovodioci sastali su se u Filadelfiji, koja se nalazi u Americi, da bi odgovorili na pitanja dva prezbiterijska propovednika koji su predstavljali njihovu prezbiterijsku crkvu ali u isto vreme i ceo protestantski svet. Odgovor koji su ovi protestantski predstavnici dobili od adventističkih rukovodilaca dao im je priliku da dođu do vrlo neverovatnog zaključka. Ta dva predstavnika zvali su se Valter Martin i Donald Bamhaus. Na osnovu odgovora koje je dobio od adventističkih rukovodilaca po pitanju subote, protestant Barnhaus kaže sledeće: „ako je tačno da Adventisti slave subotu kao dan odmora, oni apsolutno odbacuju ideju po kojoj poštovanje subote sačinjava u bilo čemu sredstvo spasenja. Oni priznaju rado da hrišćani, koji danas iskreno slave nedelju, isto su članovi tela Hristova kao i oni“.

Ja se slažem da bi ovaj odgovor sa nekim dodatnim objašnjenjima mogao da bude smatran kao tačan. Ali takav kakav nam je dat u Adventističkom Glasniku je više nego veleizdaja prave i čiste tradicionalne adventističke nauke. Istina taj odgovor pod takvom nekompletnom formom formulisao je protestantski predstavnik, ali s obzirom da ga pod tom formom prenosi jedan adventistički list znači da se adventistička crkva slaže sa tim jeretičkim odgovorom i da nema ništa da doda na njega. Dokaz za to mi je činjenica da u nastavku članka pisac tog štiva, ne dodaje potrebna objašnjenja i stav prave Adventističke Crkve, već bez ikakvog komentara ostavlja pomenuti odgovor novootpale adventističke crkve.

Odgovori, koje je ovaj protestantski propovednik dobio od adventističkih rukovodilaca, po pitanju svih tačaka nauke, dali su još jednu priliku ovom protestantskom propovedniku da dođe do jednog zastrašujućeg zaključka koji je on formulisao na sledeći način: „mi smo odmah приметili da Adventisti poriču izvesne teološke pozicije koje su im pre bile pridavane.“

Kao plod ovih sastanaka između ova dva protestantska propovednika i Adventističkih rukovodilaca, u saglasnosti sa Generalnom Konferencijom, izašla je 1957. godine dobro poznata adventistička knjiga sa naslovom: „Seventh-day Adventists answer Questions on Doctrine“, ili „Adventisti odgovaraju na doktrinalna pitanja“. U toj knjizi učinjeni su svi mogući napori da se pokaže kako se

Adventisti slažu u gotovo svim tačkama nauke sa ostalim protestantskim grupama. Na taj način, proročanstvo iz VB 363, koje je najavilo da će biti stvorena ikona zverina u trenutku kad se vodeće crkve u SAD slože u tačkama nauke koje su im zajedničke, bilo je ispunjeno. Ali to za proučavaoce Duha proroštva nije nikakvo iznenađenje. J. Vajt je u jednoj viziji već 1900. godine videla da će do toga doći: „Ljudi će upotrebiti sva sredstva da učine što manje uočljivom razliku između Adventista SD i onih koji poštuju prvi dan nedelje. Pokazana mi je grupa ljudi koji se nazivaju Adventisti SD, koja je savetovala ida ne treba tako upadljivo da izdižemo zastavu ili znak koji nas čini osobitim narodom, tvrdeći da to nije najbolji put da se našim ustanovama osigura uspeh...

Mi ne smemo sakrivati svoju veru da bi smo stekli podršku.“ (Iz Riz sved. II 340). Ali ovaj savet nije bio poslušan, takozvani adventistički rukovodioci su se pokazali vrlo širokogrudni prema principima Božjeg Zakona, i na taj način dali lažnu nadu protestantskom svetu da poštovanje četvrte zapovesti više nije potrebno da bi se stiglo u nebo. I tako, u saradnji sa nazovi adventističkim rukovodiocima bila je stvorena ikona zverina u Americi. U RH, 23 od 11.08.1977. starešina W. D. Eva iz Gen. Konf. izveštava da je 18.05.1977. Dr. B. B. Bič sekretar evropske Gen. Konf., u ime crkve ASD predao papi Pavlu VI zlatnu medalju. Ovo je vest koju svako može da proveri, što znači da to nisu samo „Vegetarske izmišljotine“.

Izlazak knjige QOD 1957.g. ozvaničio je stvaranje „ikone zverine“ i eto samo 20 godina kasnije i sama „zver“ bila je odlikovana zlatnom medaljom. Ovo je „uska staza“ „Nove organizacije“ „a tom stazom ide ova sveta crkva ASD“ (NVS 178) kako bi rekao Borović. Još jedan drugi interesantan detalj: posle izlaska pomenute knjige QOD (1957) u biblijskim poukama se više nikada nije proučavala trinaesta glava Otkrivenja.

A sada da vidimo kako je došlo do stvaranja „ikone zverine“ u Evropi. Tri različita lista objavila su odluke Kongresa italijanskih evangelističkih crkava. Taj Kongres održan je u Rimu od 26. do 30. maja 1965. g. U tom Ekumenskom Kongresu učestvovala je i naša i talijanska crkva, koja naravno nije imala šta tu da traži, ali proročanstvo iz trinaeste glave Otkrivenja je moralo da se ispuni, samo takozvani adventistički rukovodioci ne žele ništa da čuju o tome, i zato pokušavaju da poreknu činjenicu da se je ovim pomenutim gestom italijanske Adventističke crkve delimično ispunilo proročanstvo iz Otkr. 13:14.

3.06.1965.g., zvanični list Ekumenskog saveza „SOEPI“, donosi jedan članak sa naslovom: „Sjedinjenje protestantskih crkava u Italiji, na pomolu“. Na već pomenutom Kongresu, u kom su učestvovalе sedam protestantskih crkava bila je prisutna i adventistička crkva. 24. 06. iste godine, list „Hrišćanstvo u 20 veku“ piše o istoj stvari pod istim naslovom i objašnjava sledeće: „Da bi olakšao učešće crkava adventista kao i učešće duhovničarskih crkava, postojaće dve vrste članova: aktivni i udruženi.“

Takozvani Adventistički rukovodioci priču da je Adventistička crkva aktivan član Ekumenskog saveza i kažu da je ona samo posmatrač, dok autor ovog članka naziva takve članove „udruženi članovi“.

1.07.1965.g. list „Katoličke internacionalne informacije“ piše o istoj stvari i potvrđuje da pored ostalih u radu tog Kongresa učestvuje i adventistička crkva. Alarmiran tim strašnim novostima, tadašnji član Odbora jedne francuske oblasti po imenu Pol Dibost obraća se sekretaru za versku slobodu, Dr. Nusbaumu i ukazuje mu na činjenicu da time što se je italijanska adventistička crkva pridružila ostalim protestantskam crkvama iz Italije, ona ustvari učestvuje u stvaranju ikone zverine. Svestan da je jedna takva interpretacija sasvim ispravna, svestan da članovi naših ostalih adventističkih crkava ni po koju cenu ne sme da saznaju te zastrašujuće vesti, taj takozvani sekretar za versku slobodu brzo se potrudio da pokrene da vesti objavljene u tim listovima nisu istinite, da one imaju za cilj da naruše ugled adventističke crkve i da navodno žele da je oklevetaju. Sva ta objašnjenja data su sa ciljem da smire uznemirene duhove i tako zataškaju čitavu stvar. Ali istina ne može da bude ugušena jednom običnom lažju. Porekavši istinitost informacija objavljenih u ta tri neadventistička lista, taj famozni sekretar za versku slobodu je u stvari izrekao jednu gnusnu laž, koja je vrlo brzo bila obelodanjena u našem adventističkom glasniku na italijanskom jeziku od avgusta 1965. godine. Taj glasnik, bez mnogo sumiranja daje opis tog Ekumenskog Kongresa, koji je doslovce ispunio proročanstvo sa 363 strane iz VB koje se ispunilo 1955. godine u Americi i evo sada 1965. godine u Evropi. Podsećam vas da to proročanstvo jasno kaže da će ikona zverina biti stvorena kada se vodeće crkve slože u tačkama nauke koje su im zajedničke. Već pomenuti Adventistički glasnik, koji je svima pristupačan, lepo nam kaže da je Adventistička crkva iz Italije učestvovala u sporazumu koji je bio formulisan sledećim rečima: „U našoj zajedničkoj veri u Boga koji nas je svojom milošću učinio svojim narodom, u Hristu jedinom Gospodaru Univerzalne crkve, i u Svetom

Duhu koji nas sjedinjuje i obnavlja crkvu, mi priznajemo da su naše osnovne crkvene pozicije usaglašene...”

Braćo i sestre, mi doživljavamo dramatične događaje. Ovaj tekst koji smo sada pročitali, lepo nam je pokazao da se je pala Adventistička crkva pridružila Univerzalnoj crkvi. Podvlačim da kada se reč katolička crkva prevede na narodni jezik, dobija se reč Univerzalna crkva, upravo crkva kojoj se otpala italijanska adventistička crkva tako širokogrudo pridružila a i dalje smatra da je „prava Božja crkva“. Ali Božja Reč nam jasno ikaže da tama i svetlost nemaju ničeg zajedničkog. No, tako ne misle otpali Adventistički rukovodioci, koji smatraju da je to pridruživanje korisno za takozvani napredak i obezbeđenje verske slobode tobožnje adventističke crkve. Ako vam još dodam da se sve to odigralo sa papinim blagoslovom i da su svi ti sporazumi postignuti u okviru tog nesrećnog sveopšteg svetskog saveza svih crkava poznatog pod imenom Ekumenski savez, neće vam biti teško da razumete zašto sam prethodno rekao da je od adventističke crkve ostalo samo ime a gotovo sve ostalo je u međuvremenu promenjeno, i zato ja nazivam ovu današnju crkvu Neoadventistička, modernistička, spiritistička crkva. Naravno da savesni članovi, dobre stare Adventističke Crkve ne mogu i ne žele da se saglase sa izdajničkom politikom sadašnjeg palog adventističkog rukovodstva, koje je Božju crkvu pretvorilo u najobičniju filijalu Katoličke crkve.

Drugi deo proročanstva sa 363 strane VB jasno nam ikaže da nakon sporazuma vodećih crkava u tačkama nauke koje su im zajedničke, (a videli smo da je do tog sporazuma došlo 1955. godine u Americi i 1965. godine u Evropi), te crkve će uticati na državu, tj. Ameriku, da nametne njihove propise i podupre njihove ustanove. Sporazum koji je postignut 1955. godine, između adventističkih rukovodilaca sa predstavnicima jednog evangelističkog udruženja, koje smo već spominjali omogućio je da dođe do ispunjenja i tog drugog dela proročanstva, iz VB 470 koje je najavilo da je namera papstva da unese poštovanje verskih Zakona u građanski. I to se upravo već dogodilo. Adventistički pisac Fernando Čaj u knjizi „Priprema za poslednju krizu“ na 101 strani kaže: „Na dan 29. maja 1961. godine Vrhovni sud SAD-a izglasao je većinom jednu odluku od istorijske važnosti, naročito sa proročanske tačke gledišta. Bilo je objavljeno, da su nedeljni Zakoni građanske a ne religiozne prirode, i zato su takvi Zakoni ustavni. Ova Odluka je širom otvorila vrata daljem stvaranju nedeljnih zakona u svim državama Amerike. Za sada, većina država ima nedeljne zakone u izvesnom obliku, u mnogo slučajeva sa

ograničenom primenom.“ Isti pisac dodaje da je u državi Kolorado kazna za prekršaj nedeljnog Zakona 50.000 dolara. To je samo bleđa slika od onoga što je najavljeno u Otkrivenju 13:16-17. Tako smo dakle videli kako je došlo do stvaranja ikone zverine i ko je sve učestvovao u njenom stvaranju. Nažalost, Duh proroštva bio je najavio da će u stvaranju ikone zverine učestvovati otpale protestantske crkve. S obzirom da je J. Vajt umrla 1915. Godine, ona nije u to vreme mogla da napiše da je adventistička crkva konačno pala, jer se u njeno vreme najavljeni događaj još nije bio ostvario.

Ali samo 40 godina nakon njene smrti proročanstvo koje je ona najavila (VB 363) doslovce se ispunilo. Videli smo već da je i takozvana Adventistička crkva učestvovala u tom događaju i na taj način se pridružila otpadu ostalih protestantskih crkava. 1979. godine jedan američki časopis u slikama „THE CRUSADERS“ donosi „neverovatne“ novosti, koje su predstavljale jedan značajan događaj, tako da je o tom članku čak bilo reči i u američkom adventističkom časopisu „LIBERTY“ koji odgovara našem časopisu „Savest i sloboda“. Taj časopis objašnjava kako su se jezuiti uvukli u sve protestantske crkve i institucije. Alberto Rivera, bivši jezuit, priča sledeće na strani 28 već pomenutog časopisa: „Zahvaljujući našim tajnim agentima mi smo se tiho uvukli u hrišćanske televizijske kuće kao i u njihove izdavačke kuće. Mi smo bili prihvaćeni, kao učitelji, propovednici i evanđelisti. Mi samo insistiramo na ljubavi i jedinstvu kako bismo se svi zajedno udružili“.

Isti časopis nastavlja i kaže: „Prva protestantska grupa, u koju su prodrli jezuiti (ti žestoki papski branioci), bila je grupa Adventista sedmog dana. A zatim, baptisti, metodisti, prezbiterijanci itd. Sada su se ove grupe učutkale i čak kažu da je Katolička crkva hrišćanska crkva. Gotovo svi protestantski propovednici se straše da govore protiv Rima. Ako bi oni to činili, papski agenti koji su se već prethodno uvukli u ovim crkvama, bi ih napadali kao po porudžbini. To je onaj veliki otpad koji je najavljen u drugoj Posl. Solunjanima, pre nego se pojavi Gospod Isus Hristos.“

Pisac istog članka na jasan način tvrdi da su se tajna masonska društva koja vladaju svetom, uvukla u sve već pomenute crkve među kojima je i crkva ASD.

Priznaćete da je to teška optužba protiv svih pomenutih crkava. Ove tvrdnje uznemirile su mnoge duhove. Američki adventistički list „Liberty“ koga izdaje RH pisao je o tom događaju u dva maha.

Septembra 1981. godine urednik tog adventističkog lista umesto da kaže nešto u vezi sa tvrdnjama i optužbama iznesenim

protiv adventističke crkve, zadovoljava se da jednostavno navede članak jednog neadventističkog pisca. I naravno taj pisac, kao da je pitao za mišljenje pojedine adventističke vođe, jednostavno poriče ispravnost optužbi iznešenih protiv Katoličke crkve, dok se optužbe iznete protiv drugih crkava uopšte i ne spominju.

Prethodne tj. 1982. godine isti taj list „Liberty“, ponovo piše o toj aferi, i urednik ponavlja istu grešku kao i prvog puta tj. on umesto da pokuša da odbrani adventističku crkvu i porekne optužbe koje su iznete protiv nje, on jednostavno kroz pisma čitalaca koje citira, ponovo pobija ili potvrđuje optužbe iznete protiv Katoličke crkve, ali ni u jednom trenutku ne pokušava da opovrgne optužbe iznete protiv takozvane adventističke crkve. I tako „mudrim ćutanjem“ priznaje da je sa jedne strane adventistička crkva članica Ekumenskog saveza, a sa druge strane da njome upravljaju tajna masonsko-jezuitska društva.

Logično pitanje koje se svakom nameće je da li je glavni urednik tog Adventističkog lista „Liberty“ Adventista ili Katolik? Treba pretpostaviti da je imenovani urednik ipak adventista, ali s obzirom da su optužbe da je adventistička crkva članica Ekumenskog saveza („zbornica sotonina“) i da njome vladaju tajna društva, tako neporecive i neodbranjive pa imenovani urednik i ne pokušava da odbrani ono što je neodbranljivo, niti pokušava da pobije ono što je svima poznato. Svima, ali nažalost ne i adventistima koji i dalje imaju slepo poverenje u svoje palo vođstvo, ne sluteći da ih je ono već davno predalo papskoj vlasti.

Da, braćo moja i sestre, mi doživljavamo dramatične trenutke, dok nam vođstvo priča o ljubavi i slozi. To je jedna od tajni bezakonja o kojima govori apostol Pavle. I kao što je velika tajna pobožnosti isto toliko ako ne i više velika je i tajna bezakonja koja je počela da radi još u Pavlovo vreme i koja postaje sve veća kako se približavamo kraju vremena. Dok je crkva bila crkva, u njoj se propovedalo potpuno evanđelje koje podrazumeva vest o raspetom Hristu, o trostrukoj anđeoskoj vesti, koja govori o potrebi obnove subote, o islednom sudu kao i o zdravstvenoj reformi. Da bi pak došlo do nje, potrebno je ne samo paziti na ono što se jede i pije, nego i na ono što se misli i govori. Ista ta zdravstvena reforma zahteva da se prestane sa uzimanjem svih vrsta hemijskih lekova kao i homeopatskih lekova jer su i oni ubitačni za naš organizam. Izlazak iz gradova čini takođe deo te zdravstvene reforme, naravno, cilj svega toga je da dostignemo visinu rasta Hristova koji treba da bude proslavljen u našim životima. Ali današnja Neadventistička crkva praktično pokazuje da ona u to više ne veruje. Ista u svojim redovima drži samo one koji pričaju o milim stvarima,

kako to članove svrbe uši. I tako su manje više svi zadovoljni. Da bi umirila uznemirene duhove ona šalje svoje jezuitske predstavnike kao što je Bernard Sovanja. Njegov glavni zadatak koji je imao da izvrši među članovima jugoslovenske crkve u Parizu (Ivri), bio je da ulije nepoverenje u spise Duha proroštva. Naravno, on se je služio spisima Duha proroštva i pri tom nije vodio računa ni o kontekstu ni o vremenu u kojem su ti spisi bili napisani. Tako naprimer, tim nepoštenim načinom izlaganja on je pokušao da dokaže kako je nemoguće saznati tačnu poziciju J. Vajt u vezi sa izlaskom iz gradova, s obzirom da na izgled, ima tekstova koji su i za i protiv. Ja vas podsećam da kad se god radi o Duhu proroštva potrebno je da gledamo koje godine je vest bila data. Tako na primer, kada se radi o izlasku iz gradova Duh proroštva je 1902. godine jasno definisao stav koji treba zauzeti prema tom predmetu: „U gradovima treba raditi iz pozadine ili predstraže.“ Evo šta je rekao božji vesnik: „Zar gradovi ne treba da budu obavešteni? da, ali božji narod ne treba zato da stanuje u njima.“ (SMII 358). Ako neko od vas uspe da mi nađe jedan jedini tekst koji datira kasnije od 1902. godine i koji kaže suprotno nego što kaže ovaj tekst ja mu obećavam lepu nagradu. Zato vas braćo upozoravam da, kad god čitate tekstove iz Duha proroštva pa vam se učini da se oni protivureče, obavezno pogledajte godinu kada je tekst bio napisan. Ako to ne učinite, plaćenici kao Bernard Sovanja će vas lako zavesti, jer njima ni malo ne ide u račun da ljudi napuštaju gradove, jer time im se prihod znatno smanjuju, što njima nikako ne odgovara. Zato oni zavode narod i na taj način potvrđuju istinitost proročanstava najavljenih preko apostola Pavla da će posle njegovog odlaska „ući među vas teški vuci koji neće štedeti stada“. A vi svi dobro znate da se plaćenici ili najamnici brinu samo o njihovoj zaradi a stado za koje su zaduženi im je poslednja briga.

Direktor teologije u seminaru isto tako naopako propoveda po tom istom predmetu, a Pjer Fasnaht ide toliko daleko da se podsmeva onima koji su prihvatili tu vest iz 2SM358 za ozbiljno. I svi oni se zovu propovednici evanđelja samo što to nije Hristovo Evanđelje nego evanđelje oca laži. Kako vreme prolazi tako se menjaju ljudi i sa njima i običaji. Pre, da bi se učestvovalo u jednoj spiritističkoj seansi bilo je potrebno ići kod spritista i kod njih je bilo moguće videti kako se stolice ili stolovi sami premeštaju bez da ih iko pipne. Ali kada je sotona uvideo da na taj način ne postiže željene uspehe on je rešio da promeni način rada. I po toj, novoj metodi, koja se naročito primenjuje posle te famozne 1955. godine kada je ikona zverina praktično bila stvorena, jednu spiritističku seansu ne drže više sami spiritisti, tj. opet

je oni drže, samo se oni više ne zovu spiritisti, nego danas oni nose ime propovednici. I seanse se održavaju u samim crkvama. To je super uspešan način rada i za to ga sotona subotom koristi u većini adventističkih crkava a nedeljom taj isti način koristi i po ostalim crkvama. U čemu se sastoji taj neospiritizam, koji tako dobro „pali“ u neoadventističkoj crkvi? „Čak i u isvom današnjem obliku, daleko od toga da bi bio manje opasan nego ranije spiritizam je, ustvari, još opasniji jer je prepredeniji. Dok se ranije odricao Hrista i Biblije, sada izjavljuje da oboje prihvata... ljubav se ističe kao glavna Božja osobina... dok se Božja pravednost, Njegovo gnušanje na greh i zahtevi Njegovog Svetog Zakona smatraju nevažnim“. (VB 452).

Evo sada ste čuli vašim rođenim ušima kako je Duh proroštva opisao taj neospiritizam, koji se tako uspešno propagira u neoadventističkim crkvama. Isticati Božju ljubav, bez naglašavanja važnosti držanja svih zapovesti, znači isto što i propagiranje spiritizma.

Dokle god se taj neospiritizam bude propagirao po crkvama, istaknuti napis ili firma gde piše „adventistička crkva“ nije drugo nego berbernica u kojoj se prodaje sladoled od kojeg se dobija trovanje stomaka. A kada dolazi do tako tragikomičnih scena onda je bolje firmu zatvoriti nego želiti da ona nastavi sa radom po svaku cenu, premda se od nje ima više štete nego koristi. Znam da se ove reči ne sviđaju svima, ali mi savest nalaže da vam ih apsolutno kažem. Ako želite da opravdate verodostojnost firme koju ste istakli biće isto potrebno da malo proučite i vidite šta je to demokratija i u čemu se ona sastoji. Dokle god budete proganjali one koji nisu vaši istomišljenici, vi će te time samo pokazati da je Hristos u srcu, bez Zakona u srcu, samo jedna pusta neospiritistička teorija koja stvara paklene sinove koji su najpre ubili Hrista i samo par godina kasnije i Stefana koji im nije pričao o milim stvarima, i zbog toga su ga oni zasuli kamenjem, bez da mu daju priliku da dovrši svoje izlaganje. Isti taj sistem, gde osumnjičeni nema pravo na reč da bi nešto kazao u svoju odbranu upotrebljava se samo u diiktatorskim društvima. Jedan od najboljih dokaza da se ima Hristos u srcu je pokazivanje pažljivosti prema onome koji traži reč. Tek kad nekoga stnpljivo saslušamo mi smo sposobni da damo pravilnu ocenu o njemu. Međutim, u današnjim neoadventističkim crkvama, mesna crkva slepo sledi odluke svojih propovedniika, bez obzira da li su one ispravne ili ne. Jedan takav sistem osuđen je na propast, prošlost je to već pokazala a budućnost i to skora će još bolje pokazati.

Papska inkvizicija upotrebljavala je vrlo sličan sistem današnjem neoadventističkom sistemu i on je kao što znate propao.

Inkvizitori su svojevremeno slali svoje žrtve na lomaču bez da dokažu opravdanost svojih odluka i zadovoljavali su se samo sa histeričnim uzvicima: „poreci, poreci“! Žrtvama nije bilo dozvoljeno da bilo šta kažu za svoju odbranu, jer inkvizitori nisu smeli da se izlože jednom takvom riziku, pošto bi u tom slučaju postojala mogućnost da se dokaže da su njihove optužbe potpuno neopravdane i lažne. Isti ti inkvizitori nastavili su svoje postojanje, samo u međuvremenu oni su promenuli ime i više se ne zovu inkvizitori, već se danas oni kriju pod vrlo pobožnim nazivima kao što su: predsednik oblasti, unije i divizije. Ali način rada ostao je isti. Najteži zločini učinjeni su svojevremeno pod plaštom pobožnosti, a i danas se to isto čini.

Inkvizitorima, odnosno već imenovanim predsednicima nisu, po njihovim shvatanjima, potrebni nikakvi dokazi. Oni jednostavno daju izjave koje im se sviđaju, zato što im se sviđaju i to je dovoljno. Postupajući na taj način, oni samo potvrđuju da su verni naslednici već pomenutih inkvizitora. Ako pak neko kojim slučajem pokuša da pokaže neispravnost njihovih tvrdnji, njihova velikodostojnička čast je brzo povređena i oni brže bolje daju sve moguće farisejske izjave kako su oni odani „delu“ iz čiste ljubavi prema njemu, i da sve što oni čine uvek „služi za napredak tog dela“ ili poštenije rečeno tog upropaštenog dela. Ovi velikodostojnici uvek se pozivaju na njihovu neprikosnovenu „papsku“ nepogrešivost. Svaka moguća primedba ili predlog koji bi im bio upućen, odbijao bi se kao voda od stene.

Kao što je od adventističke crkve u današnjem stanju, ostalo samo ime, isti taj fenomen, dogodio se i na seminaru u Francuskoj. On danas živi na staroj slavi. Njegovi najbolji profesori bili su iz njega najureni jer se verovatno nisu slagali sa „nepogrešivom“ neoadventističkom „vaticanskom“ politikom. I naravno, na njihovo mesto stavljeni su ljudi čiji se kapaciteti i sposobnosti uglavnom sastoje u tome da se bezuslovno slože sa svim odlukama koje dolaze iz Adventističkog evropskog Vatikana sa sedištem u Bernu.

Tako naprimer, sadašnji Direktor Teologije u Seminaru je kao slučajno zet svemoćnog zamenika Bernskog Pontifeks Maximusa. Bernski način ophođenja sa svojim osobljem vrlo je sličan Vaticanskom. Naime, njegova glavna sredstva su pretnje i ucene. Na ovaj način Henn vlada nad savešću ljudi iznuđujući njihovu poslušnost koja ne dolazi kao plod ličnih ubeđenja, već kao rezultat straha od posledica.

Mogu da opstanu samo oni koji uvek kažu Amin i tamo gde treba i gde ne treba.

Isti metodi rada primenjeni su i u Maruševcu. Duglavnici jugoslovenskog „Pontifeks Maximusa“ su to često osetili na svojim kožama. Sa onima koji mu uvek aminuju on je doduše prilično ljubazan ali zato vrlo brzo menja taktiku sa onima koji ne prihvataju da mu se bezuslovno potčine. I tako, ovim diktatorskim načinom rada uspeo je da se, po godinama predsednikovanja, približi svom predhodniku.

Dok je njegov predhodnik bio biran na demokratski način Slankamenac u takav rizik nije smeo da se upušta. Naime, posle prvog legalnog izbora, za predsednika Unije, on je pronašao „metod“ kojim će se „ovekovečiti“ na funkciji Predsednika unije. I taj „metod“ je vrlo jednostavan. Na godinu dana pred predsedničke izbore, „neprikosnoveni Pontifeks Maximus“ vrši sve potrebne premeštaje kako oni koji bi eventualno trebalo da glasaju protiv njega, ne bi uopšte mogli da imaju priliku za jednu takvu „jeres“. Tako da se unapred uvek zna da oni koji glasaju za njega, su u stvari već dobro „provereni“ ljudi, i na taj način, on uspeva da bude još tri puta uzastopce „biran“ za predsednika unije. Ali kao i sami što ste mogli da zaključite, on ne biva biran, već unapred postavlja svoje ljude te, tako uvek bude ponovo „jednoglasno izabran“ za „novog predsednika“. Ali njegovi nezajažljivi apetiti idu i mnogo dalje. Tako naprimer, na početku školske 1983/84 godine „došlo je do organizacionih i statutarних promena u seminaru... S obzirom da je predsednik glavnog odbora hrišćanske adventističke crkve u SFRJ po svojoj funkciji istovremeno i predsednik upravnog odbora adventističkog seminaru u Maruševcu, to je dakle dužnost predsednika adventističkog seminaru u Maruševcu, poverena bratu Jovanu Slankamencu.“ (Gl. 4/ 1983)

Politikin list „Intervju“ broj 68 od 6. januara 1984. pišući o slobodnim zidarima ili masonima, za koje smo već čuli da su prodrli u sve protestantske crkve pa i u samu Adventističku crkvu na str. 48 kaže: „Principima masonskog delovanja odgovara i infiltriranje njegovih članova u sve organizacije i institucije modernog sveta.“ Ovaj citat sam vam naveo da bi ste razumeli kakve apetite imaju bilo masoni bilo njihovi simpatizeri.

Kako već imenovani Gospodin Slankamenac ima vrlo slične ambicije sa članovima već gore pomenutih ljudi, nije teško zaključiti da je on u najmanju ruku njihov simpatizer ako ne i nešto više. U prilog ovoj hipotezi služi već navedeni članak iz Glasnika, koji nedvosmisleno izveštava da je dosadašnji direktor seminaru Jovan Lorencin, bio jednostavno smenjen sa dužnosti i srozan u rang jednostavnog predavača. I kao što smo već čuli, ta druga najvažnija funkcija, posle predsednika unije, u Adventističkom svetu, bila je „poverena“

Gospodinu Slankamencu – „neprikosnovenom“ vladaru svih uspavanih adventističkih savesti u Jugoslaviji.

„Greška“ brata Lorencina, sastoji se uglavnom u tome što on iako pogrešiv, tu i tamo, pokaže da se baš ne slaže u potpunosti sa „nepogrešivim“ Slankamencom. A takve se greške skupo plaćaju. Kada se tako nešto učini, odmah ona poznata izreka dolazi do punog izražaja: „Ko traži pravicu izgubi glavicu“. A sada postavljam pitanje čitavom jugoslovenskom adventističkom svetu: „Ima li nekoga ko će stati na put jednoj takvoj samovolji? Ima li nekog ko smatra da bi predsednik unije i Seminara mogao da bude i neko drugi nego već imenovani i samovoljni Slankamenac?“

Ukoliko on na sledećim izborima „održi“ već dobro usidrenu „stolicu“, biće to još veće udubljanje u živi pesak, u kojem se jugoslovenska adventistička unija nalazi već igotovo punih 16 godina. Ima li nekog sposobnog da učini tome kraj? Da li Gospodin Slankamenac misli da je dovoljno samo s vremena na vreme napisati neki pobožan članak a živeti sasvim suprotno? U Glasniku broj 5/1983. na strani 5 on citira iz Riz. sved. I 26: „istina i neporočnost zahtevaju od nas da preduzmemo odlučnije mere da očistimo oko od Ahana.“ Gospodine Slankamenac, bar ovaj predlog bi trebalo da bude usvojen, premda ga ti predlažeš. I treba najpre na tebe da bude primenjen. Kada bi ti bio isključen iz adventističkih redova, iako se za oko ni posle toga ne bi moglo reći da je čist, on bi bar bio mnogo manje prljav. Jer ljudi koji obožavaju sami sebe kao što to ti činiš, nemaju šta da traže u bilo kojoj crkvi a po najmanje u jednoj adventističkoj.

Sve ovo što sam do sada rekao služi samo kao ilustracija da pokaže kako idu stvari u jednoj crkvi koja nosi ime božje crkve ali koja to više nije, jer se u jednoj božjoj crkvi drugačije radi nego što je to sada slučaj u današnjim nazovi Adventističkim crkvama. Sada da ukratko ponovim šta je sve dovde rečeno.

Proročanstvo je najavilo da će pre nego se Hristos vrati doći do otpada crkve, tako da će „čovjek bezakonja“ vladati u samom hramu božjem. Videli smo pod kojim se to vidom dešava u Jugoslaviji, a predhodno smo videli šta se je dogodilo na svetskom nivou (tj. 1955. godine došlo je do stvaranja „ikone zverine“ u Americi, i samo 10 godina kasnije ista se stvar dogodila u Itaiiji). Kao rezultat tog velikog otpada, u kojem je učestvovala i sama adventistička crkva, sledilo je izglasavanje nedeljnog Zakona 29.05.1961. godine.

Preostaje nam još da vidimo poslednju etapu pomenutog proročanstva iz 13 glave Otkrivenja.

„Karlo Bičer, ugledni američki govornik rekao je da sveštenstvo evangelističkih protestantskih zajednica od početka stoji ne samo pod velikim pritiskom isključivo ljudskog straha nego da živi diše i kreće se u potpuno pokvarenim prilikama i poziva se uvek na niže elemente svoje prirode da bi učutkalo istinu i pokleklo pred silom otpada. Zar ovim putem nije išao i Rim? Zar nećemo i mi to doživeti? I šta mi vidimo upravo pred sobom? Novi sveopšti sabor, Jedan svetski sastanak. Evangelistički savez i sveopšti simbol vere. Kad se to jednom postigne (a videli smo da je to gotovo već postignuto), onda će u nastojanju da se postigne potpuno jedinstvo biti samo jedan korak do primene sile.“ (VB 362.)

I kako smo već čuli taj evangelistički savez je 1955. i 1965. već bio stvoren, i adventistička crkva sačinjava deo tog saveza a ovaj poslednji verno saraduje sa svetskim savezom svih crkava koji je poznat pod imenom Ekumenski savez.

S obzirom da je sve to ostvareno preostaje po proročkoj reči još samo jedan korak do primene sile kako bi se postiglo to željeno potpuno jedinstvo. Taj poslednji korak biće preduzet za vreme velike krize koja je pred nama i kada ova naiđe, nedeljni zakoni koji su bili izglasani 29. 05. 1961. godine, biće silom primenjivani, što će izazvati prorečeno progonstvo.

Kao što vidite, proročki sat nepogrešivo ide, proročanstva se doslovce ispunjavaju i vreme nije stalo kao što bi to neke lažne adventističke vođe htele da dokažu, među kojima je i već imenovani ljubitelj masonskog načina ophođenja u „organizacionim i statutarnim promenama“.

Ali želim i posebno da naglasim da sve adventističke vođe nisu lažne, već da je jedan deo još uvek ostao veran svom pozivu. Nažalost oni su u manjini i igraju sasvim sporednu ulogu u donošenju važnijih odluka. Jedan tipičan primer poštenog i zaslužnog radnika je ličnost bivšeg rukovodioca i direktora Dragiše Stojčevića. Ali „neprikosnoveni“ Slankamenac se je „pobrinuo“ da ga pod stare dane, svojim sistematskim „terapeutskim“ dozama „otperjaši“ za Ameriku.

Već smo pomenuli njegovog ne mnogo srećnijeg naslednika Lorencina, a moglo bi se još pomenuti i ime brata Golubića. Treba pretpostaviti da bi se tu našlo još poneko ime, ali njih nema na pretek. Ostali nisu specijalno loši, ali su često „beskičmenjaci“ što baš nije tako pohvalno za one, koji se smatraju hrišćanima.

Sve one koji su časni i poštenu ja i dalje smatram braćom, a ostali su mi kao „neznabožac i carinik“.

Iz svega što smo do sada čuli, videli smo da je naša voljena crkva zastranila od istine, da su se u nju uvukli masoni i jezuiti, i da je i samim tim ona postala kao i sve ostale crkve. Činjenica što se po našim crkvama još uvek svetkuje subota, nije nikakav dokaz da je ona prava crkva jer postoji i baptistička crkva koja kaže da poštuje sve zapovesti, uiključivši i subotu ali to još uvek nije dosta. Nije dovoljno samo načelno prihvatiti Zakon i svedočanstva, već ih treba i praktično primeniti.

Jedan od uzroka otpada sadašnje adventističke crkve je i odbacivanje zdravstvene reforme. Poznato je da danas, ogromna većina članova adventističke crkve, još uvek upotrebljava u svojoj ishrani čaj, kafu, začine, slatkiše industrijskog porekla kao naprimer, čokoladu, kakao itd. a meso sačinjava deo svakidašnjih obroka. Upotrebljavati bilo koji od navedenih artikala znači svesno kršiti prirodne zakone. Iz tih razloga Bog preko J. Vajt kaže: „izričito svedočimo protiv duvana, žestokih pića, čaja, kafe, mesne hrane, maslaca, začina, bogatih kolača, pita sa mesom, velikih količna soli, kao i svih nadražujućih tvari koje se upotrebljavaju kao namimice“. (SOŽI 398).

Dakle pitanje upotrebe ili neupotrebe ovih artikala nije stvar slobodnog izbora, već pitanje biti ili ne biti. Svaki onaj, ko se smatra adventistom a još uvek upotrebljava bilo koji od navedenih artikala, trebalo bi da se ozbiljno zamisli nad sobom i u isto vreme priseti stiha iz Mat. 7:21 koji kaže: „neće svaki koji mi govori: Gospode, Gospode ući u carstvo nebesko, no koji čini po volji oca mojega koji je na nebesima“.

„Delo zdravstvene reforme je Gospodnje sredstvo kojim će se smanjiti patnja na našem svetu i očistiti Njegova crkva“ (SOŽI 60.) Na žalost, ta Njegova crkva je to sredstvo prezrela i odbacila. I danas, posle 120 godina, od kako je Bog uputio taj poziv i nalog svom narodu, takozvane vođe ove nazovi Adventističke crkve, u glas viču kako to treba da se učini postupno, u strahu da im neko ne bi mogao da prebaci što i oni zadovoljavaju svoje iskvarene apetite jedući i sami to „zabranjeno voće“.

I kao rezultat svega ovoga čitamo reči koje se nalaze u knjizi SOŽI 385: „na svakom koraku vidimo one koji su imali mnogo svetlosti i znanja kako namerno izabiraju zlo umesto dobra. Ne čineći nikakav pokušaj da se reformišu, oni postaju sve gori i gori.“

Ne bi se moglo reći da je ovo kompliment, za jednu crkvu koja tako ponosno tvrdi da je ona „jedina božja izabranica“. A koliko je meni

poznato, oni koji su božji izabranici, svakim danom postaju sve bolji a ne sve gori kao što nam pomenuti tekst kaže.

Nema sumnje da oni koji čine onako kako je Gospod rekao, još uvek sačinjavaju božje izabranike, ali da bi se to zbililo nije dovoljno biti samo član jedne organizacije, već je iznad svega potrebno najpre potčinjavanje Božjim zahtevima, a ne nekoj ljudskoj tradiciji. A ta bolna adventistička tradicija su kljukane guske i čurke. Nije ništa novo ako se kaže da „paša Slankamenac“ ima naročite afinitete prema ćuretini. Samo posle reči koje ste čuli vi se morate odlučiti ili za Valove proroke kao što su Slankamenac i većina njegovih doglavnika, ili pak za Božjeg proroka J. Vajt. Valovi proroci vam još uvek govore: „Polako sa izbacivanjem mesa iz upotrebe, neka to bude postepeno“, dok vam Božji prorok sasvim drugačije govori: „oni koji su primili uputstva u odnosu na zla koja dolaze od upotrebe mesne hrane... neće nastaviti sa popuštanjem želji za hranom za koju znaju da je nezdrava“ (SOŽI 25). Ove reči napisane su 1909. godine. Od tada je prošlo već 75 godina. Prema tome svaki onaj koji priča o nekoj postepenoj reformi nije drugo nego verni Valov prorok.

„U knjizi SOŽI do 406. strane zabeležene su reči pravog Božjeg proroka J. Vajt. Međutim, već na 407 strani Valovi proroci su vam dali njihova uputstva kako treba razumeti reči Božjeg proroka. O ovome ću vam govoriti malo kasnije. Ali teško onima koji se budu prilagodili savetima tih Valovih proroka, a blago onima koji budu poslušali već pomenuti savet sa 25 strane iste knjige. Svi oni koji žele da se nađu u brodu spasenih, morali bi pripadati ovoj poslednjoj grupi, jer je „prestup prirodnih zakona prestup Božjeg zakona“ a ne treba zaboraviti da je glavna karakteristika crkve ostatka „držanje zapovesti Božjih i vera Isusova“. Alii nažalost takva crkva još uvek ne postoji nasuprot svim hvalisavim tvrdnjama sadašnje adventističke crkve. Premda smo maločas iz spisa Duha proroštva čuli da oni ikoji odbijaju da se reformišu, postaju „sve gori i gori“, što je slučaj sa većinom članova sadašnje adventističke crkve (čast izuzecima), to nju ne sprečava da i nadalje oholo tvrdi da je ona ta „crkva ostatka“. Samo Bog tako ne kaže u VB 369 (čitamo): „ove istine prikazane u Otkrivenju 14 u vezi sa „večnim evanđeljem“ biće obeležje Hristove crkve u vreme Njegovog dolaska. Kao posledica objavljivanja trostruke vesti pojavljuje se narod za koji se kaže: „ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu. A ova vest je poslednja koja treba da se objavi pre Gospodnjeg dolaska. Odmah posle njenog objavljivanja prorok je video kako sin čovečji dolazi u slavi da prikupi žetvu sveta.“

O vremenu formiranja te crkve u istoj knjizi na 479 strani nam se kaže: „čak i u slobodnoj Americi, vodeće ličnosti i zakonodavci, da bi sebi osigurali naklonost javnosti, popustiće opštoj želji da se izda jedan zakon o obaveznom svetkovanju nedelje. Sloboda savesti koja je stajala toliko žrtava, neće se više poštovati. U sukobu koji će uskoro nastati videćemo ispunjenje reči proroka „i razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije s ostalim semenom njezinim, koji drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista“ (Otkr. 12:17).

Oba ova citata jasno pokazuju da će se crkva ostatka formirati za vreme prorečene krize, i da prema tome ona za sada još uvek ne postoji. U svakom slučaju ona će biti sastavljena samo od stvarno poslušnih članova a ne od onih koji svaki dan „postaju sve gori i gori“.

Upravo zbog većine negativnih elemenata koji preovlađavaju u adventističkoj crkvi, kao i zbog svega onoga što smo gore već čuli, doći će vreme, kada će svi verni članovi crkve morati da razumeju i prihvate sledeće reči: „Otkrivenje 18 ukazuje na vreme kada će crkva zbog odbacivanja trostruke opomene iz Otkrivenja 14:6-12 potpuno doseći stanje koje je izneo drugi anđeo, a narod Božji, koji je još uvek u Vavilonu, biće pozvan da izađe iz svojih crkava... sva Božja deca koja se nalaze u Vavilonu poslušaće poziv: „i iziđite iz nje, narode moj“. Otkr. 18:4. (VB 320).

I na strani 491 iste knjige: „hiljade i hiljade slušaće takve reči kakve još nisu čuli. Sa čuđenjem će slušati svedočanstvo da je Vavilon crkva koja je pala zbog svojih zabluda i greha, i zbog odbacivanja istine koja joj je poslata sa neba (očigledan dokaz da se radi i o „adventističkoj“ crkvi). Kad se narod bude obratio svojim ranijim učiteljima sa radoznalim pitanjima: „Zar je to tako? tada će njihovi propovednici pričati priče, govoriće im mile stvari da bi tako umirili njihovu zabrinutost i utišali njihovu probuđenu savest. Ali pošto će mnogi odbiti da se zadovolje samo autoritetom čoveka, i pošto će tražiti biblijsko načelo ovako veli Gospod“, većina će propovednika, kao i fariseji u staro doba, zato što je došao u pitanje njihov autoritet, gnevno reći da je ova vest od sotone i pobudiće mnoštvo da ruži i progoni one koji je objavljuju.“

S obzirom da je sadašnja adventistička crkva učestvovala u stvaranju ikone zverine, 1955. g. reči koje smo upravo čuli odnose se isto tako na nju kao i na sve ostale crkve. Jasno je dakle da je sadašnja crkva pala „ali otpad još nije postigao svoj vrhunac“ (VB 319). A što mnogi današnji članovi adventističke crkve čvrsto veruju da je njihova crkva, ustvari crkva ostatka, krivi su njeni najpoznatiji rukovodioci. Tako naprimer, bivši predsednik Gen. Konf., R. Pirson koji

je svojevremeno govorio samo istinite stvari, u poslednje vreme pod pritiskom ostalih rukovodilaca, i on počinje da piše sasvim netačne stvari. „Ostatak crkve je opisan kao „mlak“ – „duhovno nepokretan i ravnodušan.“ (Gl. 4/1983. str. 6).

Očigledno je da je on sasvim pobrkao pojmove i poistovetio Laodikeju sa „crkvom ostatka“. Međutim, Duh proroštva daje jednu sasvim drugu sliku o crkvi ostatka: o onima koji sačinjavaju ostatak čitamo: „i oni ga pobediše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svojega. Otkr. 12:11“ (EW 114). Nema dakle mesta mlakosti i duhovnoj nepokretnosti u crkvi ostatka. A u Laodikeji ima toga i na pretek. Čudno je međutim da je jedan itako obrazovan čovek kao što je Pirson, mogao da pobrka tako jasno razgraničene pojmove. Ako je to učinio, razlog tome je verovatno što je, kao i mnogi drugi adventisti, propustio priliku da se dobro upozna sa spisima poslednjeg proroka. Da je to učinio ne bi mu se desilo da pravi tako smešne greške.

I naravno članovi koji čitaju njegove članke ponavljaju iste greške koje je on učinio.

Opasnost takvih netačnih izjava sastoji se u tome što one članovima pružaju neku lažnu sigurnost i lažnu nadu. Međutim, prethodni citati su nam već dovoljno pokazali da je „crkva ostatka“ još uvek stvar budućnosti. A žalosna, sadašnja stvarnost je da je ta crkva koja se već sada naziva „crkvom ostatka“, u stvari samo jedna među ostalim crkvama. Tačno je da je Bog adventističkoj crkvi poverio specijalne vesti tri Anđela iz 14. i 18. glave Otkrivenja, ali je to ona nažalost odbila da učini. Vest o zdravstvenoj reformi čini deo trostruke anđeoske vesti, ali ta vest je najmanje bila prihvaćena. Nasuprot svim mogućim obaveštenjima o prestanku upotrebe mesa, preko Duha proroštva, sadašnja crkva ASD još uvek naveliko preporučuje upotrebu mesa. Preko svog zvaničnog lista „Život i zdravlje“ u broju 2/1983. adventistička crkva poručuje: „belančevine koje potiču iz ribljeg mesa biološki su značajne kao i druge belančevine životinjskog porekla.“

Princip je dovoljno uopšten da bi iz njega moglo da se shvati da su i belančevine iz svinjskog mesa vrlo korisne pošto i one pripadaju pomenutoj grupi belančevina. Nažalost, izjave takvog tipa nemaju nikakve veze sa zdravljem a još manje sa životom. Ali zato imaju vezu sa jednim već relativno starim proročanstvom koje glasi: „ni jedan čovek ne sme biti izdvojen za učiteljsku službu u narodu, dok njegovo učenje ili primer protivureči Božjem svedočanstvu o ishrani, koje je dao svojim slugama, jer će to stvoriti zbrku“. (SOŽI 383). A u VB 313 čitamo: „Vavilon dolazi od reči »Vavel« što znači zbrka, pometnja. Ovaj izraz se upotrebljava u Svetom pismu da označi razne oblike lažnih ili

otpalih religija.“ A kako Adventistička crkva preko svog časopisa „Život i zdravlje“ jasno protivreči Božjem svedočanstvu o ishrani, što se iz citiranog primera može bez teškoća zaključiti, samim tim ona pokazuje da i ona čini deo Vavilona ili zbrke. Jer jedna božja crkva u pravom smislu reči propagira samo ono što je Bog preporučio preko slugu svojih proroka, a ne ono što preporučuju Valovi proroci. (vidi Život i zdravlje 2/1983. str. 16).

Zato vam, jadne adventističke vođe Bog upućuje sledeću opomenu: „oni koji upotrebljavaju mesnu hranu potcenjuju sve opomene koje je Bog dao u pogledu ovog pitanja. Oni nemaju nikakvog dokaza da hode sigurnim putem.

...Kada ustanova ne može da se vodi čak i za goste, prema pravim načelima, tada neka baci ime koje je prisvojila.“ (SOŽI 317 i 339).

Znači, vi ste samo prisvojili ime „adventistička crkva“, vi ste prisvojili ime „crkva ostatka“ ali te crkve ne bi smele da rade tako kao što vi radite. Zato kao što ste već čuli, ili činite onako kako to Bog zahteva od vas ili bacite lepo ime Adventističke Crkve koje ste neopravdano prisvojili. Kako vaša dugogodišnja prošlost jasno pokazuje da vi nemate nameru da se prilagodite Božjim zahtevima, onda bar „bacite“ ime koje ste prisvojili.

Ime koje bi vam sada najviše odgovaralo je: „šarlatanska neospiritistička protestantska reformisana crkva“.

Zašto šarlatanska? Zato što se zna da šarlatani mnogo pričaju i malo rade. A i to što urade, vrlo je površno i sumnjivo.

Uzmimo za primer najavu da je Maruševac priznat u rang Teološkog fakulteta. Neupućene čitaoce bih želeo da potsetim: da bi jedna ustanova bila priznata kao fakultet, potrebno je da ona u svojim redovima ima bar pet profesora sa doktorskim titulama. Koliko je meni poznato Maruševac za sada nema toliko doktora u svojim redovima, osim ako „svemoćni“ Slankamenac ne smatra da njegova „vatikanska“ dplomatija vredi i više nego pet doktorskih titula. U tom slučaju vest bi mogla da bude ispravna. (Nema veće obmane nego kad čovek sam sebe obmanjuje.)

Videli smo već da je glasnik šarlatanski objasnio da je „ostatak ravnodušan“ i da je tu titulu dodelio adventističkoj crkvi. Sadašnjoj adventističkoj crkvi ime Laodikeje sasvim odgovara i Laodikeja je upravo ta koja je ravnodušna.

Ali „ostatak“ će sačinjavati samo pobednici a mlakonjama nema mesta u njemu.

Treći primer šarlatanstva videli smo u „Život i Zdravlje“ 2/1983. str. 16. Nazivati se „crkvom ostatka“ a propagirati doktrinu stare aždaje nije ništa drugo nego šarlatanstvo.

A zašto neospiritistička? VB 452 daje nam opis i karakteristike neospiritizma, ili današnjeg modernog spiritizma. I tamo nam se kaže da taj neospiritizam ističe ljubav kao glavnu Božju osobinu, kao i da stavlja u zasenak zahteve Božjeg svetog Zakona. Šampion jednog takvog propovedanja u Jugoslaviji je Lune Ranđelović. On vrlo rado citira 13. istih iz Fil. Posl. 2 gl. koji svu ulogu u spasenju pridaje samo Bogu, zaboravljajući da postoji i 12. stih u istoj glavi iste Poslanice koji nas poziva da gradimo „spasenje svoje sa strahom i drhtanjem“. Bog dakle pomaže samo onima koji i sami učestvuju u izgradnji tog spasenja i ne deli ga kao Deda Mraz Božićne darove onima, koji se pre probiju do Njega. To je ono što bi Ranđelović i svi njegovi istomišljenici trebalo da shvate, jer održati čitavu jednu propoved samo na osnovu 13. stiha bez da se uzme u obzir utoga i značaj 12. stiha, ne znači ništa drugo nego propagiranje neospiritizma: „Da bi poduprli lažne nauke ili ne hrišćanske običaje, neki uzimaju izvesne tekstove Pisma iz njihovih sredina i navode samo polovinu jednog tako izdvojenog stiha da bi dokazali svoje tvrđenje, mada ostali deo stiha ima sasvim suprotan smisao.“ (VB 423).

Da, gospodine Ranđeloviću, stih 12 menja sve ako se pročita ispred 13. stiha. Međutim, u nastojavanju da narodu daš neku lažnu nadu, tebi ne smeta da izoluješ 13. stih od 12. Uostalom, kako bi se obistinile reči: „kušač vrlo često radi uspešno preko onih na koje se najmanje sumnja da se nalaze pod njegovom vlašću?“ (VB 413).

Zašto protestantska reformisana crkva? Zato što je ova sadašnja crkva makar formalno prihvatila praznovanje subote, što uopšteno govoreći nije slučaj sa ostalim protestantskim crkvama.

Jedan drugi naziv koji bi vam isto savršeno odgovarao je: „neoadventistička staljinistička crkva“.

„Slavni“ dogmatičar Borović Pavle u želji da dokaže kako je mala zajednica otpala, u knjizi „Na Večnoj Steni“, daje jedan izopačen citat iz Duha proroštva (457), samo je nažalost u tom citatu izostavio ključnu rečenicu koja upravo opisuje glavnu karakteristiku te neoadventističke crkve.

Izvorni tekst glasi ovako: „Neprijatelj duša tražio je da uvede predpostavku po kojoj bi jedna velika reforma bila sprovedena u redovima adventista SD: ta reforma bi se sastojala u tome što bi se trebalo odreći doktrina koje sačinjavaju stubove naše vere ili što bi se

izvršila reorganizacija... Jedna nova organizacija bila bi stvorena... ovaj novi pokret ne bi tolerisao nikakav otpor“ (SM I 204/205).

Upravo, to se je već 1955. godine dogodilo, kada su se takozvani Adventistički rukovodioci sastali sa protestantskim predstavnicima. Kao plod tih pregovora 1957. izlazi knjiga QOD koju smo već pomenuli. Jedna od tih doktrina koje sačinjavaju stubove adventističke vere je i stih iz Otkr. 19:10: „jer je svedočanstvo Isusovo Duh proroštva.“

Stara, verna Adventistička Crkva priznavala je J. Vajt kao ravnopravnog proroka sa svirn ostalim biblijskim prorocima. Međutim, ova neoadventistička crkva to više ne priznaje: „Mi nikada nismo smatrali da je J. Vajt u istoj kategoriji kao pisci Kanona.“ (QOD 90)

Et to je novo oholo tvrđenje, ove neoadventističke crkve. Ali nasuprot tim bezumnim rečima J. Vajt nam kaže: „Ja imam da izvršim jedino veoma odgovorno delo - da perom i rečju prenosim pouke koje su mi date, i to ne samo adventistima sedmoga dana, nego celom svetu.“ (8 T. 236)

J. Vajt je dakle univerzalni prorok, koji ima vest za ceo svet i nije neki mali sektaški proročić kao što bi to sadašnja neoadventistička crkva htela da J. Vajt bude.

Na istoj strani pomenutog citata nalaze se i po Slankamenca kobne reči koje on tako ljubomorno krije od drugih da ih i drugi ne bi saznali, time što kao predsednik unije nije ništa učinio da jugoslovenska crkva ASD dođe do celokupnih svedočanstava. On jednako tvrdi: „Dosta vam je to što već imate“. Ali to što HAC u Jugoslaviji ima, su samo odabrana ili bolje rečeno prebrana svedočanstva te u njima nema mesta za citate ikao što je ovaj, koji bi on trebao ne samo da pročita nego i praktično primeni. Evo tog citata: „U zajednici adventista SD Bog nije postavio neku carsku vlast koja treba da kontroliše celo telo ili neku granu dela. On nije odredio da teret vođstva padne samo na nekoliko ljudi.“ (8 T 236)

Da je apsolutista Slankamenac primenio to osnovno pravilo Adventističke Crkve, u tom slučaju ne bi došlo do tih takozvanih „organizacionih i statutaranih promena u seminaru“ na osnovu kojih je on mogao da prigrabi i titulu direktora seminara, kako bi bio apsolutni vladar, po uzoru na jedinog od njegovih prethodnika - Papu Pija XII. Nije onda ni čudo što on tako ljubomorno krije takve tekstove od očiju naroda i propovednika. Ali neka zna da je taj tekst ipak poznat izvesnom broju ljudi. Takav staljinistički način rada nedostojan je jednog čoveka koji sa tako mnogo ponosa nosi titulu predsednika glavnog odbora.

Ali pre nego pređemo na objašnjenje naziva „staljinistička“ želeo bih još da kažem nešto o nazivu neoadventistička. Citirani tekst iz 1SM 204, 205 služio je Boroviću kao oslonac da bi pokazao kako je mala zajednica otpala. Moj cilj nije da ovom prilikom diskutujem da li je mala zajednica otpala ili nije, ali ja znam da mala zajednica još i danas prihvata Otkr. 19:10 kao stub svoje vere što nije slučaj sa ovom koja kaže da nije otpala nego se još i proglasila „crkvorn ostatka“.

Ista ta crkva koja se tako oholo busa u prsa i sebe smatra „jedinom pravom crkvom“, u već pomenutoj knjizi QOD na str. 650 preko autora te knjige stavlja sledeći crni masni naslov: „Uzeo bezgrešnu ljudsku prirodu“ (took sinless human nature). A samo sedam stranica posle u istoj knjizi originalni tekst Duha proroštva daje sasvim suprotnu izjavu i tako ispravlja jeres sa 650. istrane. Evo tog ispravnog teksta: „On je uzeo na sebe našu grešnu prirodu“. (He took upon Him our sinful nature) (QOD 656/7).

Mala zajednica koju Borović smatra otpalom nikada nije učila niti javno propovedala jednu takvu jeres kao što je tvrdnja da je Hristos uzeo našu bezgrešnu prirodu. Međutim, crkva koju Borović tako ponosno zastupa i kuje u zvezde ne preza da na 650. strani pomenute knjige, odobrene od Gen. Konf. stavi tako bogohulan naslov „Uzeo bezgrešnu ljudsku prirodu“.

Prema tome kada neko pročita rečenicu iz 1SM 205 koja glasi: „bila bi uspostavljena jedna nova organizacija“, onda je lako da se prepozna da je ta „nova organizacija“ ustvari sadašnja crkva ASD koja se je javno i pismeno odrekla „svoja“ dva stuba vere u vezi sa Otkr. 19:10 kao i u vezi sa Hristovom prirodom. (Uostalom, tekst je i bio predvideo da će „nova organizacija“ biti stvorena u redovima ASD.)

Pošto su ove dve činjenice dokazane prethodnim citatima treba odmah da navedemo i citat iz 2SM 390: „svaki stub koji je bio podignut treba da bude učvršćen. Mi ne možemo da napustimo temelj koji je Bog uspostavio. Ući u jednu novu organizaciju značilo bi otpasti i poreći istinu.“ Kako je sadašnja Adventistička crkva pismeno porekla dva stuba istine o kojima smo maločas govorili, jasno je dakle da je današnja adventistička crkva ustvari ta „nova organizacija“ o kojoj je bilo reči u 1SM 204, 205 i 2SM 390, jer ona umesto da učvršćuje stubove istine (kao što to tekst iz 2SM 390 zahteva), ona ih ruši i tako savršeno manifestuje karakteristike neoadventističke crkve opisane u 2SM 205. Taj tekst je predvideo da će u toj „novoj organizaciji“ biti napisane knjige koje bi bile različite u odnosu na prethodnu organizaciju. Mi smo već videli da ta „različita“ knjiga te „nove organizacije“. sa naslovom „Adventisti odgovaraju na doktrinalna

pitanja“ (QOD), nije prezala da sruši stub istine iz Otkr. 19:10 kao i stub istine u vezi sa Hristovom prirodom. Prema tome, nema ni grama sumnje da termin „nova organizacija“ može samo biti primenjen na veliku zajednicu pošto ona ispoljava karakteristike te „nove organizacije“. O tome smo već naveliko diskutovali i bez po muke tu tvrdnju dokazali. Najveće zlo leži u činjenici što „nova organizacija“ i otpala organizacija na osnovu iznešenih dokaza znači jedno te isto. U prilog ove tvrdnje ide i rečenica koju smo već citirali i ona glasi: „ovaj novi pokret ne bi tolerisao nikakav otpor“ (1SM 205) ona u isto vreme služi i kao ilustracija u prilog predloga da se ova današnja crkva nazove „staljinistička“. Jer metode koje „monarh“ Slankamenac upotrebljava vrlo su slične Staljinovim. Staljin je isto želeo da ima svu vlast u svojim rukama i da bi postigao taj cilj on nije birao sredstva. Uostalom, nisu li jezuiti lansirali lozinku „Cilj opravdava sredstva“? Videli smo već da masoni i jezuiti usko sarađuju, i da su oni isto ti koji žele sve da kontrolišu. Kako „monarh“ Slankamenac pokazuje iste simptome, nije teško zaključiti kojoj vrsti ljudi on pripada. U svojoj samovolji on je taj koji ne trpi nikakav otpor. Ko se usudi da mu ga pruži, on brzo biva žrtva „organizacionih i statutarnih promena“.

Jedan Božji sluga ne može se ponašati kao diktator, ali s obzirom da je gospodin Slankamenac predsednik „nove organizacije“ to njemu sasvim dolikuje. On je taj koji ima apsolutnu kontrolu nad svim adventistima kao i nad svim deviznim prilivima koji dolaze iz inostranstva. Mene interesuje ko njega kontroliše da bi se ustanovilo gde primljeni novac odlazi. O problemu u vezi sa novcem govorio sam i Edvinu Ludešeru i skrenuo sam mu pažnju da su se više osoba iz nekoliko stranih zemalja žalile da su Slankamencu predale izvesnu količinu novca da bi ovaj poslednji taj novac uručio njihovim roditeljima u Jugoslaviju. Posle dosta vremena, ove osobe su pitale svoje roditelje da li im je novac uručen, međutim, roditelji su jasno rekli da taj novac od Slankamenca nikada nisu primili. Naznačio sam Ludešeru da se to desilo za vreme njegovog prethodnika Pauersa. Istom prilikom sam Ludešeru dao do znanja, da je Bič tražio objašnjenje za tako neodgovorne postupke jednog predsednika unije, ali Bič ništa nije uspeo sa svojim zahtevima, pošto je gospodin Slankamenac oduvek imao čvrstu podlogu u Adventističkom evropskom Vatikanu sa sedištem u Bernu. Veza je prilično čvrsta jer je opšte poznata stvar da su „svemoćni“ imenjaci J. Ciršer i J. Slankamenac dobri školski drugovi i prijatelji kao i činjenica da su i njihove supruge bile sobne drugarice. Ako se još uzme u obzir da je Ciršer taj koji vedri i oblači u Bernu, nije teško objasniti zašto su sva Bičeva nastojanja da se nešto preduzme

protiv Slankamenca, ostala bez ikakvih rezultata. Ludešer mi je pre dve godine obećao da će me sigurno izvestiti o tome šta je uspeo da utvrdi u toj aferi. Ja sam mu odgovorio da su mi drugi to obećavali pre njega ali da niko nije održao data obećanja, našto mi je on odgovorio da je on čovek od reči i da će mi on sigurno to javiti. Uzeo je moju adresu ali do današnjeg dana Ludešer još uvek „mudro čuti“ i na taj način moćno štiti sebi sličnog kolegu u poslu, jer da je sam bolji, ne bi u tom slučaju prikrivao i zataškavao tuđe nepoštenje. Ovo je prilika da adventistički (jugoslovenski) svet sazna ko mu je već četiri puta uzastopce predsednik unije. Zaista je tužno kada jedna crkva koja nosi Božje ime ima za vođu čoveka sa tako sumnjivim moralnim (ne)kvalitetima. Tačno je da ako se ova mala afera uporedi sa aferom Devenport (o kojoj će biti reč malo kasnije) kada je izgubljeno četrdeset i jedan milion dolara, u kojoj je umešana i sama Generalna Konferencija, onda ova „aferica“ Slankamenac nije ništa „strašno“. Najgore u svemu tome je što se sve to dešava u okrilju te takozvane „poslednje crkve“ i ona je zaista poslednja ali ne u vremenskom već u kvalitativnom smislu.

Ta crkva neprestano ponavlja reči zabeležene u knjizi proroka Jeremije 7:4 drugi deo: „Crkva Gospodnja, Crkva Gospodnja, Crkva Gospodnja ovo je“. Isto to činili su i Jevreji. U EW 197/8 čitamo: „Jevreji su obožavali hram, i svaka reč izgovorena protiv te građevine izazvala bi veće negodovanje nego da je izgovorena i protiv samog Boga.“ Nije li i danas ista situacija?

Ako ste primetili, tekst iz Jeremije 7:4 tri puta ponavlja: Crkva Gospodnja ovo je. I premda nam čitava ta sedma glava jasno opisuje da je već u to vreme crkva postala „pećina hajdučka“ (stih 11) vođe i narod su ipak gromoglasno tvrdili: „Crkva Gospodnja ovo je“, i to tri puta.

Stanje crkava u Engleskoj opisano preko Roberta Ejtkinsa i čije reči savršeno opisuju i današnje stanje koje vlada u svim crkvama, citirane su u knjizi VB. (Na istrani 12 ove knjige J. Vajt kaže: „Citati nisu navedeni da istaknu pisca kao autoritet, već zato što njegove izjave pružaju jasan i ubedljiv prikaz predmeta“). Evo tih reči: „Pravih pravednika ima na zemlji sve manje, i na to niko ne obraća pažnju. Današnje pristalice religije u svakoj crkvi ljube svet, vladaju se prema njiemu, vole ličnu udobnost i teže za ugledom. Oni su pozvani da trpe sa Hristom, ali se plaše svakog prekora. Odpad, odpad, odpad, - napisano je na čelu svake crkve. Kada bi one to znale i kada bi mogle to osećati još bi bilo nade; ali avaj! one viču: „Bogati smo i obogatili smo se, i ništa ne trebujemo“. (VB 318).

Da li ste primetili nešto? Na trostruki uzvik: „Crkva Gospodnja, Crkva Gospodnja, Crkva Gospodnja ovo je“ direktno dolazi trostruki uzvik: „Otpad, otpad, otpad - napisano je na čelu svake crkve“. A da su se te reči odnosile i na samu crkvu i to adventističku već u to vreme, a o današnjoj da i ne pričamo, dokaz je činjenica da u nastavku teksta, J. Vajt nije ni u jednom trenutku ispravila poslednju citiranu rečenicu dodavši „osim adventističke“. Kako je prvo izdanje Velike Borbe izašlo 1888. godine, te su se, znači, reči odnosile na sve crkve koje su postojale u to vreme uključivši i veliku zajednicu adventističke crkve. Kako je mala zajednica nastala tek 30-ak godina kasnije te se znači, reči nisu mogle odnositi i na nju, kako to dogmatičar Borović obično tvrdi. Njegova uobičajena „politika“ je da čim je reč o nekom tekstu gde se radi o otpadu, on taj tekst odmah pripisuje maloj zajednici i ostalim crkvama a kada je reč o „carskom sveštenstvu“, on bez ikakvog oklevanja prokomentariše: „Vidite braćo i sestre kakvu nam divnu vest Gospod upućuje.“ Očigledno, njemu kao i mnogim drugima sasvim su nepoznate tako dobro poznate reči: „Neka te hvale drugi, a ne tvoja usta, tuđin, a ne tvoje usne“ (Priče 27:2), kao i reči: „zahtevati naklonost neba, a ne ispunjavati uslove pod kojima možemo postići milosrđe, to nije vera, nego drksost.“ (VB 384). Rečenica sa 318. strane VB: „Ali se plaše svakog prekora“ ne odnosi li se savršeno na Borovića kao i na mnoge druge vođe i članove? - ali jedno znajte, ispravne vođe i ispravni članovi nemaju potrebe da se plaše prekora jer se oni ne odnose na njih. Oni se odnose samo na one koji to nisu.

Podvlačim, da se ja ne borim protiv autoriteta crkve već samo protiv zloupotrebe autoriteta, koja je tako rasprostranjena.

A dosadašnji primeri u vezi sa doktrinom i materijalnim dobrima, jasno pokazuju da se autoritet suviše mnogo zloupotrebljava.

Zabrinjavajući simptomi primećeni kod „monarha“ Slankamenca primećuju se i kod njegovog simpatizera Borovića. Za kupovinu njegove kuće u Novom Sadu utrošeno je 700 miliona starih dinara. Nije li stan bivšeg predsednika Saboa mogao da bude preuređen za 50 miliona starih dinara te se na taj način uštedi ogromna suma Gospodnjeg novca? Da li jedan Božji sluga rasipa novac svog Gospodara? Sluga ne, ali najamnik da! U EW 93, 94 čitamo: „Sledeći izvod je iz viđenja primljenog u Džeksonu; 2. 06. 1853. godine. Odnosi se uglavnom na braću iz tog mesta. „Videla sam da su braća počela da žrtvuju svoja imanja i bez obzira na pravu svrhu prilaganja ne pazeći da li je to zaista neophodno za širenje dela. Neki su primajući tako velike priloge ostavili rđav primer. Primanjem tako velikih iznosa, a ne pitajući se pri tom da li je Gospod stavio u dužnost braći da toliko

prilažu, odobravano je tako obilno davanje. Grešili su isto tako i oni što su davali, ne raspitujući se da li su prilozima bili istvarno potrebni ili ne. A oni kojima su ta sredstva poverena zapleli su se u velike nezgode. Jednom bratu (čitaj Slankamencu) je jako naškodilo baš to, što je toliki novac došao u njegove ruke. On nije bio sklon štednji nego je živeo raskošno, i na svojim putovanjima, tu i tamo, beskorisno ulagao i rasipao novac. Tako slobodnom upotrebom Gospodnjeg novca on je širio rđav uticaj. I kao da je govorio u svom srcu: „Ima u Džeksonu (čitaj Beogradu ili Novom Sadu) dovoljno sredstava, više nego što se može potrošiti do Gospodnjeg dolaska.“ Nije teško zaključiti da su „monarh“ Slankamenac i „dogmatičar“ Borović poreklom iz Džeksona. Ali ako ste pažljivo čitali nadahnuti tekst, morali ste zapaziti i rečenicu: „grešili su isto tako i oni što su davali ...“ Prema tome, sada kada znate sa kime imate posla, dobro se raspitajte gde će novac otići, pre nego ga date. Kao što ste već čuli, uvek ima onih koji su brzi da ga potroše bilo kako i bilo gde. Ali tako se u jednoj crkvi ne radi. Međutim, u „novoju organizaciji“ sve takve pojave su normalne, i njima se niko ne čudi. Onima kojima se već odavno vrti u glavi zbog toga što se ovakvim stvarima govori i „običnim“ članovima, odmah odgovaram, da to baš njima treba da se kaže, jer su oni ti koji daju taj novac. Ako se novac zloupotrebljava, dužnost članova je da tome stanu na put.

Uostalom, zar u EW 99 ne piše sledeće: „Božje sluge treba da rade neizveštačeno, otvoreno i da ne prikrivaju zlo?“ Međutim kao što smo prethodno videli već imenovane nazovi sluge Božje, rade sve suprotno od toga i zatim prikrivaju učinjeno zlo. Da bi se tom zlu učinio kraj, neko je to zlo morao da otkrije i eto ta neprijatna dužnost je pripala meni. I zato ja pokušavam što vernije da je izvršim.

Kada bi ove dve imenovane osobe poslušale nadahnuti savet iz VB 87: „Pazi da ne ukrašavaš više svoju kuću nego svoju dušu; uložij najvećij napor u svoju duhovnu zgradu“, njihovo ponašanje bi bilo drugačije nego što je sada. Ali, ponavljam, ljudima koji pripadaju „novoju organizaciji“, a ne dobroj staroj, jedno takvo ponašanje i dolikuje.

Ova „iznenađenja“ o kojima vam ja ovde govorim, davno pre vas doživio je i reformator Luter. Evo šta je on video kada je stigao u Rim: „kada se pomešao među sveštenike i građane sretao je svuda rasipnost i razvrat. Ma gde se okrenuo, svuda je nailazio na bezbožnost umesto na svetost.“ Docnije je pisao: „niko ne može ni da zamisli kakvi gresi i kakva bezbožna dela se čine u Rimu. Čovek treba to da vidi i čuje da bi mogao verovati. Zato s pravom neki kažu: ako postoji pakao, onda je Rim na njemu sagrađen; to je bezdan odakle izlaze i gresi.“ (VB 104)

Da ovaj citat nema sličnosti i sa vašim Rimom koji je u Americi i koji se zove Generalna Konferencija, ja ga uopšte ne bih ni naveo, ali sledeći citati od Duha proroštva, tradicionalno dobro sakriveni od očiju običnih članova, pokazaće da je moje tvrđenje i poređenje sasvim opravdano. Cifre na početku teksta predstavljaju godine kada su izjave date od strane Božjeg proroka J. Vajt. Evo tih citata:

1889.: „Mi priznajemo da je Generalna Konferencija najviši autoritet na zemlji i da je ona od Boga.“ (GCB 23. 10. 1889.)

Ovo je jedna od najstarijih izjava Duha proroštva u vezi sa Gen. Konf. Kako ta izjava savršeno odgovara interesima i sadašnjeg palog vođstva, normalno je da je ono učinilo sve sa svoje strane kako bi se narodu ova izjava dobro obznanila, i to je uostalom sve što „obični članovi“ znaju o tome. Samo nažalost kako ćemo videti za par sekundi, vremenom su se i prilike menjale, i isve do kraja života iz pera J. Vajt više ni jedna izjava nije bila tako pohvalna, kao što je to slučaj sa već navedenom izjavom. Uostalom, poslušajmo i sledeće izjave:

1895. „ako ljudi nastave da primoravaju njihove saradnike da izvršavaju ljudske zapovesti, mnogi će biti pokrenuti Duhom Božjim, da zbate svaki jaram i primoravanje da bi našli svoju slobodu u Hristu Isusu.“ (RH 23. 07. 1895.)

To je ono što se desilo već mnogima u adventističkom svetu, pa i meni; to je korak, koji ni jedan od nas nije učinio dragovoljno, već smo svi bili primorani na tako nešto. Svima nama je dojadila samovolja ljudi kao što su Slankamenac i njemu slični.

Ponovo 1895.: „Sama Generalna Konferencija postaje pokvarena sa nepravilnim osećanjima i principima.“ (TM 359)

1896.: „Božja volja nije da se nekolicina ljudi brine o svim važnim delatnostima u polju. Mnogi od ljudi koji su bili savetnici u odborskim i saborskim sastancima, trebalo bi da budu smenjeni. Drugi ljudi bi trebali da dođu na njihovo mesto, jer njihov glas više nije Božji glas. Ovi se ljudi više ne zovu Izrailj, nego smetala. Oni su obrađivali sami sebe toliko dugo, umesto da prepuste Svetom Duhu da to On izvrši za njih, tako da oni više ne znaju koji ih duh nagoni na rad.“ (Deo pisma upućen starešini O. A. Tejt 27. 08. 1896.)

Gospodine Slankamenac, ako ima jedan tekst u Duhu proroštva koji se sto posto odnosi na tebe, onda je to sigurno ovaj. Zar 16 godina „carovanja i pašaluka“ nije bilo dosta za tebe? Nisi li čuo da ti tekst jasno kaže da treba jednom već da budeš smenjen a ne da stalno vršiš „organizacione i statutarne promene“, posle kojih ti postaješ još i direktor seminara, pored toga što si već 16 godina samozvani prednik? Nisi li čuo da neko drugi treba da dođe na tvoje mesto? Zašto ne baš

taj kojega si tako podmuklo zbacio sa položaja direktora škole? Njemu bi tvoja sadašnja dvostruka uloga više dolikovala nego tebi. Znam da i on ima mana i slabosti kao uostalom i svi ljudi na Zemlji, ali njegova hrišćanska blagost i strpljivost, mnogo više vrede nego sve tvoje samovolje i grubosti.

Ako te pamćenje još služi, seti se da si mi 1969. godine grubo rekno da sam bezobrazan samo zato što sam te upitao zašto sam iz vladanja dobio četiri, a ne pet kako sam ja smatrao da mi pripada. Da li jedan učenik ima pravo da upita „svog“ direktora za razloge koji su ga naveli da „svome“ učeniku da četvorku umesto petice? I ako on to učini da li je to dovoljan razlog da mu se kaže da je on bezobrazan? Naravno ja sam ti odgovorio istom merom jer u Pričama 26:5 kaže: „Odgovori bezumniku prema bezumlju njegovu da ne misli da je mudar.“

Ali sam u tom trenutku sasvim zaboravio na stih iz Priče 9:8: „ne karaj podsmevača da ne omrzne na te.“ Ja sam ti vratio istom merom, i time te pokarao, i eto ti si me od tada omrzao do te mere da si mi se svetio gde god si mogao. Seti se samo šta si pokojnom predsedniku Franko-Belgijske Unije Tješuu sve rekao za mene pa će ti onda sve biti jasno. Seti se koliki si broj laži izgovorio na moj račun. Zaboravio si da je sam đavo otac laži i da svi koji ga imitiraju, njegovi su sinovi. Ali ja ne nameravam da u ovom izveštaju kažem ni jednu lažnu reč na tebe. Sve što sam do sada rekao, je čista istina koju svako može da proveri ako mu je do nje stalo. Ukoliko bih ja sledio tvoj primer, bio bih isti kao i ti, a to nije ono što ja ni najmanje ne želim da budem, jer znam da u nebo neće ući ništa pogano. I sa brat Lorencinom sam se ja tu i tamo raspravljao o nekim stvarima, ni sa njim se nisam uvek u potpunosti slagao, ali posle svake diskusije razilazili smo se uvek samo kao braća a nikada kao neprijatelji. Međutim, tvoja oholost nije mogla da pretrpi, da tebi „besmrtniku“ jedan običan učenik odvrati da si i ti bezobrazan. Posle svega što si i drugima učinio, ni danas još uvek nisam promenio mišljenje o tebi. Ako se budeš pokajao za sva zverstva koja si dosada počinio nema nikakvog razloga da tako nešto ne učinim. Prema tome, da li ću promeniti mišljenje o tebi zavisi od tebe samoga. Nisi li primetio da te je Bog opomenuo preko proroka u već citiranom tekstu da tvoj glas više nije Božji glas? Doduše, on to nikada nije ni bio. Zar nisi primetio da te tekst naziva smetalom? U narodu se to obično kaže levo smetalo, ali po svoj prilici, ti si i levo i desno. Zaista ti je vreme da se već jednom povučeš i prestaneš sa tvojim terorom. Izbaci sebi iz glave da je tvoj

glas Božji glas, da te ne izjedu crvi kao Iroda. (vidi Dela 12:21-23). Vratimo se ponovo tekstovima Duha proroštva.

1896.: „Ista delatnost koja je bila obavljena u prošlosti nastaviće se pod rukovodstvom Generalne Konferencije. Sveti karakter ove ustanove brzo se gubi. Ko će dakle biti smatran, čist, svet i bez mrlje? Da li će postojati i jedan glas koji bi Božji narod mogao da ceni i poštuje? Sada ne postoji ni jedna ustanova za koju bi se moglo reći da prima Božje odobravanje. Ko sada može da bude siguran da je narod zaštićen kada sluša glas Generalne Konferencije? Ponos, oholost i duh nadmoćnosti u mnogome su se ispoljili. Ljudski planovi i izmišljotine bacili su u zasenak svete stvari nasuprot Božanskim uputstvima. Ljudi zauzimaju Božje mesto time što se nameću svojim saradnicima i vernicima.“ (isečak iz pisma upućenog starešini, O. A. Olsen, Sunnyside, Cooranbong, N. S. W, 31. 05. 1896.)

Gospodine Slankamenac, iz nadahnutog teksta bi trebalo da zaključiš da nije potrebno biti rimski papa da bi se nosila titula „čovjek bezakonja“. Svaki onaj koji se nameće svojim saradnicima, kao što to ti neprestano činiš, vršeći „organizacione i statutarne promene“, zauzima Božje mesto, i svaki onaj ko tako čini nosi titulu „čovjek bezakonja“. Tvoja dakle titula nije baš laskava.

Tvoj verni sledbenik i dogmatičar Borović sigurno će pokušati da te opravda time što će reći da je taj tekst stavljen „van snage“ i da prema tome ne može primeniti na tebe. Ali principi Božje reči su večni.

1899.: „Neka ti koji u Americi pretpostavljaju da je Generalna Konferencija Božji glas, najpre postanu jedno sa Gospodom, pre nego što izraze njihovo mišljenje.“ (Testimony to Elder S. N. Haskell, 16. II 1890.)

Ako kojim slučajem niste dobro razumeli pravo značenje citiranog teksta, evo ja ću vam ga objasniti narodnim jezikom. Tekst hoće da kaže, da ti ljudi koji stvarno misle da je Generalna Konferencija Božji glas, moraju najpre da se obrate da bi stekli duhovno rasuđivanje, pa kada ga budu stekli njima više neće pasti na pamet da je Generalna Konferencija Božji glas, već će shvatiti istinu izraženu u sledećem tekstu Duha proroštva:

1901. a) „Činjenica da bi Generalna Konferencija kao i ljudi koji je sačinjavaju, trebali da stoje na svetom mestu s ciljem da budu Božji glas narodu, kao što smo to mi nekada verovali, je samo prošlost.“ (G.C.B. od 1901. str. 25)

Boroviću! Kako ti se sviđa ovaj tekst?

1901. b) „Godinu za godinom, isto priznanje je ponavljano ali principi po kojima narod treba da bude uvažavan, nikada nisu bili

primenjeni u radu. Bog im je dao jasnu svetlost da bi znali šta treba da čine, ali oni su se udaljili od nje, i ja sam iznenađena što smo mi danas još uvek u tako velikom blagostanju.“ (G.C.B., 1901. str. 23)

Da braćo moja i sestre, Duh proroštva smatra da bi i mišljenje narod moralo da bude uzeto u obzir pri donošenju važnijih odluka, a ne samo jedan „paša“, sa par svojih безусловnih podržavalaca, da radi ono što njemu padne na pamet. Nedostatak demokratije u današnjoj takozvanoj adventističkoj crkvi, oseća se isto kao i u svim drugim palim zajednicama. Čuvari poretka, tj. mesni propovednici, svaku demokratsku raspravu prekidaju rečima: „Vi niste zaduženi da o tome vodite računa, za to će se već braća iz oblasti pobrinuti.“ I sve se uvek na tome završava. Ali dok je crkva bila stvarno crkva tako se nije radilo. U to vreme, svako je imao pravo da slobodno kaže svoje mišljenje, i ako je ono bilo opravdano, uzimalo se u obzir kada je trebalo i praktično sprovesti prihvaćeni predlog. Ali, bilo je to još u tim relativno starim i dobrim vremenima. U međuvremenu, došlo je do mnogih „organizacionih i statutarних promena“ koje su takve mogućnosti uklonile. A dva naredna citata će nam to pobliže objasniti. Ne zaboravite, još uvek se bavimo oko citata koji se odnose na Generalnu Konferenciju.

1901. c): „Glas Generalne Konferencije bio je predstavljen kao autoritet koji je trebalo da bude poštovan kao glas Svetoga Duha. Ali kada se njeni članovi upliću u finansijske poduhvate i špekulacije sveti i uzvišeni karakter njenog rada se u mnogome gubi. Božji hram postaje mesto za trgovinu, a službenici Kuće Božje, pretvaraju se u biznismene.“ (G.C.B. 1901, str. 76).

Ovaj tekst je ključ za razumevanje teksta koji ću za par sekundi navesti. U protivnom ne bi moglo da se zna na koga se taj tekst odnosi pošto nam čitav sklop ne pruža mogućnost da dođemo do tog saznanja. Ali poslednja rečenica iz ovog poslednjeg citata 1901. c) dozvoljava nam da saznamo da je u sledećem tekstu ponovo reč o službenicima Generalne Konferencije. Taj tekst napisan je samo dve godine kasnije u odnosu na poslednje citirani i evo tog teksta:

1903.: „Ko može iskreno da kaže: »naše zlato je okušano u ognju, naše haljine su neopoganjene od sveta?« Videla sam, kako naš učitelj pokazuje na haljine takozvanih pravednika. Svukavši ih, on je otkrio prljavštinu koja se krila ispod njih. Zatim mi je rekao: »Zar ne vidiš kako pridajući sebi važnost, pokrivaju svoju prljavštinu i pokvarenost karaktera?« Kako posta kurva verni igrad? »Dom oca mojega« postao je mesto za trgovinu, iz koga su se povukle Božanska

prisutnost i slava! Zbog toga je nastala slabost, a snaga nedostaje.“ (8 T. 249, 250)

Ako ste pažljivo čitali, videli ste da u poslednjem tekstu od 1901 c) postoji direktna veza između stanja koje vlada u Generalnoj Konferenciji, i stanja u crkvi uopšte. I rečeno nam je da čim se članovi Generalne Konferencije upliću u finansijske špekulacije, Božji hram (crkva) postaje mesto za trgovinu. Taj tekst od 1091 c) bio je u neku ruku u isto vreme i najavljeno proročanstvo koje se ispunilo samo dve godine kasnije. Taj tekst od 1901 idaje nam ključ da bismo saznali ko su ti „takozvani pravednici“. U svetlu teksta od 1901 c) jasno je da su ti „takozvani pravednici“ ustvari članovi Generalne Konferencije. I kako oni, kao po običaju nisu poslušali opomenu koju im je Bog preko J. Vajt uputio te 1901. godine nego su i dalje nastavili da se upliću u finansijske špekulacije, došlo je do ispunjenja najavljenih posledica: „kako posta kurva verni grad? Dom Oca mojega postao je mesto za trgovinu, iz koga su se povukle Božanska prisutnost i slava.“

Da vam iskreno kažem, ovo je najtužniji tekst od svih tekstova koji postoje u spisima Duha proroštva. To je u isto vreme i najjasnije mesto u Duhu proroštva gde nam se na jedan tako otvoren način kaže da su se Božja prisutnost i slava povukle iz adventističke crkve već u to vreme kada je taj tekst bio pisan.

Sa padom Generalne Konferencije pala je i crkva jer su te dve institucije uvek u tesnoj vezi jedna sa drugom. Ako je Generalna Konferencija ispravna, to se direktno odražava na stanje crkve, i crkva se u tom slučaju nalazi u manje-više ispravnom stanju. Ali čim Generalna Konferencija padne, sa njom zajedno pada i crkva kao što se to već dogodilo te 1903. godine. Naravno, crkveni zidovi ni u to vreme nisu se srušili, već su samo porušena pravila časti i poštenja, ali naravno da su se crkveni obredi i dalje nastavili i tako će biti sve do Hristovog dolaska. Samo prazne ceremonije bez Božjeg prisustva nemaju nikakvu vrednost u Božjim očima.

Ako se nedostatak demokratije i slobode tako osetno primećuje, to je sarno direktna posledica baš tog Božjeg odsustva. U 2 Kor. 3:17 čitamo da je: „Gospod Duh, a gde je Duh onde je i sloboda“. Kako te slobode upravo nikako nema, to je nepobitan dokaz u prilog tvrdnji da u Adventističkim crkvama Duh više nije prisutan. I ako je sluškinja Gospodnja u malopredašnjem tekstu jasno rekla da su se Božanska prisutnost i slava povukle iz crkve, to je zato što je to istina a ne zato što je ona imala želju da kritikuje adventističku crkvu.

Međutim, danas, čim se neko usudi da kaže neku neprijatnu istinu, on je odmah uvrstan u buntovnike i kritičare. Samo to je strašno

brkanje pojmova. Kritikovati ili klevetati, to može da bude smatrano kao ista stvar. Ali kazati istinu i klevetati nije nikada bilo nit će biti ista stvar. U Glasniku 4/1983. Šušljic je napisao prilično interesantan članak u vezi sa temom „kritikovati i biti kritikovan“. U Glasniku 5/1983. Korać u članku „šta ti činiš“ dotiče istu temu. Oba članka su nesumnjivo suštinski vrlo kvalitetna ali imaju jednu zajedničku slabost, i to prilično upadljivu. Ni u jednom, ni u drugom članku nije rečeno, šta ustvari znači kritikovati. Ako kritikovati znači govoriti istinu, u tom slučaju, i po toj nezdravoj logici, Hristos je bio najveći kritičar svih vremena, jer je On taj koji je u 23. glavi po Mateju rekao 7 puta da su fariseji licemeri. Nema dakle sumnje da kritikovati i govoriti istinu nije isto. Na to bi želeo da podsetim i Šušljica i Koraća. Ali ako pak oni misle da kritikovanje tj. klevetanje „izvrće istinu u laž, dobro u zlo i nevinost u zločin“ (O.S.177), kao što nam to Duh proroštva kaže, onda se u potpunosti slažem sa njihovim člancima. Međutim, ako je za njih, kazati neku neprijatnu istinu, isto što i kritikovati, onda bi im bolje bilo da se malo late knjiga Duha proroštva i liiiHiče ih kako bi mogli da naprave razliku između kritike i konstatovanja činjenice. A mislim da ne bi bilo loše da ponovo pišu o istim temama s tim što bi tamo bilo rečeno šta oni podrazumevaju pod pojmom kritikovanja. To je od presudnog značaja, jer ako se ljudi ne razumeju od samog početka pošto ne misle na istu stvar, s obzirom da svaka osoba razume na svoj način jedan te isti tekst, dolazi do nesporazuma. Međutim, (kada su pojmovi objašnjeni na samom početku teksta, u tom slučaju on je svakom jasan i svi ga razumeju na isti način što je potpuno normalno i poželjno. A što se kritike tiče, želeo bih da vam ponovim, ako ste zaboravili: nje se straše samo oni koji naopako rade. Jedan čestit radnik koji vrši svoju dužnost časno i pošteno nikada se neće plašiti nikakve kritike, jer vrlo dobro zna da se za savesno urađen posao primaju priznanja i odobranja a ne kritike. Međutim, danas je došlo vreme da i oni koji nesavesno rade hoće da dobiju ista priznanja kao i oni koji rade savesno. Samo to tako na žalost za Slankamenca i „društvo lako ćemo“, ne može da bude. Dogod on bude vršio „organizacione i statutarne promene“ kada mu se prohte i kako mu se prohte, prirodno je da očekuje da neko digne glas protiv njegovog apsolutizma. Šteta je što oni koji pišu članke za Glasnik nikada nisu pročitali stihove: „Ne idi kao opadač po narodu svojemu“ i „nemoj mrzeti na brata svojega u srcu svojemu; slobodno iskaraj bližnjega svojega i nemoj trpeti, greha na njemu“ (3 Moj. 19:16-17).

Po svoj prilici ovi principi su danas „zastareli“ a kako i ne bi, kada su oni po zločince vrlo nepovoljni. Samo, ja vas podsećam, da na

početku, dok je ova crkva još opravdavala svoje ime, ovi principi su bili strogo poštovani. Citat iz O.S. 70 će vam to najbolje potvrditi: „Svi oni koji iskreno ljube istinu neće se ustezati da slobodno iznesu i posmatranje i kritiku svoje stanovište niti će im biti teško ako neko pobije njihove ideje i nazore. Ovakav je duh vladao među nama ispočetka.“ Samo od te 1882. godine kada je ovaj tekst po prvi put bio objavljen, pa sve do danas, mnoge „organizaicione i statutarne promene bile su izvršene, tako da se on danas više ne smatra važećim. Ali jedan tekst iz Velike Borbe kojega smo već čitali u ovom izlaganju, objasnio nam je zašto je to tako: „Današnje pristalice religije u svakoj crkvi ljube svet, vladaju se prema njemu, vole ličnu udobnost i teže za ugledom. Oni su pozvani da trpe sa Hristom, ali se plaše svakog prekora. Otpad, otpad, otpad - napisano je na čelu svake crkve« (VB 318).

Prethodni citat iz O.S. 70 nam je pokazao da se oni koji ljube istinu ne straše kritike, a ovaj poslednji citat iz VB nam je pokazao ko se plaši prekora. Prema tome, po ovom predmetu Božja reč je dovoljno jasna i ne razumeju je samo oni koji ne žele da je razumeju.

Nakon ovih usputnih komentara vratimo se našim tekstovima Duha proroštva koji govore o Generalnoj Konferenciji, i o pojavama koje slede u zajednici zbog nepravilnosti koje se počinjavaju u samoj Generalnoj Konferenciji.

1907.: „U Zajednici se vodi sve veća borba za prevlast i ljudi koji su postavljeni na odgovorne položaje smatraju da im to prvenstvo pripada po nekom pravu.“ (9 T. 270). Slankamenac će se svakako tešiti ovim citatom i reći će zadovoljno: „Oh pa vidite braćo, i pre mene su stvari ovako išle, i moji prethodnici radili su kao i ja što radim.“ Činjenica da danas Slankamenac verno sledi svoje kolege iz te 1907. godine, je samo jedan dokaz više da je on predsednik „Nove organizacije“ u kojoj on sprovodi svoju volju i samim tim u jednoj takvoj organizaciji Božji Duh ne može ništa da učini pa se zato i povukao iz nje.

1907.: „Čudne stvari se dešavaju u našim crkvama: ljudi koji su postavljeni na odgovorna mesta da bi mudro pomagali svojim saradnicima, zamišljaju da su oni ustoličeni kao carevi i guverneri da bi jednom bratu rekli: „Uradi ovo“, jednom drugom: „Uradi ono“ i nekom trećem: „uradi tako i tako“. Bilo je mesta gde je rečeno radnicima da će im plata iz oblasti biti ukinuta, ako ne poslušaju naređenja ovih rukovodilaca. (T.M. 477). Zaista, „sve lepše za lepšim“. Ovo nisu moje reči. Napisao ih je sam Božji prorok. Zar u Božjoj crkvi ima mesta čak i za ucene? Ali, istini za volju danas se takve stvari više ne dešavaju, jer

u delu mogu da rade samo oni koji su podobni. A podobni su samo oni koji uvek kažu: „Amin“, i koji su uvek „pozitivni“, bolje rečeno oni nikada ne „kritikuju“. Kakve li sjajne diplomatije! Ali nažalost, u Isaija 56:10 Bog takve ljude naziva „nemi psi“. A ja ako već treba da budem pas, onda ću biti pas koji laje, jer samo takav pas najavljuje približavanje lopova, i na taj način štiti gospodarevu kuću. Ima li danas još koji pas koji bi želeo da mi se pridruži u ovom poslu, kako bi ovaj naš jadan Adventistički narod uvideo da ga njegove sadašnje vođe vode pravo u duhovnu propast, kao što su to pre njih radile duhovne vođe sa jevrejskim narodom?

Malopredloženi citat je vrlo neprijatan za duhovne vođe u Jugoslaviji i zato nije ni čudno što oni daju da se objavljuju samo tekstovi koji su „pozitivni“ kao što je ovaj tekst iz 1909. godine: „Bog je odredio da predstavnici njegove zajednice iz svih delova sveta, skupljeni u Generalnoj Konferenciji, imaju punu vlast.“ (O.S. 119)

U istom tekstu reč je o predstavnicima iz celog sveta koji su izabrani na jedan pravilan način. A kada Monijeova žena koja nema nikakve veze sa Jugoslavijom, bude pored ostalih predstavnika za Jugoslaviju kao što se to nedavno desilo, onda se zna kao što nam i sam tekst u celini kaže da jedna takva Generalna Konferencija ne može da bude smatrana kao Božji glas. Prema tome, ni ovaj poslednji tekst nije baš tako laskav kao što to na prvi pogled on izgleda. Uostalom, iste te 1909. godine u R.H. od 1. jula, J. Vajt piše: „Mi ne možemo da stavimo naše poverenje u savet ljudi niti da prihvatimo sve što oni knžu osim ako su očigledno pod uticajem Božjeg Duha.“ I u T.M. 106, 107: „Mnogi između onih koji nemaju naviku da samostalno istražuju Pismo ili da prosuđuju situacije, koji imaju poverenje u rukovodice i prihvataju njihove odluke, odbaciće vesti sa neba koje Bog šalje svom narodu, ako ih ova braća koja rukovode ne prihvate.“

Odlična misao je još bolje izražena u knjizi P.M. 180: „Mladi treba da idu proučavaju Sveto Pismo za sebe. Ne treba da misle da samo iskusniji treba da otkrivaju istinu, a mladi da je prihvate od starijih kao gotovu činjenicu. Jevreji su kao narod propali jer su dopustili da ih njihove vođe, sveštenici i starešine, odvrte od biblijskih istina. Da su obratili pažnju na Isusovu nauku i da su za sebe proučavali Pismo ne bi propali.“ Mislim da je na ovako jasne izjave svaki komentar suvišan.

RH od 13. 12. 1973. godine objavljuje članak pod naslovom: „Zašto smo još uvek na ovoj Zemlji?“ Pisac tog članka bio je tadašnji predsednik Generalne Konferencije, R. Pirson. Poslednji podnaslov tog članka glasio je: „Diktatorski duh“. Da bi ilustrovao taj podnaslov Pirson citira reči Duha proroštva iz T.M. 361: „Pojedini pastori, crkveni

službenici i administratori iz naših redova, trebalo bi da se zapitaju da li nismo uzročnici duha neposlušnosti koji je puštao koren u srcima drugih rukovodilaca ili članova crkve zbog našeg diktatorskog ponašanja u radu.

Činjenica da se ljudi na položaju ponašaju kao da su bogovi me straši i trebala bi da straši. To je jedna prava katastrofa. Ovaj način nametanja svog autoriteta na Božji narod stvoriće jednu takvu odbojnost prema ljudskim (verskim) nadležnostima da će izazvati nepokornost.“ Podvlačim vam da ovo nisu ni moje reči ni moje tvrđenje. To su reči, proročanstvo i tvrđenje poslednjeg proroka a citirao ih je tadašnji predsednik Generalne Konferencije. Kao što ste i isami mogli da zaključite članak jasno pokazuje da je diktatorski duh sveopšta pojava u Adventističkom svetu, a činjenica da ovaj tekst citira sam predsednik Generalne Konferencije u tom trenutku (1973) nedvosmisleno potvrđuje da ja ništa ne preterujem kada vam predlažem da uzmete naziv Staljinistička umesto Adventistička crkva.

Ako mi neko prebacuje činjenicu da do sada Slankamenca još nikada nisam oslovio sa „pastor Slankamenac“ onda taj koji mi to prebacuje neka još jednom pročita poslednji citat pa će uvideti kojoj vrsti pastora pripada diktator Slankamenac; nesumnjivo, onoj koja stvara odbojnost prema svim verskim organima a primećićete i to da je on taj koji izaziva nepokornost u srcima mnogih ljudi. Jedna od najstrašnijih rečenica iz poslednjeg citata je činjenica da se „ljudi na položaju ponašaju kao da su Bogovi“. S obzirom da se ona savršeno odnosi na vašeg „domaćeg boga“ Slankamenca, ja sam mu već prethodno rekao da pazi da ne prođe kao, Irod. (vidi Dela 12:21-23).

Svi citati koje sam vam do sada naveo, jasno pokazuju da u današnjoj crkvi vlada diktatura, a tamo gde je diktatura, tamo nema Božjeg duha, jer to dvoje ne ide zajedno. Ne može se u isto vreme biti i „crkva ostatka“ i diktatorska staljinistička crkva. To Vi svi dobro znate ali mnogima od Vas to saznanje mnogo ne prija, već nasuprot njemu i dalje se ponosno busate u prsa govoreći: „Crkva Gospodnja, Crkva Gospodnja, Crkva Gospodnja ovo je“. Ali jadni moj Adventistički narode, nemojte se dati zavesti jednom takvom strašnom obmanom. Gospodnja crkva se sastoji od onih koji i isami rade ono što drugima pričaju. Međutim, vaše vođe, kao i Generalna Konferencija, vam jedno pričaju a drugo rade, i još uvek vam govore kako su oni sluge Gospodnje dok su ustvari sluge Valove.

Glasnik 6/1982. istr. 11 jasno kaže da Generalna Konferencija predstavlja crkvu kao celinu. A citati iz Duha proroštva koje sam vam naveo su vam jasno pokazali da je Generalna Konferencija iskvarena.

A „afera Devenport“ potvrđuje da je Generalna Konferencija i danas pokvarena. Prema tome, iskvarena Generalna Konferencija može da predstavlja samo iskvarenu crkvu a ni u kom slučaju „crkvu ostatka“, jer „crkva ostatka“ će se sastojati samo od pobednilka, a za pobeđene u njoj nema mesta. I to vi znate, ali uporno odbijate to saznanje, jer je ono za mnoge od vas vrlo neprijatno. Svestan sam da mnogi od vas prvi put čuju za ovakve neprijatne vesti; nažalost vi iste od vaših vođa naučeni da je moguće činiti i najgora zla a još uvek biti „crkva ostatka“. Oni vas obmanjuju a vi im naivno verujete. Ali odmah želim da vam kažem da vas ja zbog toga ne osuđujem jer ste vi samo žrtve tih obmana a za to su krive vaše nesavesne vođe koje vas zavaravaju „lepo“ sastavljenim člancima koje vi čitate u glasnicima.

Gl. 6/1982. str. 13 govori o posebnim oznakama „crkve ostatka“ i navodi tri karakteristike: 1. držanje Božjih zapovesti, 2. veru Isusovu i 3. Svedočanstvo Isusa Hrista. Zatim gordo i ponosno dodaje: „Na nas se odnose ne samo prve dve oznake, već i treća. Mi objavljujemo Hristovu pravednost i živimo po njoj.“ Ove reči su mi vrlo familijarne jer me mnogo podsećaju na reči iz Otkr. 3:17. Samo nažalost tako ne govore oni koji pripadaju „crkvi ostatka“ već oni koji pripadaju Laodikeji, a Laodikeja i „crkva ostatka“ su sasvim dve različite crkve. Laodikejci su ti koji sami sebe hvale kao što nam gore navedeni primer jasno pokazuje, a ako mi ne verujete navešću vam dva najpoznatija stiha u vezi sa Laodikejom: „Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih. Jer govoriš: Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem, a ne znaš da si ti nesrećan i nevoljan, i siromah i slep i go.“ Otkr. 3:16-17.

Ne, braćo moja, nije moguće imati karakterne crte onih koji pripadaju Laodikeji, i u isto vreme se smatrati članom „crkve ostatka“. Mnogi od vas su iskreni, ali to nije dovoljno. Jer „ljudi mogu biti iskreni, a ipak u zabludi. Iskrenost nikada ne može zameniti istinu.“ (Gl. 6/1982. istr. 15). Vi morate ovo shvatiti, ili će vam se to osvetiti. Jedan drugi primer koji pokazuje kako vas vaše vođe zavaravaju je članak iz Gl. 3/1981. str. 4. Da zlo bude veće autor članka vas zavarava time što navodi proizvoljno izabrani tekst, koji nema nikakve veze sa današnjom situacijom. Tekst koji on citira iz Duha proroštva na str. 4 pomenutog glasnika: „u naše vreme istina se objavljuje s naročitom silom“, odnosi se na razdoblje „koje se ujedno smatra razdobljem naglog širenja i napredovanja crkve“. (iz Riz. sved. II 2). Međutim, kada je reč o duhovnom mrtvilu koje vlada danas, Duh proroštva kaže nešto sasvim drugo: „Gospod sada ne radi da dovede mnoge duše istini, zbog

vernika crkve koji nikada nisu bili obraćeni i onih koji su nekada bili obraćeni, a sada su ponovo pali u greh.“ (SOŽI 384)

Evo to je tekst koji se odnosi na naše vreme danas. Ali, vaše vas vođe zavaravaju čak sa spisima Duha proroštva. Kako je to žalosno kada se oni koji se nazivaju Gospodnjim slugama služe neistinom u pokušaju da dokažu neku istinu. Ali to ih ne sprečava da i dalje uporno tvrde kako su oni odani Gospodu, da mu verno služe, umesto da priznaju da su ustvari Valove sluge i proroci. Ne preterujem ništa kada ovo kažem, jer se nadam da su vas primeri koje sam do sada naveo, u to već uverili. Ko je pažljivo čitao citirani tekst koji je Pirson naveo da bi pokazao da diktatura i danas karakteriše sadašnju crkvu, pa je zatim obratio pažnju na članak iz Glasnika koji tako ponosno tvrdi kako sadašnja crkva ima sve tri odlike „crkve ostatka“, morao je da zaključi da tu nešto nije u redu. Ne može se u isto vreme biti „crkva ostatka“ i crkva u kojoj vlada diktatura. To su dve stvari, koje ne idu nikada zajedno. Vaše samozvane vođe samo usnama priznaju da cene i poštuju spise Duha proroštva. Da bi vam pokazali njihovu odanost spisima Duha proroštva, oni vam tu i tamo o njima govore, ponekad vam citiraju neki tekst iz njega, i vi iste nažalost uvek dovoljno naivni da im poverujete na reči. Da li se spisi Duha proroštva cene ili ne pokazuje se delima a ne samo rečima kao što vaše vođe rade.

U Gl. 3/1982. str. 14 neimenovani pisac s pravom kaže: „Mi ne možemo prihvatiti delo Elen G. Vajt na polovičan način. Mi ne možemo izjavljivati da je ona bila dobra žena, a onda pokušavati da „filozofiramo“ kad god se pojavi neki problem i da govorimo kako treba praviti razliku između onoga što se može smatrati Božanskim providenjem ili savetom, i onoga što se može zanemariti i jednostavno proglasiti njenim ličnim mišljenjem.“ To naročito rade oni koji ne žele da prihvate zdravstvenu reformu, to rade manje više sve adventističke vođe, i naravno u Jugoslaviji ekspert za te stvari je vaš „omiljeni“ vođa Slankamenac. Tako recimo u 8 T. 233 Duh proroštva jasno kaže: „Carska vlast koja se ranije ispoljavala u Generalnoj Konferenciji u Batl Kriku ne sme se ovekovečiti.“ To je bilo rečeno 1903. godine. I ravno 70 godina kasnije, tj. 1973. izlazi članak od tadašnjeg predsednika Gen. Konf. Pirsona, koji potvrđuje da i posle toliko vremena, ta „carska vlast“ još uvek traje, a njena glavna odlika je diktatura. Samo da vam odmah kažem: Skupo je taj članak koštao Pirsona, koji je bio smenjen sa dužnosti predsednika Gen. Konf., ne zato što je trebalo primeniti savet od Duha proroštva, nego naprotiv, zato što je on kao predsednik Gen. Konf. obelodanio sa zvaničnog mesta da diktatorski duh još uvek vlada u ovoj famoznoj „crkvi ostatka“. I naravno takve „jeresi“ jezuiti ne

opraštau, i kao rezultat toga Pirson je izgubio predsedničku fotelju. Zvanično saopštenje bilo je da je „brat“ Pirson dao ostavku „iz zdravstvenih razloga“.

Ako bi ste kojim slučajem skrenuli pažnju vašem vodi Slankamencu na citirani tekst, da se „carska vlast ne može ovekovečiti“ i da prema tome on isto važi i za njega, on će upravo uraditi ono što nam je neimenovani pisac u Gl. 3/1982. str. 14 već rekao, tj.: „Mi ne možemo izjavljivati da je J. Vajt dobra žena, a onda pokušavati da „filozofiramo“ kad god se pojavi neki problem.“ I zaista kada se Slankamencu napomene da njegova „carska vlast“ ne može da se ovekoveči, jer mu to spisi duha proroštva ne dozvoljavaju, za njega je to onda stvarno „neki problem“. A pošto on obično izjavljuje da ceni spise Duha proroštva, da bi rešio taj za njega nerešiv problem, preostaje mu da vam kaže, da kada je J. Vajt pisala „da se carska vlast ne može ovekovečiti“, ona je ustvari izrazila samo njeno lično mišljenje, i da prema tome to nije Božanski savet niti providenje za njega. Naprotiv, po njegovom ubeđenju, Božje je providenje da on ostane na položaju predsednika unije i seminara sve dok bude mogao da mrda. Naravno, on je suviše lukav da bi vam to rekao na jedan tako otvoren način. O ne! ima on mnogo prepedeniji način rada. Da bi ostvario svoju zavodničku informativnu delatnost on pribegava baš „filozofiranju“ kako nam je to nepoznati pisac iz Glasnika već napomenuo. On to čini, naizgled vrlo vešto, time što informacije objavljuju njegovi verni pijuni, koji poznaju umetnost demagogije, pa jedan neupućeni narod još ostaje zadivljen pred već citiranim tekstom: „Ove školske godine došlo je do organizacionih i statutarnih promena u seminaru... tako naprimer, ustanovljena je dužnost predsednika adventističkog seminara. S obzirom da je predsednik Glavnog odbora hrišćanske adventističke crkve u SFRJ po funkciji istovremeno i predsednik Upravnog odbora adventističkog seminara u Maruševcu, to je, dakle, dužnost predsednika adventističkog seminara u Maruševcu poverena bratu Jovanu Slankamencu“. (Gl. 4/1983. str. 16).

Kakve li demagogije! Gospodo Mihaljić i Slankamenac, koga Vi hoćete da zavarate ovim tekstom, mislite li da jedan ovakav tekst može da poništi vrednost tekstova Duha proroštva koji kažu da se „carska vlast ne može ovekovečiti“? Kao i već pomenuti citat koji kaže: „Mnogi od ljudi koji su bili savetnici u odborским i saborskim sastancima, trebalo bi da budu smenjeni. Drugi ljudi bi trebalo da dođu na njihovo mesto, jer njihov glas više nije Božji glas? Komentarišući ovaj tekst već sam napomenuo da Slankamenčev glas nikada nije ni bio Božji glas, ali ovoga puta mu to još jednom ponavljam da dobro

upamti, jer on najčešće slabo pamti tekstove koji mu se ne sviđaju. Gospodine Slankamenac i pri diktiranju teksta tvom vernom „peru“ Mihaljčiću, pobrkao si dosta stvari. Naravno, ti si mislio da to niko neće primetiti. Ali ja bih želeo da te podsetim, ako to već neznaš, da su u našoj zemlji crkva i država odvojene, i da je prema tome tvoja rečenica: „S obzirom da je predsednik Glavnog odbora hrišćanske adventističke crkve u SFRJ po svojoj funkciji istovremeno i predsednik upravnog odbora Adventističkog seminara u Maruševcu“ sasvim neopravdana i besmislena. Ti grešiš kada tvoju diktaturu dovodiš u bilo kakvu vezu sa imenom SFRJ. U njoj ne postoje nikakvi ustavni zakoni koji bi ti dozvolili da „po funkciji“ istovremeno budeš predsednik unije i seminara. A ako pak misliš da si ti taj zakon stvorio, po kome ti pripadaju istovremeno obe funkcije, onda bi tvoja već pomenuta rečenica mogla da bude ispravna. S obzirom da nikakvi državni zakoni u našoj zemlji ne određuju te funkcije koje si ti tako lakomo prigrabio, ja te podsećam da za sada u hrišćanskoj adventističkoj crkvi u SFRJ ne postoji ni jedan član Ustava u čije ime bi ti mogao da radiš to što sada činiš. I u našoj zemlji, adventističku crkvu bi trebalo da regulišu biblijska kao i načela Duha proroštva, pa prema tome adventistička crkva u SFRJ nema nikakvih posebnih Statuta u odnosu na državni ustav, a još manje u odnosu na opšta adventistička načela koja određuju dužnosti i prava osoba koje sačinjavaju adventističku crkvu. S obzirom da je poznato da su tvoji apetiti po pitanju vršenja „organizacionih i statutarnih promena“, nezajažljivi, nije onda čudo što si pokušao da ubediš čitavi adventistički svet da ti obe funkcije pripadaju po „nekome pravu“, ali u prilog te tvrdnje nije naveden ni jedan od 65 članova iz crkvenog ustava. Još jednom ću ponoviti već jednom pomenuti citat: „U zajednici se vodi sve veća borba za prevlast i ljudi koji su postavljeni na odgovorne položaje smatraju da im to prvenstvo pripada po nekom pravu“. (9 T 270).

A u 8 T 190 Bog kaže: „Jedan čovek nije ovlašćen da prima na sebe suviše odgovornosti.“ Gospodine Slankamenac ovako govori Božanski ustav. Kao što vidiš, on baš ne liči mnogo na tvoj lični ustav koji si ti samovoljno u tvojoj zabludeloj glavi načinio. Sve odluke koje si do današnjeg dana sam donosio, uvek si smatrao kao ispravne i nepogrešive. Čak i kada si tako bezobzirno uklonio brata Lorencina sa položaja predsednika Seminara. Samo znaj da adventistički ustav u SFRJ kao i u svim ostalim zemljama gde ima adventista isto glasi: „Predsednik jedne unije ili polja nikako ne sme smatrati da je njegov sud uvek ispravniji od suda ostale braće.“ (9 T, 278)

„Svi koji zauzimaju odgovorne položaje treba da prime pouku koja nam je data u Solomonovoj smerno izraženoj molitvi. Oni moraju uvek imati na umu da položaj ne može izmeniti karakter jednog čoveka niti ga učiniti nepogrešivim... Umesto da zloupotrebljavajući primljeni položaj samo da zapovedaju i naređuju, oni moraju shvatiti da su i sami učenici. Ako jedan radnik nije u stanju da shvati ovu pouku, onda će i za njega i za delo Božje biti bolje da on što pre bude oslobođen poverenih mu odgovornosti.“ (9 T, 282, 283).

Gospodine Slankamenac da li još uvek veruješ u spise Duha proroštva? Da li si stvarno verovao da je potrebno „da preduzmemo odlučnije mere da očistimo oko od Ahana“ kada si te reči citirao u Gl. 5/1983. str. 5? Ako si verovao, na koga si mislio da se ime „Ahan“ odnosi? Svi citati iz Duha proroštva su te jasno izobličili i pokazali su da si baš ti taj „Ahan“. Poslednji citat iz (9 T, 282, 283) ti je jasno kazao, da će i za tebe i za Božje delo biti bolje da što pre budeš oslobođen „poverenih“ ti dužnosti. Ja znam da si ti ustvari sam sebi „poverio“ obe dužnosti na način koji je upotrebio tvoj pokojni kolega Brežnjev u „ aferi“ Podgorni. Brežnjev je prvo bio ukinuo funkciju, koju je Podgorni vršio ali ju je vrlo brzo ponovo uspostavio, s tim što ju je u nastavku on prigrabio za sebe čim je otpustio Podgornija. Ali pri vršenju „organizacionih i statutarne promena“, Brežnjev si bio ti a brat Lorencin je bio Podgorni.

Prosto je neverovatno, da jedna crkva, u kojoj se dešavaju tako čudne stvari još uvek tvrdi da je „crkva ostatka“.

Da si, kojim slučajem, praktično shvatio ono što ti je tvoj urednik Sušljic u Gl. 3/1981. str. 13 rekao: „To što si nekome ugasio sveću neće doprineti da tvoja vlastita jače zasija“ ne bi sada imao potrebe da shvatiš da se reči: „ima i onih koji iz raznih razloga ne žele da čuju glas Duha proroštva, koji odbacuju njegovu poruku crkvi, jer nije napisana onako kako njih „uši svrbe“ (Gl. 1/1983. str. 2), opet odnose na tebe. Međutim, ti nisi smatrao da te reči iz Glasnika od 1981. g. imaju neku vezu sa tobom, ali kada si 1983. godine izvršio „organizacione i statutarne promene“ i pri tome ugasio Lorencinovu sveću, tim gestom, ti si svakom, pa i najmanje pismenom čoveku, otvorio oči i svako može jasno da razume da se malopredašnje reči tvog urednika, napisane u Gl. 1/1983, savršeno odnose na tebe i one koji su ti „pomogli“ da do tih „organizacionih i statutarne promena“ dođe.

Citate koje sam vam naveo iz Duha proroštva, toliko su jasni da može čak i malo dete da ih razume. To vaš sadašnji predsednik unije vrlo dobro zna, i nije slučajno što se on tako energično bori protiv izdavanja kompletnih svedočanstava na našem Jeziku. On mnogo više

voli „odabrana“ ili prebrana ili još bolje rečeno osakaćena svedočanstva. U njima, se tako „neprijatni“ (po njega) tekstovi uopšte i ne pojavljuju tako da on može mirno da spava. Da bi se potpuno obezbedio od takozvane „vegetarske opasnosti“ vaš predsednik koji ne voli da bude „klevetan“, proizvoljno je i neopravdano proširio vesti da je prevod svedočanstava od male zajednice, netačan i neprihvatljiv. U tome mu je pomagao i njegov verni saradnik Borović. I Slankamenac i Borović vrlo su alergični na bilo kakvu primedbu koja bi se odnosila na njih, i te primedbe oni bez oklevanja nazivaju klevetom. A kako se zove taj „rad“ koji su oni učinili kada su bez ikakve osnove proglasili „vegetarski“ prevod spisa Duha proroštva, pogrešnim i neprihvatljivim? Da nije možda i to jedna teška kleveta za koju će oni jednoga dana, ako se ne pokaju, dati odgovor Bogu? Ja sam taj takozvani „vegetarski“ prevod upoređivao sa originalnim tekstovima, i posle razmatranja velikog broja upoređenih tekstova, uvek sam morao da priznam, da je „vegetarski“ prevod uglavnom ispravan i pouzdan. Ja sam proveo dve godine u adventističkom koledžu, u Engleskoj, i stekao sam dovoljno znanja da mogu da prevedem bilo koji tekst Duha proroštva. Verujem da to isto mogu i sve moje kolege koje su provele toliko vremena kao i ja u Engleskoj. A Slankamenac i Borović engleski su verovatno učili na nekom kursu, samo ne znam koliko su ga naučili. Dosadašnja praksa je pokazala da su kursisti vrlo sumnjivi i nepouzdati. Prema tome, vi svi koji želite da saznate istinu takvu kakva jeste, idite i slobodno kupite knjige od Duha proroštva kod „male zajednice“. I tada će vam se otvoriti oči za mnoge stvari. Kupite bar osmu i devetu svesku svedočanstava za crkvu, pa ćete uvideti istinitost svega što sam vam dosada rekao. Gospodin Slankamenac s jedne strane čini sve kako bi oklevetao malu zajednicu i spise Duha proroštva koje ona izdaje i posle se kao čudi i izražava žaljenje što je „preovladalo mišljenje da treba da ostanu izdvojeni“. (Gl. 4/1983. str. 15). U istom broju glasnika, na istoj strani, verovatno prvi put u njegovom životu, gospodin Slankamenac se je, govoreći o „vegetarima“ pohvalno izrazio, priznavši da i „među njima ima divnih hrišćana“. Nije teško zaključiti da je on te reči izgovorio iz čisto diplomatskih razloga. Šta on stvarno misli o „vegetarima“ to je on u više mahova izrazio na saborima a naročito na Stutgartskom. Samo gospodin Slankamenac misli da se jedino pamti ono što se napiše, ali ja ga podsećam da se ono što se kaže usmeno isto tako dobro pamti kao i ono što se napiše. Od eventualnog sjedinjenja mogli bi da profitiraju samo Slankamenac i njemu slični jer bi se u tom slučaju i prihodi znatno povećali, tako da bi on pored ostalog, mogao još više da

putuje po Americi i Australiji pa da nam posle priča, o svojim utiscima sa njegovih putovanja „službenog tipa“. Jadni moj adventistički narode, da li već jednom počinješ da shvataš da vam vaše vođe jedno pričaju a drugo rade? Oni vam skoro svi kažu kako cene dar Duha proroštva, samo kada to treba i na delu da pokažu onda od toga nema ništa. Poneki među njima ne prezaju ni da daju otvorene izjave koje omalovažavaju spise Duha proroštva. Tako recimo jedan od poverenika zaostavštine J. Vajt po imenu Ron Grejbil nedavno je izjavio da „spisi J. Vajt nisu merodavni“ već im je jedina uloga „da naglase pojedine biblijske istine koje su ostale neprimećene.“ Po toj logici ispada da je J. Vajt jednostavno služavka svih ostalih proroka i što su oni „zaboravili“ da dovoljno naglase, preostaje njoj, da ona to umesto njih učini. Sličan stav zauzela je i Generalna Konferencija na njenom poslednjem zasedanju u Dalasu. U zaključku sa tog zasedanja čitamo sledeće redove: „Zato mi zaključujemo da će nam jedno ispravno razumevanje nadahnuća i autoriteta spisa J. Vajt, pomoći da izbegnemo dve krajnosti: 1. Da smatramo njene spise kao one koji imaju istu ulogu kao kanonski spisi, 2. Da ih smatramo kao običnu hrišćansku literaturu.“ (R.A. mart 1983). U istom broju francuskog Glasnika na 9 strani u sedmoj tački potvrdnih izjava čitamo sledeće reči: „Mi verujemo da je J. Vajt bila nadahnuta Svetim Duhom i da su njeni spisi proizvod nadahnuća; oni su namenjeni adventistima 7-og dana te prema tome imaju poseban autoritet nad njima.“ U prvom citatu verovanje da spisi J. Vajt imaju istu ulogu kao kanonski spisi, smatra se kao krajnost, dok je u stvari jedino takvo verovanje ispravno. A u ovom poslednjem citatu nalazimo stalnu težnju palog adventističkog vođstva da sferu uticaja J. Vajt svedu samo na adventistički svet. Poznavaooci svih spisa J. Vajt vrlo dobro znaju da su oba ova izražena stava samo prefinjeni i lukavi način da se omalovaže spisi poslednjeg Božjeg proroka. Svi vi dobro znate da je J. Vajt uvek podvlačila da je Biblija udžbenik i pravilo vere ali ona je isto kazala: „U stara vremena Bog je govorio ljudima preko ustiju svojih proroka i apostola. Danas im govori putem svedočanstava svoga Duha. (O.S. 37). Ovaj citat nam jasno pokazuje da spisi J. Vajt, za sve one koji ih prihvate, imaju istu ulogu kao i kanonski spisi. A ta uloga je da priprema Božji narod svojim mudrim savetima i opomenama, koje je Bog slao preko nje, da bi narod mogao da izbegne sve sotonske zamke koje se često nalaze u samoj crkvi.

Drugu spornu tačku u vezi sa sferom uticaja spisa J. Vajt vrlo je lako pobiti, iako to ni najmanje ne odgovara vašem super demagogu Boroviću, koji ima iste teze u vezi sa dve sporne tačke o kojima

raspravljamo. Tako naprimer, on u svojoj skripti NVS 48 vrlo gordo tvrdi kako je „Biblija iznad Duha proroštva“, a na strani 51 iste skripte dodaje kako vest o zdravstvenoj reformi „nije vest za svet.“ Takve stvari mogu da tvrde samo „vuci u ovčijim kožama“ i verujte mi, takvih u crkvi ima na pretek. Borović se vrlo rado služi spisima J. Vajt kada oni prividno opravdavaju njegove lične zamisli i shvatanja koja su najčešće pogrešna, ali se zato on vrlo brzo okreće protiv njih, i stavlja ih „ispod Biblije“, ukoliko oni ne podržavaju njegove stavove. Naravno on samo neuke ljude može da ubedi u to da spisi Duha proroštva opravdavaju njegove zabludele ideje kojima je ispunjena njegova već pomenuta skripta koja pretstavlja pravo remek delo religiozne demagogije. Borović će vam vrlo rado citirati poslednje poruke J. Vajt iz 2 SM, 399 da bi dokazao kako je Hristos vođa sadašnje adventističke crkve, ali on naravno izostavlja da citira reči koje u potpunosti pobijaju njegove teze u vezi sa dve tačke o kojima raspravljamo. Te iste 1913. godine J. Vajt u svojoj poslednjoj poruci Generalnoj Konferenciji jasno kaže: „Ja imam da izvršim jedan zadatak, tj. da saopštim crkvi i svetu svetlost, koja mi je bila poverena“. (2 SM 404).

„Ja imam da izvršim jedno veoma odgovorno delo, da perom i rečju prenosim pouke koje su mi date, i to ne samo adventistima SD, nego celom svetu“ (8 T, 236).

Govoreći o knjigama „Hristove priče“ i „Zdravstvena služba“, J. Vajt kaže: „Poruke izložene u tim knjigama sadrže svetlost koju mi je Bog otkrio da bih je saopštila svetu“. (9 T, 77). Dakle J. Vajt nije neki sektaški proročić i njeni su spisi namenjeni celom svetu, a ne kao što kažu „velikodostojnici“ iz Generalne Konferencije da su njeni spisi „namenjeni adventistima sedmoga dana“, a gordi Borović dodaje da njena „vest nije za svet“. Tako govore samo Valovi proroci. Ali Božji prorok je sasvim drugačije rekao pa nije teško da i sami dođete do zaključka da vas vaše „velečasne vođe“ jednako obmanjuju svojim lažnim informacijama koje vam daju u vezi sa spisima Božjeg poslednjeg proroka. Naravno oni vas jednako ubeđuju kako vam uvek govore pravu istinu. Samo što je ta njihova istina najčešće čista laž.

Uostalom, svi vi koji ste čitali „Veliku Borbu“, morali ste primetiti da su se i jevrejske vođe ponašale na isti način. Oni su se smatrali jedinim ovlašćenim tumačima spisa Staroga Zaveta, koji su naravno izvrtali i objašnjavali onako kako se to njima sviđalo. Kao Slankamenac i Borović danas, tako su i oni svojevremeno smatrali, da drže ključeve Božjeg carstva, što ih nije sprečavalo da čine stvari dostojne svakog prezira. „Ipak, njihova je lažna pravda bila tolika da su, pošto su ubili

Spasitelja koji ih je karao zbog njihovog greha, još uvek smatrali sebe Božjim povlašćenim narodom..." (VB 21).

A sa stanovnicima Jerusalima bila je slična stvar „lako su tvrdili da strogo drže propise Božjeg Zakona, prestupali su sva njegova načela.“ (VB 21)

Svi vi koji ste iskreni i poštteni članovi morate priznati, da je današnja situacija vrlo slična situaciji koju su nam ova dva poslednja citata opisali.

Kao što smo već rekli, jevrejske vođe su tvrdile da poštuju Svete spise a istovremeno činili su sve moguće vrste bezakonja. Jerusalimljani su takođe tvrdili da su verni, a rezultati te njihove „vernosti“ su svima nama dobro poznate.

Tako se isto ponašaju i dva današnja farisejska predstavnika: Slankamenac i Borović. Oni tvrde da mnogo cene savete i opomene koje se nalaze u spisima Duha proroštva, dok su ustvari njihovi najžešći protivnici što njihova dela jasno potvrđuju.

Na poslednjoj strani Glasnika 3/1981. čitamo: „Doznajemo da će se uskoro pustiti u prodaju ograničena količina primeraka knjige „Velika Borba“.

Voleo bih da znam kada će umesto „ograničena količina“, stajati dovoljna količina primeraka knjige „Velika Borba“. Evo ima već tri godine kako je ona prva verzija najavljena i ja još uvek očekujem da ispunite bar to tako mršavo obećanje koje ste najavili preko Glasnika. Po manjim i srednjim mesnim crkvama tu knjigu gotovo je nemoguće nabaviti.

Da je za Borovićevu kuću dato malo manje novaca nego što jeste, da Slankamenčeva vikendica u Maruševcu nije iznenada „nikla“, sigurno je da bi bilo mnogo više materijalnih sredstava da se odštampa dovoljan broj knjige „Velika Borba“.

Da bi dao utisak kako nije on taj koji troši novac po ličnom nahođenju i bez ičije kontrole, gospodin Slankamenac vam u Glasniku 2/1983. str. 3 upućuje sledeći poziv: „Učestvujte i vi u ovom velikom delu ljubavi prema našoj deci i mladima koji se školuju u Maruševcu i šaljite svoje darove na adresu: V. Subert, B. Adžije 4, YU Beograd.“

Ali gospodine Slankamenac, taj pokušaj da izađeš iz „ćorsokaka“ u koji si zapao, došao je suviše kasno. Ti si valjda i sam zaboravio koliko si godina bio predsednik i koliko je novca prešlo preko tvojih ruku, a da ga tvoj doglavnik Šubert i ne omiriše. Takvo foliranje ne uspeva ni kod male dece a kamoli kod odraslih ljudi. Gospodo Slankamenac i Boroviću ako već tako mnogo cenite spise Duha proroštva, ako zaista verujete da je „Velika Borba“ najbolji „nadahnuti

udžbenik istorije crkve“ zašto onda ne učinite nešto da svi mogu da dođu do tih udžbenika, time što bi ih bilo dovoljno u svakoj mesnoj crkvi? Svi će te vi ovo mnogo bolje razumeti ako vam kažem kraj jedne pesmice od čika Jove Jovanovića Zmaja koji glasi: „Iz ovoga se jedno naučiti dade, hulje lepo zборе al' nitkovski rade“. Da, tu je čitava drama. A vi jedna moja braćo, još uvek slepo verujete u reči koje vam vaši fariseji upućuju, misleći da oni stvarno rade ono što vam kažu ili obećavaju. Kakva iluzija! Kakva obmana! Knjiga „Velika Borba“ izazivala je škripanje zuba kod rukovodilaca još dok je J. Vajt bila živa, i oni su se već u to vreme često snalazili kako da dođe do zastoja u propagiranju te knjige. To je svim poznavacima adventnog pokreta dobro poznato. A onaj ko misli da su današnji Adventistički rukovodioci bolji od onih koji su živeli i radili za vreme života J. Vajt, grdno se vara. Nema nikakve sumnje da će vam vaš demagog Borović predložiti da pročitate citat br. 265 iz njegove skripte „NVS“. Pročitajte ceo citat a ja vam navodim samo jednu rečenicu: „Mi ne smemo da činimo ono što su oni (Korej, Datan i Aviron) činili, da osuđujemo i optužujemo one na koje je Bog stavio odgovornost za delo...“ Kada takve reči izađu iz ustiju jednog Borovića ili njegovog duhovn(ičarsk)og „oca“ Slankamenca, one više liče na neku neumesnu šalu nego na nešto ozbiljno. Zašto? Odgovor se nalazi na samom početku pomenutog citata koji jasno kaže da se radi o braći „koja su podnosila vrućinu dana i teret dela.“ Znajući da ove reči nemaju apsolutno nikave veze ni sa njime ni sa Slankamencom, Borović ih sa pravom nije ni podvukao. A ja vas pitam, koju ste vi vrućinu dana, podneli Slankamenac i Boroviću pa da možete da se krijete iza tog teksta Duha proroštva? Ne mislite li vi da ćete jednoga dana odgovarati što se tako poigravate sa nadahnutim spisima? Ne mislite li da će jednoga dana Bog od vas tražiti odgovor što zavaravate taj neuki narod, koji je sada „kao ovce bez pastira“? Njegovo je stanje ustvari još gore, jer je čak bolje biti i bez pastira nego biti sa najamnicima kao što ste vi. Oni koji stiču luksuzne kuće i vikendice na račun novca koji im ne pripada nisu ti „na koje je Bog stavio odgovornost za delo“. Takvi ljudi su upravo razlog zbog kojeg je današnja adventistička crkva pala tako nisko, i nije ni čudo što je i ona smatrana kao jedna od vavilonskih crkava. Kada takvih ljudi, i to na najvažnijim položajima, ne bi postojalo, niko se danas ne bi setio da je naziva Vavilonom. Jasno je dakle da „Vavilon“ adventističke crkve sačinjavaju samo nedostojni elementi koji su prevagnuli u njoj, a da se ostali koji su poslušni Bogu mogu i dalje smatrati kao prava Božja deca. To je činjenica koju niko ne može poreći jer to tvrdi i Pismo i svi spisi Duha proroštva.

Međutim, vaša „vedeta“ Borović pokušava da vam svojim osakaćenim citatima iz knjiga Duha proroštva, dokaže kako je današnja celokupna adventistička crkva još uvek prava Božja crkva nezavisno od svega što se čini u njoj. Maločas sam vam pokazao da citat 265 iz njegove skripte, može da važi samo kada se radi o primernoj braći. Borović je sebe smatrao takvim i naravno on ne preza, da vam da na razmišljanje jedan takav citat. Ali verovatno ste i sami razumeli da jedan takav citat ne može biti primenjen na ljude kao što su on i Slankamenac. Taj citat je primenljiv samo na one koji zadovoljavaju sve uslove koji su pomenuti u tekstu. Da Borović ne zadovoljava te uslove dokaz je i njegov citat 266 iz iste skripte kome je bukvalno odsečena glava jer su Boroviću trebale reči: „Ja imam drugog vođu... koji ne pravi pobune kao što vi pravie...“ I ono što nekom treba, on obično i nađe ako to potraži. Samo vam Borović nije objasnio ko su ti „koji ne pravi pobune kao što vi pravite.“ Osobe sa kojima J. Vajt nije htela da bude opisane su u početku teksta koji Borović nije hteo da citira, jer bi to u potpunosti otkrilo njegovu obmanu i demagogiju. Evo reči koje su sledile tačno ispred reči kojima počinje citat 266: „Neke osobe su smatrale da imaju Svetog Duha i dolazile su na Bogosluženje i valjali su se kao bure. Mi, koji smo odbijali da u tome vidimo delo Svetoga Duha bili smo svrstani u red zlih od tih osoba. Gospod me je poslao usred ovog fanatizma.“ Eto to su „te pobune koje ne potiču od Hrista nego od sotone“ o kojima se radi u Borovićevom citatu 266. Međutim, Borović želi da taj citat primeni na sve one koji se ne slažu sa njime i njemu sličnima. I svaki takav gest on naziva „osuđivanje, optuživanje i pobuna na Božje sluge“, iako mu to kontekst navedenog citata uopšte ne dozvoljava. Ali to njega ni najmanje ne sprečava da sebe i dalje uvrstava u braću koja su podnosila vrućinu dana i teret dela“. Njemu naravno nikada i ne pada na pamet da i njegove laži isto „ne potiču od Hrista nego sotone.“ Ali eto ja ga podsećam da bi bilo već jednom vreme da počne da razmišlja i o toj mogućnosti. Način citiranja koji je Borović upotrebljavao pri sastavljanju njegove skripte „NVS“ ima istu vrednost kao i primer koji ću vam sada navesti da bih ilustrovao njegov metod rada: „I (Juda) bacivši srebrnike u crkvi iziđe, i otide te se obesi.“ (Mat. 27:5)

„A Isus mu reče: Idi i ti čini tako.“ (Luka 10:37).

Mislim da i najneobrazovaniji čovek može da primeti da takav način citiranja ne može biti smatran kao ispravan. Međutim, to ni malo ne sprečava vašu „zvezdu“ Borovića da upotrebljava baš takav način citiranja. I nažalost, jedan dobar deo članova adventističke crkve se prosto ponosi tom skriptom a za mnoge je ona praktično jedini izvor

teoloških informacija. Skripte ovakvog tipa mogu voditi samo u verski fanatizam i nemaju nikakove veze sa odbranom Hristove nauke. Takve skripte su vrlo opasne za neuk narod jer su u njima sa mnogo veštine, vrlo lukavo pomešane istine sa lažima. Narod često kada pročita jednu takvu skriptu nema više želju da sam lično istražuje i proveri istinitost iznesenih tvrdnji, i tako ostaje u tami i lažnim iluzijama. A to je samo ilustracija nadahnute rečenice: „razum koji se oslanja na mišljenja drugih ranije ili ikasnije biće zaveden.“ (Ed. 231). Ovu rečenicu vam je i Borović napisao u 447 citatu samo što nije želeo da i nju podvuče pošto ona mnogo ne odgovara njegovom cilju, jer on baš želi da se vi oslonite na njegova mišljenja i napomene zabeležene u njegovoj skripti. I Borović umesto da pošteno citira tekstove Duha proroštva, vodeći računa o mestu, prilikama i vremenu kada su reči iz citata bile izgovorene, on umesto toga manipuliše citatima i tera ih da kažu ono šta on želi, umesto da on kaže ono što tekst želi da kaže. A kada neko spadne na tako nešto, to je zaista tužno. Dok budem detaljnije objasnio druge citate koje je on naveo ovo će vam biti mnogo jasnije, ako to već do sada iz ranijih objašnjenja niste razumeli. Nemojte izgubiti iz vida da vam ja još uvek objašnjavam kako baš ti koji kažu da poštuju spise Duha proroštva, najviše daprinose tome da ih ljudi odbace pošto ih oni lažno predstavljaju. A sotonin cilj je upravo da ljudi odbace spise Duha proroštva.

Današnje vođe adventnog pokreta su to već davno učinile što pomenuta knjiga „QOD“ jasno pokazuje, samo oni su to tako vešto uradili da narod prosto ne može da uvidi gde je prevara, pošto skoro svi rukovodioci zvanično izjavljaju da priznaju te spise. Međutim, njihovi postupci po mnogim pitanjima u direktnoj su suprotnosti isa stavovima Duha proroštva, što su nam dosadašnji primeri jasno pokazali. Spisi Duha proroštva opisuju stanje crkve onako kakvo ono ustvari jeste, a većina današnjih adventističkih rukovodilaca ne žele da slede tu ispravnu liniju već uspavljaju narod pričajući im o nekadašnjoj staroj i slavnoj prošlosti adventističke crkve, zaboravljajući pri tome da se od stare slave ne živi. Vaš urednik Šušljic vrlo rado je objavio članak Artura Vajta u kojem on citira reči iz njujorškog „Independenta“ koje na jasan način opisuju utiske jednog američkog novinara o moralnim kvalitetima članova i rukovodilaca iz 1915. godine: „ni jedna druga hrišćanska zajednica ne može ih nadmašiti po moralnosti karaktera i po verskoj ozbiljnosti.“ (Gl. 2/1983. str. 12).

Na žalost, to je tako bilo 1915. godine. U međuvremenu, došlo je, do mnogih „organizacionih i statutarnih promena“ pa se samim tim i stanje morala promenilo, naročito kod rukovodilaca. Oni su ti koji su

doprineli da se ispune proročke reči: „Ako se vi i sinovi vaši odvratite od mene i ne uzdržite zapovesti moje... Izrailj će postati priča i podsmeš među svim narodima“. (1 car. 9:6-7).

To proročanstvo se najpre ispunilo nad telesnim Izrailjem a zatim i nad duhovnim, tako da je i današnji duhovni Izrailj postao priča i podsmeš među narodima što najveći svetski nedeljnik „Tajm“ od 02. 08. 1982. godine jasno potvrđuje. Evo šta u njemu piše: „Crkva ASD koja broji nekih 3.800.000 članova, poznata je po najvećem prosperitetu u odnosu na druge crkve kao i po odsustvu doktrinalnih sukoba. Ali, od pre izvesnog vremena ona je potrešena neuobičajenim problemima. Najpre članovi crkve u državi Oregon (SAD), pokrenuli su sudski postupak protiv rukovodilaca njihove crkve, zbog nepoštenja i zloupotrebe poverenja, nakon finansijske katastrofe koja se zbilila 1981.; nju je izazvao Donald Devenport - nakupac nekretnina, inače član crkve u Los Anđelesu. Članovi optužuju njihove vođe što su lakomisleno i bez proveravanja uložili kod Devenporta novac poveren crkvi i što su predlagali članovima crkve da ulažu svoj novac kod istog Devenporta. Na kraju, organizacija adventističke crkve gubi u ovoj finansijskoj katastrofi 21 milion dolara i članovi crkve koji su pojedinačno ulagali gube nekih 20 miliona dolara.“

Treba li nam jasnija ilustracija od ove navedene da pokažemo da je duhovni Izrailj i to sadašnji od 1981. i 1982. godine postao priča i podsmeš među svim narodima? Suma od 41 milion dolara bačena je kroz prozor. I ko je to učinio? Kao po običaju, rukovodioci iz Generalne Konferencije. I tako, dok finansijska korupcija cveta u samom okrilju adventističke crkve, vaše vođe vam pričaju kako je sadašnja adventistička crkva ipak „crkva ostatka“, premda se u njoj zbivaju sve moguće vrste gadosti i bezakonja kao i u svim ostalim crkvama, koje vaše vođe nazivaju Vavilon. Vaši vam rukovodioci (osim Pirsona) neprestano sugerišu kako je crkva još uvek čista i da ona uspešno obavlja svoj zadatak. Da bi ste se u ovo uverili dovoljno je da pročitate članak od vašeg urednika Šušlića, koji se nalazi u Gl. 1/1977. str. 2, u kojem on čini sve moguće napore da pokaže kako se crkva nije prilagodila svetu i da oni koji kažu da se crkva prilagodila svetu nisu drugo nego „fanatički nastrojeni pojedinci“. Naravno Sušljic citira tekstove iz Duha proroštva koji nemaju apsolutno nikakvu vezu sa današnjom palom crkvom i tako pokazuje ispravnost sledećih reči: „Propovednici propovedaju „mile stvari“ da bi ugodili slušaocima koji ovozemaljski misle“. (E.W. 228)

Vaš urednik glasnika, pokušava da dokaže nemoguću tezu tj. da je današnji adventistički svet još uvek jedan poseban i odvojen

narod, kakav je bio i pre. Ali od toga nema ništa. To potvrđuje i poslednji prorok: „Crkva danas nije više onaj odvojeni i poseban narod kao što je bila u vreme kad je protiv nje plamteo oganj progona.“ (E. W. 227).

Proćerdana suma od 41 milion dolara je samo jedan od bezbrojnih dokaza u prilog toj tvrdnji. Ako u ovo ne verujete a vi onda pročitajte članak od bivšeg predsednika Generalne Konfrecncije R. Pirsona sa naslovom: „Pripravi se da sretnoš Boga svojega“. Pirson - jedan od retkih rukovodilaca koji ima hrabrosti da kaže kakva je stvarna situacija današnjeg Adventističkog sveta piše: „Mi sebe nazivamo čekaocima Hristovog dolaska, ali se isuviše često ponašamo kao i svet oko nas. Odevamo se kao i svet. Jedemo kao i svet. Uživamo u istim zadovoljstvima koja i svet voli. Lažemo, krademo od Boga i od ljudi.“ (gl. 3/1983. str. 11). Uporedi sa Sofonije 3:13. „Svet posmatra adventiste, jer zna za njihovu veru, za njihovo uzvišeno stanovište i kad vidi da oni ne žive takvim životom, onda na njih gleda sa prezrenjem“. (OS 273).

Mislim da je nemoguće navesti reči jasnije od ovih. A sve ove reči su samo ilustracija bednog stanja u kojem se današnja crkva nalazi, ali njene vođe još uvek tvrde i govore: „crkva Goepodnja, crkva Gospodnja, crkva Gospodnja ovo je“ (Jer. 7:4), umesto da priznaju da je postala „pećina hajdučka“ (Jer. 7:11). Za jednu takvu stvar potrebno je mnogo hrabrosti, i šteta je što ni jedan od rukovodilaca nije smogao dovoljno moralne snage da prizna da se stih iz Jer. 7:11 zaista odnosi i na sadašnju crkvu. Moje duboko uverenje je da bi to izazvalo najpre jedan šok a zatim i probuđenje iz duhovnog mrtvila u kome se crkva nalazi.

Želja svakog poštenog člana je da se crkva probudi iz dubokog sna i da već jednom istinski počne da bude svetlost ovome svetu. Međutim, današnje lažne adventističke vođe to ne žele, i zato oni pričaju narodu „mile stvari“. I tako, duše propadaju, sotona likuje a nazovi vođe love u mutnom. Pitam se dokle će tako ići. Ono što me najviše čudi je činjenica da se ni u Jugoslaviji niko do sada nije podigao na jedan energičan način protiv doktrinalnih jeresi koje se u crkvi tako slobodno propovedaju u ime zvaničnog stava adventističke crkve.

Primer jedne takve očigledne jeresi nalazirno u Gl. 1, 2/1982. str. 20, gde je reč o spisima J. Vajt. U tom tekstu tvrdi se sa jedne strane kako adventistička crkva priznaje njene spise kao manifestaciju proročkog dara a sa druge strane na istom mestu čitamo i ove reči: „Kanon Biblije je Božja vest, upućena svim ljudima u sva vremena: izvankanonska otkrivenja (čitaj spisi J. Vajt) se odnose na one kojima

su prvobitno upućena.“ (SDA ENC, 1413). Iz zvaničnog stava pale adventističke crkve može se jasno zaključiti da se u neku ruku spisi J. Vajt ne odnose na nas, s obzirom da se „izvankanonska otkrivenja odnose na one kojima su prvobitno upućena.“ Kako spisi J. Vajt spadaju u ta „izvankanonska otkrivenja“ oni dakle nemaju neku veliku važnost za nas - to je ono što između redova piše u citatu koji sam vam naveo. Prevedeno na narodni jezik, jedan takav stav nije drugo nego „uzdizanje drevnih a odbacivanje savremenih proroka.“ Vaš urednik Glasnika, iako limar, postavio je jedno doktorsko pitanje u vezi sa predmetom o kojem raspravljamo: „Zar svaka nova generacija, koja uzdiže drevne, a odbacuje savremene proroke, ne postaje time krivlja od svojih predaka zato što je primila i veće videlo i ima na raspolaganju sve jasnije pouke istorije?“ (Gl. 2/1983. str. 2). Odgovor na ovo pitanje je bez sumnje: postaje. Ovakav prezir spisa Duha proroštva iako vrlo vešto prikriiven i „znalački“ formulisan: „izvankanonska otkrivenja se odnose na one kojima su prvobitno upućena“, dakle ne na nas, zaslužuje malo više protesta a ne samo jedno pitanje. Jedan takav stav morao bi energično biti osuđen i odbačen kao nedostojan crkve koja se smatra „crkvom ostatka“. Postoji mogućnost da će mi neko od čitalaca prebaciti da sam neobavešten i da sam iz tih razloga upravo i napisao ovih par poslednjih reči. Možda će me neko podsetiti da u Gl. 3/1982. str. 12 piše: „ti spisi (J. Vajt) iznose načela, koja danas važe isto onako kao što su važila u trenutku kada su napisana, ali nam ona ostavljaju celu lepezu razumne primene u savremenim uslovima“. Kao što i sami vidite, ja sam ipak obavešten više nego što neki misle. Želeo bih najpre da vam skrenem pažnju da je ovaj poslednje citirani tekst u direktnoj suprotnosti sa već navedenim tekstom iz Gl. 1 i 2/1982. str. 20 a zatim i da bi on imao svoju punu vrednost, da ne bi one poslednje nesrećne rečenice: „Ali nam ona ostavljaju celu lepezu razumne primene u savremenim uslovima.“ Jedna takva rečenica najčešće služi kao mirođija za sve soseve, pa kada se neko načelo iz Duha proroštva smatra nepogodnim onda se obično pribegava rečenici: „razumne primene u savremenim uslovima“ te se njom opravdavaju sva moguća odstupanja i to još u ime Duha proroštva, moliću lepo. Tako naprimer, nezajažljivi obožavalac „organizacionih i statutarnih promena“, Slankamenac, u slučaju da mu kažete da načela Duha proroštva ne dozvoljavaju da se jedan predsednik unije ponaša kao diktator, on će vam bez sumnje odgovoriti da „u savremenim uslovima“ nije moguće raditi drugačije jer bi u protivnom članovi kao i omladina, uzeli suviše maha. Ako bi ste Slankamencu rekli da mu niko ne daje pravo da raspolaže novcem onako kako to on čini, „neprikosnoveni“

Slankamenac će vam odgovoriti da u „savremenim uslovima“ svi predsednici tako rade. I tako u ime tih „savremenih uslova“ čine se najveće gadosti kojima za sada niko ne uspeva da stane na put.

Nil Vilson, sadašnji predsednik Generalne Konferencije će vam isto reći da su spisi Duha proroštva vrlo važni i da oni ne dozvoljavaju davanje dezinformacija narodu. To naravno njega ne sprečava da baš on to lično čini. Aiko želite da se uverite u ovo uzmite pa pročitajte Nilov članak sa naslovom: „Ono što je pravo učiniti u pravo vreme“ (Gl. 2 i 3/1980). Na strani 6 on kaže: „ulažu se napori, da se uzdrmaju i sami temelji naše vere... mi moramo biti učvršćeni u svojoj veri, tako da nas nikakvi prevrtljivi dokazi lažnih učenja ne mogu pokolebati.“ Ako je Nil zaista hteo da da istinitu informaciju adventističkom narodu on je morao ovako da napiše: „Generalna Konferencija ulaže i uložila je sve potrebne napore kako bi i sami temelji naše vere bili uzdrmani. U tu svrhu Generalna Konferencija izdala je knjigu: „QOD“ koja je oborila dva osnovna stuba Adventističke vere koji se odnose na Hristovu prirodu i na mesto i važnost spisa Duha proroštva.“ Naravno, Vilson više voli da napiše neku neodređenu rečenicu koja ne dozvoljava da se krivci pronađu i kazne. Na istoj strani već pomenutog Glasnika, Vilson govori o dokumentu Generalne Konferencije od 1976. godine pod naslovom: „Propovedanje Evanđelja i završetak Božjeg Dela.“ O njemu on kaže: „Nije mi teško da shvatim zašto se neprijatelj istine potrudio da sakrije taj značajni spis pod gomilom drugih planova i rutinskih delatnosti.“ Iz ovoga bi se moglo zaključiti dve stvari: 1. U Generalnoj Konferenciji postoje nevidljivi fantomi koji skrivaju postojeće dokumente i 2. Generalna Konferencija se sastoji od ljudi koji nemaju nikakve veze sa adventizmom i naravno da kao takvi oni čine sve kako bi sprečili širenje istina koje je Bog poverio crkvi. Nema sumnje da se radi o ovom drugom. Vilson kao predsednik Generalne Konferencije vrlo dobro zna „odakle vetar duva“ što njegova izjava iz već pomenutog Glasnika jasno pokazuje: „priznajemo da filozofije sveta ponekad prodiru i u naše škole putem udžbenika, preko nastavnika koji su se školovali u svetovnim institucijama, greškama uprave koja nije uspevala da u školi održi život i rad na punom nivou hrišćanskih ideala.“ Da, baš tu je čitava tragedija. Uprava je ta, koja čini grešku za greškom i posle se Vilson bajagi čudi da stvari ne idu bolje nego što sad idu. A to je čisto licemerstvo. Umesto da sve učini kako bi imenovani krivci bili kažnjeni tako da „filozofije sveta“ više ne prodiru u naše škole, Vilson te krivce još ohrabruje: „Naši nastavnici i profesori obavljaju odgovorno delo i zaslužuju našu punu podršku.“ Znači, Vilson je taj koji podržava te koji unose „filozofije sveta“ u naše škole, i posle

licemerski izražava žaljenje zbog te pojave. I naravno, članovi se posle još dive kako je „brat Vilson iskren“. On kada bi bio iskren ne bi ohrabrivao one koji su za osudu, nego bi preduzeo energične mere protiv nepravilnosti i nedela koja se čine. Međutim, on vrlo dobro zna da ako želi da i dalje bude predsednik Gen. Konf., ne sme mnogo da „kritikuje“ i kažnjava jer bi u tom slučaju morao da napusti svoju dužnost „iz zdravstvenih razloga“. Čudnovato je da je Pirson, ubrzo posle napuštanja dužnosti, odmah nekako prezdrazio i sve do danas je manje više dobrog zdravlja. Ali ja sam vam već prethodno objasnio da je on službu morao da napusti ne iz „zdravstvenih razloga“, već zbog toga što je na glasan i jasan način zvanično potvrdio da u „adventističkoj crkvi“ još uvek vlada diktatorski duh, te su ga smenili isti oni članovi Gen. Konf. koji su „uložili napore da uzdrmaju i same temelje adventističke vere.“ Vilson sve to vrlo dobro zna ali se pravi Englez i daje utisak da se ne slaže sa počinjenim nepravilnostima dok ih ustvari otvoreno podržava i ohrabruje. U pomenutom članku od 1980. godine on izjavljuje: „Upravne strukture, uloga Gen. Konf., rad odeljenja, efikasnost kancelarijskih službenika, putovanja, najkorisnija upotreba ljudskih i materijalnih izvora, sve to mora biti dostupno ispitivanju, podložno promenama i usavršavanju.“ Ali kada je 1982. godine finansijski skandal i bankrot od 41 milion dolara u „ aferi Devenport“ bio otkriven od strane američkih novinara, Vilson više nije govorio da „sve to mora biti dostupno ispitivanju“. Kao i svaki drugi predsednik marioneta, umesto da pokuša da se svi krivci pronađu i kazne on ih je još opravdao. Lično sam ga slušao kada je o toj aferi govorio u Kolonžu. Pošto su mu studenti postavili pitanje u vezi sa 41 milion dolara bačenih kroz prozor, Vilson je kružio „kao kiša oko Kragujevca“ da bi najzad rekao da je to šteta da se i među nama takve stvari dešavaju. Kako su mnogi službenici iz same Generalne Konferencije umešani i odgovorni, gospodin Vilson nije hteo, da da nikakav precizan odgovor nego je samo prao ruke kao Pilat. To je nesumnjiv dokaz da Vilson ni sam nije verovao u reči koje je 1980. godine izgovorio: „Ono što drugi mogu činiti mi ne možemo.“ Žaloso je, kada jedna tako poznata crkva, kao što je adventistička, na čelu ima jednog Pilata koji umesto da donese jednu pravednu odluku, pred čitavim narodom jednostavno pere ruke, misleći da je time učinio neko herojsko delo. Dosadašnja praksa je pokazala ispravnost izreke: „Vrana vrani oči ne vadi“. Kako se Vilson i njegovi saradnici iz Gen. Konf. nisu mnogo uzbuđivali zbog ukradenog Gospodnjeg novca u „ aferi Devenport“, već su naprotiv izgovorili veliki broj laži da bi opravdali „nestanak“ novca iz Božje hazne, oni su na taj način pokazali

da se slažu sa takvim lopovlukom. Nema sumnje da je „nestali“ novac utrošen za kupovanje privatnih vikendica i luksuznih kola. Tako se još jednom pokazalo da reči koje su se svojevremeno odnosile na rimokatoličke sveštenike, imaju još i danas svoj značaj, jer se danas odnose i na jedan dobar deo takozvanih adventističkih sveštenika. „Odbacili su svaki stid, i jedini im je cilj... novac, novac, novac! Tako propovednici koji bi trebalo da propovedaju istinu, ustvari govore samo laž, i ne samo da se trpe nego bivaju i nagrađeni, jer ukoliko više lažu, utoliko su veći njihovi dobici. Iz ovih pokvarenih izvora teku te prljave vode. Razvrat pruža ruku tvrdičluku... nažalost, sveštenstvo stvara sablazan koja tolike jadne duše baca u večnu propast. Mora se izvršiti opšta reforma.“ (VB 124, 125)

Ove reči su i danas isto toliko istinite kao i u trenutku kada su bile izgovorene. I kao što se davnašnje sveštenstvo iz 16 veka uporno borilo da nekako pobije istinitost ovih reči, tako se i današnje adventističko sveštenstvo bori da pobije ovu strašnu činjenicu, da i ono isto učestvuje u najzramnijim delima, što „afera Devenport“ jasno potvrđuje. S obzirom da adventistički sveštenici poznaju mnogo bolje sadržaj Svetog pisma od svojih katoličkih kolega, oni se služe biblijskim ilustracijama da bi opravdali svoje nitkovluke. Članove i osobe koje napadaju njihova nedela, oni jednostavno nazivaju: „Adventističkim Amalicima“. (Vidi 5 Moj. 25:17, 18)

I tako se oni trude da dokažu da su oni koji su ispravni ustvari neispravni i neprijatelji Božjeg naroda i s druge strane da su oni koji potkradaju Božji narod ustvari samo „nevine žrtve“ tog naroda koji ne želi da bude potkradan. Ali nitkovi i tlačitelji nikada ne mogu biti smatrani nevinim pa makar oni imali i najzvučniju adventističku titulu. „Amalikom“ se može smatrati samo onaj koji ubija ili krade a ne onaj koji je potkradan. To svima treba da bude jasno.

Biblija i Duh proroštva do današnjeg dana nikada nisu podupirali one koji nečasno rade i takvi nemaju pravo ni da se služe njima jer to mogu činiti samo pošteni ljudi a ne lopovi. Ako adventistički narod želi da i dalje podržava ovakve ljude koji nemaju nikakve veze sa adventizmom, ali ipak se nalaze na najvišim položajima, on je slobodan da to čini, ali neka zna da će Bog od njega tražiti odgovor zbog jednog takvog ponašanja. Da tragedija bude veća, sve ove sablazni dolaze baš od onih koji vam govore o važnosti spisa Duha proroštva. Isti ti su vam u više navrata dali do znanja da će biti „raspaljena đavolska mržnja protiv svedočanstava“ dajući vam tako utisak da se to još nije desilo nego da je to još uvek u nekoj dalekoj budućnosti. Ali braćo moja, to je već urađeno. Ako neko ustima hvali svedočanstva a u

svakidašnjem životu čini sve suprotno od onoga što piše u njima, on time upravo raspaljuje sotonsku mržnju prema svedočanstvima, i drugi koji znaju, da ih jedan takav čovek čita, često omrznu i na sama svedočanstva, jer pomisle da su svedočanstva ta koja su naučila tog zlikovca da tako čini. A kao i sami što znate vaše vam vođe tu i tamo govore dobro o svedočanstvima ali se njihova dela suprote sadržaju i savetima koji se nalaze u svedočanstvima. I tako se zbog njih sramoti Božje ime. Ako je današnja zajednica dospela u takvo bedno stanje treba pretpostaviti da za to ima razloga. U 1SM, 47 čitamo: „Delo koje Gospod želi da učini da bi doveo crkve u red nije učinjeno zato što članovi a naročito vođe stada, ne žele da budu ukoravani“ naprotiv oni su ti koji ukoravaju druge, ako se oni usude da im bilo šta prigovore. I današnje vođe stada sebe smatraju nepogrešivima tako da prigovore „običnih“ članova uvek uzimaju olako. Po njihovom mišljenju pravo vernika je da čute i redovno donose priloge, a pravo vođa je da donešeni dovac upotrebe tamo gde im se sviđa i kako im se sviđa. Ko se usprotivi tome, od njihove strane proglašavan je neprijateljem crkve, takav često biva prezren i ismejavan a najčešće i lisključivan jer nije podoban za lopovsko društvo. Naravno, kao razlog za isključenje takvih osoba, navodi se „nepokoravanje crkvenoj disciplini“. Na taj način, onaj koji i dalje želi da ostane u „zbornici“ mora bezuslovno da podržava sve odluke svojih vođa, jer one uvek služe „za napredak Božjeg dela“. Taj „napredak“ može da bude i nazadovanje ali, ništa ne smeta „braća“ su tako odlučila pa tako mora da bude. Tipični predstavnik jednog takvog rasuđivanja u našoj zemlji je Borović Pavle - pisac skripte: „Na Večnoj Steni“ (NVS), na koga se odnose reči iz Duha proroštva: „Neke od naših starešina su sklone da trpe duh koji je pokazao apostol Jovan kad je kazao: Učitelju! videsmo jednoga gde imenom tvojim izgoni đavole koji ne ide za nama i zabraniismo mu, jer ne ide za nama.“ (Iz Riz sved. II 129). Došao je trenutak da se specijalno pozabavimo oko tog remek dela religiozne demagogije. Sve do kraja ovog izlaganja ja ću pokušati da vam objasnim i razotkrijem sve „pobožne“ laži i nedoslednosti koje se nalaze u toj skripti. Zaslepljen mržnjom prema svim pokretima reforme, Borović je u potpunosti zaboravio da se istina može braniti samo istinom a ne lažima kao što je to on pokušao da učini. Jednoj crkvi koja živi ispravnim životom, nisu potrebni apologeti jer dela govore snažnije nego reči. A pošto današnja adventistička crkva ne uspeva da delima pokaže svoju ispravnost, preostaje joj samo ono što je ona već učinila: da rečima i to neistinitim pokuša da ubedi vernike i javnost kako je ona „jedina prava crkva“ i da „van nje nema spasenja“. To je ono što je

Borović u skripti NVS očajnički pokušao da dokaže, ali u tome nije uspeo kod onih koji dobro poznaju situaciju koja danas vlada u adventističkoj crkvi. Prosto je neverovatno da se Borović usuđuje da bilo koga nazove lažnim učiteljem s obzirom da im je on glavni vođa i u lažima prevazišao je i samog barona Minhauzena. Kao razlog za pisanje pomenute skripte on navodi: „iz ljubavi prema svim dragim dušama, ali posebno iz ljubavi prema ovim zavedenim a iskrenim u duši, Glavni odbor je dao nalog da se saberu iz Duha proroštva odgovori baš na ona pitanja pomoću kojih lažni učitelji uspevaju da zbune i prevare neutvrđene“. (NVS 16, 17). I ja verujem da je Borović lično uspeo da svojom skriptom prevari i zbuni sve one koji su naivno poverovali njegovim lagarijama. I dok vam on vešto sugeríše: „Prihvatimo istinu tako kako nam ju je nebo dalo“, on vam u isto vreme daje njegove lične laži koje on naziva istinom. Već na samom početku, na 27 strani Borović izgovara jednu krupnu istorijsku laž tvrdeći da je Bog osnivač Laodikejske crkve, i da se je to dogodilo 1844. godine.

Ako otvorite vašu Bibliju i pročitate Otkr. 3:7-8 odmah ćete zapaziti da se te reči najpre odnose na Filadelfijsku crkvu a zatim i da su one u vezi sa Hristovim ulaskom u Svetinju nad Svetinjama. U E.W. 86 čitamo: „Primena citata iz Otkr. 3:7-8 na nebesku Svetinju i Hristovu službu bila je za mene potpuno nova.“ Ako je za Gospodnjeg proroka ta primena nova onda je sigurno i za vas nova. Kako se stihovi iz Otkr. 3:7-8 odnose na Filadelfijsku crkvu ili bolje rečeno na Filadelfijski period, i kako je Hristos započeo službu u nebeskoj Svetinji nad Svetinjama 1844. g. preostaje nam jedan jedini zaključak: 1844. Bog je osnovao Filadelfijsku a ne Laodikejsku crkvu. Svaki drugi zaključak je čista istorijska laž jer iz Biblije se neki drugi zaključak ne može izvesti. Bog nikada nije stvorio nešto loše, pa to On nije učinio ni 1844. godine jer je tada kao što možemo zaključiti iz Biblije, On osnovao Filadelfijsku crkvu koja se je za vrlo kratko vreme pretvorila u Laodikejsku. Bog je stvorio Lucifera (svetlonošu) a on se sam pretvorio u đavola. Na kraju stvaranja Gospod je sa zadovoljstvom mogao da konstatuje: „Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle dobro beše veoma“. (1 Moj. 1:31). Kad Bog nešto stvori to je uvek „dobro veoma“. Kako je i Filadelfijska crkva bila veoma dobra crkva, nema sumnje da ju je 1844. sam Gospod zasnovao. A kada je ta ista crkva počela da gubi svoju hrišćansku toplotu ona se ubrzo pretvorila u jednu mlaku crkvu, poznatu pod imenom Laodikeja. Reći da je Bog taj koji je osnovao tu mlaku Laodikeju je čista hula na Boga. Ali eto Borović i njegovi istomišljenici ponosno tvrde kako je Bog taj koji ju je najpre takvom načinio a zatim joj zapretio da će je „izbljupati iz usta svojih“.

To je zaista besmislica, u koju jedan vernik koji poznaje proročke spise, ne može da poveruje jer jedno takvo tvrđenje nema biblijske osnove pa je prema tome lažno. Poslednji prorok J. Vajt je dakle svoju službu počela u okrilju Filadelfijske crkve a nastavila ju je i u Laodikejskoj crkvi. Izlazak njenog prvog svedočanstva za crkvu 1855. mogao bi biti smatran kao početak Laodikejskog perioda jer u njemu ona jasno kaže da je „Božji Duh počeo da se povlači iz crkve“. Vidi 1 T 112, 113. A čim Duh počinje da se povlači, na mesto hrišćanske topline dolaze nehrišćanska mlakost i ravnodušnost, koje još uvek karakterišu današnju crkvu.

Prema tome, neka se Borović (i mnogi od vas zajedno sa njim) više ne prsi da je Bog taj koji je osnovao ovaj današnji adventistički pokret. Bog je osnovao samo onaj početni, pravi adventistički pokret koji gotovo da više nema ničeg zajedničkog sa ovim današnjim koji mu je potpuno okrenuo leđa. Kako Borovićeva crkva pripada „novoj organizaciji“ o kojoj je bilo reči u prvom delu našeg izlaganja, on nema prava da bilo koji pokret naziva „otpadničkim“ pošto i sam pripada otpadu. „Pobožne“ laži koje je on izgovorio u skripti NVS o kojoj sada diskutujemo najbolji je dokaz u prilog toj tvrdnji. Kad vam Borović kaže da „njegov“ pokret ima veze sa 1844. god. on vas grdno vara, jer činjenice govore suprotno. Na 36 strani skripte o kojoj raspravljamo Borović ponovo tvrdi ono što nije u stanju da dokaže spisima Duha proroštva: „Načelo jedinstva je iznad svih drugih načela.“ Jedno takvo načelo propagira Ekumenski savez (svetski savez crkava) ne vodeći računa da li za jedno takvo jedinstvo postoji osnova. Borović isto želi jedinstvo po svaku cenu zaboravljajući da spisi J. Vajt ne podržavaju tu tvrdnju. Ukoliko uslovi za jedinstvo ne postoje, kao što je to slučaj u današnjim prilikama, Duh proroštva kategorički tvrdi: „Hristos zahteva jedinstvo ali ne traži da ga ostvarimo u zlu.“

„Bog poziva one koji su se navikli da nose jaram koji su im nametnuli ljudi, da zbate taj jaram i prestanu da budu ljudski robovi.“ „Ne treba da bude jedinstva sve dok se ne izvrše (potrebne) promene.“ (1 SM, 175, 195, 200) - U vreme kada su ove reči bile izgovorene Dr. Kelog je bio taj zbog kojeg nije trebalo da bude jedinstva, pošto se je Kelog diktatorski ponašao, a i lažnu nauku širio. Danas to čini na Kelogovo mesto sama Generalna Konferencija preko pomenute knjige „QOD“ a diktaturu najčešće sprovode predsednici unija. I kada u crkvi vlada diktatura što je Pirson zvanično potvrdio, čuli ste koji je savet Duha proroštva: „Ne treba da bude jedinstva sve dok se ne izvrše promene.“ Sve dok sadašnja Slankamenčeva diktatura u adventističkoj

crkvi u Jugoslaviji bude trajala, sanjarenje o nekom jedinstvu je čista iluzija.

Nema sumnje da je jedinstvo obeležje prave Božje crkve, samo što na žalost njega u današnjoj crkvi nema tako da ona nema opipljivih dokaza da je ona „ta prava“.

A da je Hristos vođa ove današnje crkve, situacija bi bila sasvim drukčija nego što jeste. U tom slučaju današnje vođe bi poslušale ono što je Bog govorio ali na način na koji je on govorio i ne bi izvrtali bilo koju tačku nauke kao što to Borović čini sa naukom o zdravstvenoj reformi naprimer.

Na 48 strani njegove skripte Borović postavlja pitanje kao svaki onaj koji ne veruje u spise Duha proroštva: „da li Duh pronoštva sme da da neku novu naredbu koja ne postoji u Svetom Pismu? Može li se put spasenja sužavati ili širiti?“ Ta dva pitanja pokazuju bar dve stvari: 1. Da Borović ne prati čak ni literaturu svoje crkve 2. da nasuprot njegovom hvalisavom „poverenju“ u spise Duha proroštva, on ustvari u njih mnogo ne veruje, jer kada bi on u njih verovao, on takvo pitanje ne bi ni postavljao, pogotovu što mu je Šušljić na ta dva pitanja vrlo dobro odgovorio dve godine pre nego što ih je Borović i postavio. Borovićeva skripta izašla je 1979. godine, a već u Gl. 6/1977. str. 2 Šušljić je pisao: „Uzmimo konkretan primer! Neki se žale da Biblija dozvoljava jedenje mesa, dok nam Duh proroštva kaže da postepeno treba da se odrekemo mesa. Zato, kažu takvi, ovaj savet nije biblijski i ne obavezuje nas. Međutim, pazite dobro! Biblija nigde ne izriče ni određenu zabranu ropstva, ni jedan apostol ne poziva Gospodare da oslobode svoje robove, niti podstiče robove na bunu. A šta o tome piše Duh proroštva? Od prvih dana svoje javne službe, E. G. Vajt gromkim glasom osuđuje robovlasništvo, nazivajući ga grehom! A u to isto vreme polovina sveštenika drugih verskih zajednica u SAD smatrala je ropstvo delom Božanskog plana i opravdanim po Bibliji...! Nema ništa nebiblijskoga u zastupanju vegetarijanske ishrane. To je bila ishrana propisana u Edemu nekada, i opet će tako biti. Nikakva kasnija dozvola ne može da promeni tu osnovnu činjenicu, kao što ni kasnija dozvola mnogoženstva, razvoda, i drugih dela, nije nimalo umanjila Božansko negodovanje protiv tih pojava niti promenila Njegov prvobitni plan, Njegov ideal za čoveka. Da je kojim slučajem „pametnjaković“ Borović pročitao ovaj izvrsni odgovor, on možda ne bi postavio ona dva gotovo ateistička pitanja. Ako Borović stvarno želi jedinstvo, onda neka ne postavlja pitanja suprotna duhu odgovora koji sam vam naveo i koji je stariji za dve godine od Borovićevih jeretičkih pitanja i stavova.

U citatu 41 na str. 49 Borović od jednog citata stvara medopersijsko pravilo: „Nikad nisam smatrala da je moja dužnost da kažem da niko ni pod kakvim uslovima ne sme da okusi meso. Reći to sada kada je narod naučen da živi u velikoj meri od mesne hrane, značilo bi ići u krajnost.“ Ovo je ono što Borović želi da ostavi kao poruku svojim čitaocima. Taj citat 41 datira od 1895 godine. Da bi očuvao tvrdnju iz 41 citata Borović je osakatio citat br. 51; forma pod kojom vam ga je Borović dao je samo bedni falsifikat potpunog teksta zbog izostavljanja ključnih reči na mesto kojih je Borović stavio tri tačke. Tako nešto može da uradi samo jedan jezuit kao što je Borović. Potpuni tekst ovog citata br. 51 možete naći u SOŽI str. 393 i on glasi: „Dobila sam uputstvo da kažem, kada propovedam Evanđelje siromašnima, da jedu hranu koja je najhranljivija. Ja ne mogu da im kažem: „vi ne smete da jedete jaja, ili mleko ili pavlaku. Ne smete da upotrebljavate maslac u pripremanju hrane“. Evanđelje mora da se propoveda siromašnim, ali još nije došlo vreme da se propiše najstroža ishrana.“ „Drugacije rečeno, te 1909. g. kada je ovaj tekst objavljen, kaže nam se da još nije došlo vreme da se propiše „najstroža ishrana“ tj. hrana bez mlečnih proizvoda i jaja. Međutim, Borović izostavljanjem reči: jaja, mleko, pavlaka i maslac, falsifikuje tekst i time ostavlja utisak da i te 1909. godine preporuka da se više ne upotrebljava meso i dalje znači „odlaziti u krajnost“. Međutim, ako ste pažljivo čitali tekst iz SOŽI mogli ste primetiti da je te 1909. godine Duh proroštva odlaženjem u krajnost smatrao zabranu upotrebe jaja i mlečnih proizvoda a ne poziv da se prestane sa upotrebom mesa kao što to Borović podmuklo sugeriše. Sam njegov podnoslov da zdravstvena reforma „nije vest za svet“ je već gnusna laž. U citatu 399 koji Borović navodi, on sam sebi protivureći jer se u njemu jasno kaže: „Treba da se učine mnogo ozbiljniji naponi da se ljudi prosvetle u pogledu uzvišenog predmeta zdravstvene reforme“ (CD 461). Ne znam zašto bi se činili ti naponi ako ta vest već „nije za svet“. Za sve svoje knjige koje sadrže važne vesti 1902. godine J. Vajt je rekla: „Ove knjige sadrže skupoceno videlo, puno utehe, koje je milostivi Bog dao svojoj sluškinji da ga objavi svetu.“ (OS 504). Ako sve ostalo videlo koje se nalazi u knjigama J. Vajt treba objaviti svetu onda tu treba uključiti i videlo o zdravstvenoj reformi. Tako kaže pravi Božji prorok J. Vajt, dok lažni „prorok“ Borović to jednostavno poriče. Na str. 53 Borović izgovara jednu novu laž kada kaže da je pitanje jedenja ili ne jedenja mesa „lično načelo“. Istina glasi da je to ustvari „lična dužnost“, a ne „lično načelo“. Naša prva dužnost... je da budemo poslušni Božjim

zakonima. U ovo su uključeni i „Božji zdravstveni zakoni“ (CH 24, 25 u Gl. 1/1978. str. 4)

„Kada mi prihvatimo zdravstvenu reformu moramo je prihvatiti zato što smo dužni, a ne zato što je to neko drugi učinio“ (E. G. Vajt u Gl. 2/1978 str. 4). Očigledno je da Borović ne prati adventističku literaturu, jer da je on pročitao ova dva pomenuta glasnika koji su izašli godinu dana pre njegove bedne skripte, on ne bi napisao da je pitanje ne jedenja mesa „lično načelo“ nego bi napisao da je to lična dužnost.

Na str. 58 Borović ponovo izgovara jednu krupnu laž kada kaže: „Nikada i nigde se ni u Bibliji ni u Duhu proroštva ne kaže da je ostavljanje mesa uslov za spasenje.“ U knjizi SOŽI str. 317, 324 čitamo: „Oni koji upotrebljavaju mesnu hranu potcenjuju sve opomene koje je Bog dao u pogledu ovog pitanja. Oni nemaju nikakvog dokaza da hode sigurnim putem...”

Jedenje mesa remeti telo, zamračuje um i otupljuje moralnu osetljivost. Mi vam kažemo: »Dragi brate i sestro, vaš najsigurniji put je u ostavljanju mesa.«

Na prethodnoj 57 strani Borović postavlja jedno sasvim pogrešno pitanje: „Da li će moći biti spasen neko ko je jeo meso?“ Ispravno pitanje glasilo bi: „Da li će moći biti spasen neko ko je znao da nije smeo da jede meso ali je i pored tog saznanja i dalje nastavio da ga jede sve do smrti?“ Odgovor na ovo pitanje nalazimo u spisima Duha proroštva: „Bog ne gleda na vreme neznanja ali čim vas svetlost obasja on zahteva od nas da napustimo svoje navike koje narušavaju zdravlje.“... (SOŽI 10)

„Oni koji imaju svetlost a ne slede je, već potcenjuju Božje zahteve, ustanoviće da se njihovi blagoslovi menjaju u prokletstvo, a milost u osudu.“ (SOŽI 314)

„Ako živimo od mesa životinja, mi učestvujemo u njihovoj prirodi.“ (2 T 61).

„Bog jedino prihvata službu onih koji učestvuju u božanskoj prirodi.“ (2 SM 187)

Mislim da svedočanstvo Božje reči ne može da bude jasnije po ovom pitanju. Ali Borović pokušava da vam njegovom lažnom naukom da jednu pogibeljnu nadu o kojoj nam spisi Duha proroštva ne govore. Prethodni citati su vam već pokazali da je prihvatanje zdravstvene reforme i ostavljanje mesa pitanje života i smrti: „Ako se odvratimo od Svedočanstva Božje reči i prihvatimo lažne nauke zato što su tako učili i naši oci, onda padamo pod osudu izrečenu nad Vavilonom, pijemo od vina njegove mrzosti.“ (VB 436).

Adventistička crkva posredstvom Borovićeve skripte odvrća narod od Svedočanstva Božje reči pošto ona kaže da „koji upotrebljavaju mesnu hranu nemaju nikakvog dokaza da hode sigurnim putem“ dok Borović tvrdi da pitanje upotrebe mesa „nije pitanje spasenja“. Zašto on to tako čini? Zato što su neposlušni adventistički „crkveni oci“ to već činili pre njega. Naime, predratni Glavni odbor adventističke crkve izdao je „Odabrana svedočanstva“ i u njima „točio“ isto „vavilonsko vino“ kao što i Borović u ime Glavnog odbora „toči“ danas putem skripte „NVS“. Današnji Glavni odbor time što je prešampao ta osakaćena „Odabrana svedočanstva“ nastavlja paklenu tradiciju svojih otaca koji su nasuprot jasnog Svedočanstva Božje reči sebi dozvolili da izoluju jednu osakaćenu rečenicu i nju ostave kao merilo za procenjivanje vrednosti članova: „Ne smemo da cenimo članove po tome da li jedu ili ne jedu mesa.“ (OS 391).

Time što su je izolovali od njenog prirodnog sklopa ti neposlušni „crkveni oci“ su kazali tačno suprotno od onoga što je Bog hteo da kaže. Evo kako glasi cela ta rečenica: „Ako je ikada bilo zdravo jesti meso danas to više nije. Rak, tumor, i plućne bolesti su u velikoj meri posledica jedenja mesa. Pitanje upotrebe mesa mi ne smatramo probnim pitanjem za stupanje u članstvo ali moramo razmotriti kakav uticaj vrše na druge oni vernici koji se hrane mesom.“ (9 T 159).

„Oni koji tvrde da veruju u zdravstvenu reformu, a ipak u svakodnevnom životu suprotno njenim načelima, ranjavaju svoje duše, ostavljaju rđav utisak na vernike i nevemike“. (SOŽI 25).

S obzirom da takvi članovi koji jedu meso vrše vrlo loš uticaj i na sebe i na druge, jasno je dakle da nasuprot tvrdnji neposlušnih „crkvenih otaca“, smemo da cenimo članove po tome da li jedu ili ne jedu meso. Oni koji vrše loš uticaj na druge mogu biti smatrani samo kao aspide među novorođenčadima i nikako drugačije: „Ako vernici naših crkava potcenjuju svetlost o ovom predmetu (zdravstvene reforme), poželjnije sigurne posledice kako u telesnoj tako i u duhovnoj izopačenosti. Uticaj ovih vernika zatrovaće one koji su skoro prišli veri.“ (SOŽI 384). S obzirom da su vaši „oci“ naopako učili ljude o važnosti primene zdravstvene reforme što OS 391 jasno pokazuje, s obzirom da je predratno izdanje od 1939 g. ponovo prešampano (sa istim veštački izazvanim greškama) od strane sadašnjeg adventističkog vođstva u Jugoslaviji, jasno je dakle da po rečima iz VB 436 koje sam vam naveo, adventistička crkva pada „pod osudu izrečenu nad Vavilonom“ i pije „od vina njegove mrzosti“. Tako kaže jasna proročka reč. Ako vi ne želite da je prihvatite nasuprot svim hvalisavim tvrdnjama, da vi to već činite vaša osuda će tim biti veća.

Na str. 59 Borović predlaže kao pravilo tekst iz 1894 godine: „Ja ne smatram da svako mora da odbaci meso“, zaboravljajući pri tome da je Gospod preko svog proroka kasnije dao druge uredbe koje poništavaju vrednost prethodne koju Borović želi da ovekoveči i time ugodi svom pretpostavljenom starešini Slankameneu, koji se još i danas nerazborito hrani jedući meso. Evo šta o takvim ljudima kaže Duh proroštva: „Čovek koji se nerazborito hrani, ne shvata da onesposobljava sebe za davanje mudrih saveta, onesposobljava sebe za postavljanje planova za bolji napredak Božjeg dela. On ne može da razlikuje duhovno i na sastancima odbora, kada treba da kaže „Da“ i „Amin“, on kaže „Ne“. On daje predloge koji su daleko od cilja“ (SOŽI 39). Ako uzmete u obzir da je Slankamenac taj „čovek“ o kome je ovde reč i da on predsedava svim sastancima Odbora, nije ni čudno što se crkva danas nalazi tako „daleko od cilja“.

Borovićev citat 71 pobijen je pitanjem koje nalazimo u SOŽI na str. 347.348: „Da li će biti ispravno sa naše strane, da se da bi smo dobili više bolesnika, vratimo služenju mesa? Da li ćemo dati bolesnicima ono od čega su se razboleli, ono što će ih držati bolesnim ako to budu nastavili da upotrebljavaju kao hranu.“ Jasno je dakle da je Borovićev citat 71 ponovo samo jedna „istinita laž“ jer on želi da vas ubedi kako taj tekst važi i danas premda od toga nema ništa. Borović, iako je sam vegetarijanac, čini sve kako bi vam dokazao da nije potrebno da svi članovi postatnu vegetarijanci i time pokazuje da pripada grupi ljudi za koje je rečeno: „Mi se pre vraćamo u Egipat nego što idemo u Hanan“ (SOŽI 340). Da bi što bolje ohrabrio narod, kako bi se ovaj što češće vraćao u „Egipat“ ka omiljenim loncima ispunjenim mesom, Borović ne preza da na 48 strani jasno kaže da je „Biblija iznad Duha proroštva“ kada se radi o odbijanju obaveznosti primene zdravstvene reforme.

Međutim, na str. 36-38 Borović vrlo vešto režira jedan scenario u kojem Biblija više nije „iznad Duha proroštva“ nego je sada Duh proroštva „iznad Biblije“ ali da bi izbegao verbalnu protivrečnost Borović tom odseku daje podnaslov: „Načelo jedinstva je iznad svih drugih načela“. Pošto je na već pomenutim stranicama bilo reči o odbijanju primene jasne proročke reči o nejedanju svinjskog mesa, našta je bračni par u pitanju sa pravom insistirao, Borović na trenutak zaboravlja na njegov lažni princip da je „Biblija iznad Duha proroštva“ te navodi citat 17 iz kojeg se može zaključiti da je bar toga puta Duh proroštva ipak „iznad Biblije“ a ne obratno. Zaista čudno! Jasno je dakle, da je za Borovića „Duh proroštva iznad Biblije“ ako on svojim stavom podržava upotrebu mesa a da je „Biblija iznad Duha proroštva,

ako prividno i dalje „podržava“ nesprovođenje zdravstvene reforme. Tako dakle vaš demagog Borović menja mišljenje u zavisnosti od situacije. Naravno, većina članova crkve ga u tome vrlo rado sledi. Samo nevolja je u tome što se Borović i njegovi mnogobrojni simpatizeri moraju odlučiti ko je iznad koga: Biblija iznad Duha proroštva ili obrnuto. Ako je tačno to što Borović tvrdi: „Biblija je iznad Duha proroštva“, onda je upotreba alkoholnog pića još i danas dozvoljena pošto ista Biblija koja dozvoljava upotrebu „čiste hrane“ dozvoljava i upotrebu alkohola i to u istoj glavi gde dozvoljava i upotrebu „čiste hrane“: „Onda učini u novac, i uzev novac u ruku svoju otidi u mesto koje izabere Gospod Bog tvoj, i za te novce uzmi što zaželi duša tvoja, goveda, ovaca, vina ili drugog jakog pića, i što bi god zaželela duša tvoja, pa jedi onde pred Gospodom Bogom svojim, i veseli se ti i dom tvoj“ (5 Moj. 14:25-26). Ista ta 14 glava iz 5 Moj. govori o razlici između čistih i nečistih životinja. Ako je dakle „Biblija iznad Duha proroštva“, onda je, na osnovu ove Biblijske glave, točenje alkoholnog pića još uvek sasvim normalno i dozvoljeno. Ako ovo kažete Boroviću on će hteo ne hteo morati i protiv njegove volje da prizna da je po pitanju zdravstvene reforme Duh proroštva ipak „iznad Biblije“. A ako to nije slučaj ja ne vidim ko adventističkoj crkvi daje pravo da svojim članovima zabranjuje upotrebu alkohola. A ako se pak crkva za zabranu alkohola oslanja na spise Duha proroštva onda crkvi mora biti sasvim jasno da isti Duh proroštva koji zabranjuje upotrebu alkohola u isto vreme zabranjuje i upotrebu mesa smatrajući ga nepodesnom hranom za Božji narod. Za svakoga ko je proučavao ovaj predmet ovo je sasvim jasno.

Prosto je neshvatljivo da Borović koji se smatra šampionom za sprovođenje zdravstvene reforme, u čitavoj seriji citata koji govore o mesu, kao poslednji predlaže citat br. 118 koji i dalje sugerise upotrebu pilećeg mesa za pripremanje čorbe. To je vest koju vam Borović ostavlja a on je navodno pobornik zdravstvene reforme. Takvo licemerstvo je zaista nečuveno i neviđeno.

Ako uzmemo u obzir sve što je dosad rečeno kao i ono što je napisano u Borovićevim citatima 52-55 možemo zaključiti da je on taj koji, preko svojih izopačenih objašnjenja, upropaštava zdravstvenu reformu i da je već mnoge ljude oterao od reforme: citati 53 i 54 jasno pokazuju da je Borović taj koji još ništa nije shvatio i da mu zato Bog nije dao nalog da objavljuje vesti koje on objavljuje jer su pogrešne. Citat broj 55 jasno kaže da je delo zdravstvene reforme pokvareno čudnim postupcima pa je snaga crkve oslabila. A kako i ne bi, kada u njoj ima mesta za lažne učitelje kao što su Borović i njemu slični. U

primedbi na strani 53 Borović sebi dozvoljava da desnom rukom trećeg anđela naziva petodnevni plan protiv pušenja i borbu protiv alkoholizma. Ali Gospod tako nikad nije nazivao te dve stvari. Ova već pomenuta sredstva trebalo bi da posluže kao odskočna daska da bi se ljudima saopštila vest o zdravstvenoj reformi: „Kada vest dospe do onih koji nisu čuli istinu za ovo vreme, oni će uvideti da u njihovoj ishrani treba da dođe do velike reforme. Oni će shvatiti da treba odbaciti mesnu hranu, zato što ona stvara želju za žestokim pićima i čini telo podložnim bolestima.“ (SOŽI 217).

Ako se ljudima skrene pažnja na važnost neupotrebe mesa u ishrani i oni to prihvate, borba protiv alkoholizma će se pokazati kao potpuno nepotrebna. To je ono što bi Borović trebalo da nauči pa kada on to bude učinio, on više neće smatrati one koji insistiraju na potpuno izbacivanje mesa iz ishrane, kao one „koji kvare delo zdravstvene reforme“. Naprotiv, delo zdravstvene reforme iskvareno je Borovićevim čudnim postupcima, koji nedvosmisleno pokazuju da je baš on glavni vođa lažne reformacije protiv koje se on verbalno toliko bori, dok se suštinski i istinski on bori protiv prave reformacije. To isto čine i sastavljači iz „Pacifik Presa“, koji su napisali dodatak knjizi: „Saveti o životu i ishrani“, kojim žele da ponište sve što je prethodno rečeno. Na 407 strani te knjige oni su izolovali tri rečenice iz njihovih prirodnih sredina i na taj način vam sugerisali suprotno od onoga što je Bog preko J. Vajt tim rečima hteo da kaže.

Prva rečenica : „Reforma u ishrani treba da bude postepena“ izvučena je sa 286 str. iste knjige pa ako pročitate tu stranu videćete da ovaj gornje navedeni princip ustvari govori da su jaja i mlečni proizvodi dozvoljeni i da ni u kom slučaju ne znači da meso treba postepeno ostaviti kao što to članovi najčešće kažu, ohrabreni tom izolovanom rečenicom sa 407 strane. Nju obično navode ljubitelji mesne hrane koji ne žele da se rastave od nje. Da bi umirili svoju uznemirenu savest oni se zanose mislima da ta rečenica odobrava njihov stav. Ti koji govore da: „Reforma u ishrani treba da bude postepena“ najčešće završavaju svoje živote kao oni koji nikada nisu prihvatili zdravstvenu reformu jer statistika pokazuje da u govoru i praksi tih ljudi „postepeno“ u stvari znači nikad.

Druga rečenica: „Mi ne označavamo nikakvo određeno pravilo koje treba slediti u ishrani“ je samo malo izmenjeni citat sa 323 strane iste knjige SOŽI: „Mi ne obeležavamo nikakvu tačno određenu stazu kojom treba ići u ishrani... Međutim, moramo da kažemo da mesna hrana nije prava hrana za Božji narod. Ona uništava ljudsko biće.“

Jasno je dakle da ta druga rečenica sa 407 strane ne dozvoljava da svako i dalje može da jede ono što mu se sviđa, već važi samo kada se radi o dozvoljenoj hrani koja ne uništava ljudsko biće. Međutim, ljubitelji kljukanih gusaka i pečenih jaganjaca redovno koriste tu rečenicu da bi pokazali kako se oni ne protive načelima Duha proroštva pošto jedno od njih kaže: „mi ne označavamo nikakvo određeno pravilo koje treba slediti u ishrani.“ Ali takvi se grdno varaju jer u istoj knjizi na 315 strani čitamo: „Ni gram mesa ne treba da uđe u naš želudac.“ Ova rečenica je jedno određeno pravilo koje treba slediti u ishrani, s tim što to pravilo važi samo za one koji će se jednoga dana naći na nebu, dok za ostale ono nije obavezno.

Treća rečenica: „Ja nisam načinila sebe merilom ni za koga drugog“ je ponovo samo malo izmenjena rečenica sa 418 str. iste knjige koja kaže: „Nisam sebe smatrala merilom za njih.“ Ali na 417 strani J. Vajt je već prethodno rekla: „Naš jelovnik je jednostavan i zdrav. Na našem stolu nemamo ni maslaca, ni mesa, ni sira, ni masnih mešavina u hrani.“ Iz ovih reči možemo zaključiti da gore navedene reči ne znače: „Neka jede ko šta hoće“ kao što to sastavljači knjige SOŽI prećutno sugerišu, već one znače: „kada se radi o dozvoljenoj hrani, neka svako izabere ono što najviše odgovara njegovom organizmu i niko ne mora da u isto vreme jede ono što ja jedem, jer ja nisam merilo koje određuje da li nekom odgovara ova ili ona dozvoljena hrana.“

Eto to je uglavnom smisao rečenica sa 407 strane knjige SOŽI sa naznakom: prvo, drugo i treće. A komentari vaših sastavljača ispod svakog od tih „načela“ nisu drugo nego poruka: „polako braćo sa zdravstvenom reformom! Kud ste zapeli kad ćuretina tako lepo miriše i ako vi prestanete da uživate u naslađivanju sa mesom onda ćemo i mi ostali biti primorani da učinimo isto a mi nismo radi da do toga dođe. Zato vam mi i ne označavamo nikakvo određeno pravilo koje treba slediti u ishrani, pa će te biti zadovoljni i vi a pored vas i mi a još više naši gospodari masoni koji budno paze da ne dođe do smanjenja potrošnje mesa jer tada i prihvodi osetno opadaju što ni u kom slučaju ne sme da se desi. A i sami vidite da nam „naša“ proročica to stvamo ne brani, već se samo malo šali kad kaže da ne treba jesti mesa, i dokaz za to je činjenica da je kazala da ona nije sebe načinila merilom za druge, pa prema tome slobodno jedimo i pijmo jer ćemo sutra i onako umreti.“ (Vidi Isaija 22:12-14). Eto to je prava poruka vaših Valovih proroka koji imaju tako visoko mišljenje o sebi samima. Tužno je, zaista je tužno što su vaši sastavljači knjige SOŽI iz „Pacifik Presa“ ozbiljnu vest o zdravstvenoj reformi pretvorili u običnu parodiju. A

jugoslovenski glavni Odbor da je stvarno pobornik zdravstvene reforme, on te reči sa 407 strane nikada ne bi ni štampao jer one toga nisu dostojne.

Na 85 strani svoje skripte „NVS“ Borović na jedan vrlo lukav i podmukao način napada pripadnike male zajednice, primenjujući na njih proročanstvo iz 1 Tim. 4:1-3. S obzirom da Duh proroštva na nedvosmislen način zastupa potpuno izostavljanje mesa iz ljudske ishrane, Borović indirektno napada i samu J. Vajt pošto je po Borovićevom zabludalom rasuđivanju ona ta koja zapoveda uzdržavanje „od jela koja Bog stvori za jelo“. Tako Borović neprestano dokazuje da je baš on vođa lažne reformacije i krvni neprijatelj spisa Duha proroštva iako on formalno tvrdi da ih poštuje. Takvo licemerstvo nikada neće doprineti napretku istine i religije već može samo da tera ljude od njih.

Na str. 103 Borović izgovara jednu novu laž tvrdeći da je „religija danas nepopularna, zato što ljudi ne žele da veruju u natprirodnu silu, nego traže opipljive dokaze.“ Međutim, nadahnuti prorok kaže sasvim drugačije: „Religija je postala predmetom podsmeha nevernih i skeptika jer toliki od onih koji nose njeno ime ne poznaju njena načela.“ (VB 377). Jasno je dakle da za nepopularnost religije uzroke ne treba tražiti među nevernicima nego baš u redovima nazovi vernika kao što su Borović i njemu slični.

Na str. 130 Borović daje vrlo smešnu izjavu: „Pošto je crkva ASD jedina Božja crkva do Hristovog dolaska, sotona ju je napao ubacivanjem zlih ljudi u njene redove.“ Naravno kada je Borović ovo napisao, on je mislio na sve druge osim na sebe samoga, Slankamenca, Šuberta, Pleška itd. S obzirom da u crkvi postoje zli ljudi, njih odande treba odstraniti jer im u crkvi nije mesto. To nije pitanje dobre volje već dužnost vođstva i crkve, jer u 1 Kor. 5:13 čitamo: „Izvadite zloga između sebe.“ Ali pošto ti koji bi trebali da izvade zle ni sami nisu bolji onda je sasvim normalno što se Borović zadovoljava sa najobičnijom konstatacijom i tako daje utisak da je on kao ožalošćen zbog takve situacije, dok mu ustvari ona savršeno odgovara. Naime, poznato je da se „u mutnoj vodi ribe najlakše love.“

Da Boroviću savršeno odgovara očajno loše stanje koje danas vlada u crkvi, dokaz je i str. 139 njegove skripte. Na toj strani Borović počinje da objašnjava pitanje u vezi sa opštim otpadom crkve koji on jednostavno negira nasuprot jasnoj tvrdnji poslednjeg Božjeg proroka. 8 T, 250 na nedvosmiislen način pokazuje da je današnja crkva postala

mesto za trgovinu, u kojem više ne prebivaju Božja prisutnost i slava. Umesto da shvati svu dramatičnost tog teksta i prizna da ta situacija još uvek traje, Borović se služi demagogijom i daje narodu lažnu nadu, i na taj način omogućava da loša situacija i dalje traje, jer ljudima kao što su on i Slankamenac jedno takvo stanje potpuno odgovara. A narod je uvek dovoljno naivan da poveruje u Borovićeve laži koje umanjuju ili bar pokušavaju da umanje dramatičnost današnje situacije koja vlada u crkvi. Da bi mogao da vlada nad narodom Borović mu neprestano laska i uzdiže ga iako za to nema realne osnove. U 230-om, 310-om i 622 citatu svoje skripte Borović navodi vrlo rani tekst od 1866 godine (1 T 569) kojim želi da pokaže kako je „adventni narod“ najbolji narod na svetu“, ne računajući da će se u Glasniku pojaviti Pirsonova već citirana rečenica: „Krademo od Boga i od ljudi“. Ako najbolji narod tako krade onda ne znam kako radi najgori.

Na 159 strani Borović pokušava da svoje čitaoce ubedi kako su i današnje izdavačke kuće crkve ASD još uvek oruđe u Božjim rukama. Reći danas tako nešto je čista besmislica, jer je dovoljno samo uzeti časopis „Život i Zdravlje“ pa ćete i sami uvideti da se jedan dobar deo članaka koji izlaze u njemu suprote spisima Duha proroštva. To je najbolji dokaz da novootpala adventistička crkva više ceni mišljenja i stavove Valovih proroka nego poslednjeg Božjeg proroka. To naravno ne sprečava Borovića da na 178 strani svoju otpalu crkvu naziva „Sveta crkva ASD“.

Na 191 strani citatom iz 7 BC 966 Borović prećutno priznaje da „se moramo pokajati i odbaciti svoje dosadašnje stanje“, ali ja ne vidim čemu sve to ako je crkva već sveta kao što Borović tvrdi, čemu pokajanje kada je crkva već dostigla stanje svetosti? Sve su to unutrašnje protivrečnosti kojih Borović nije svestan, tako da bih mu ja preporučio da pre nego jedinu skriptu izda, istu najpre dobro pregleda i usaglasi sve protivrečnosti, pa tek onda neka je štampa.

Na 197 i 309 str. Borović vam govori o onome što se je desilo na Generalnoj Kenferenciji 1901 godine: „Sam Isus postavlja konačne temelje organizacije“, „Tada su postavljeni konačni temelji dela do kraja.“ Zatim vam Borović saopštava da je 1903 godine došlo do „premeštanja Gen. Konf. iz Batl Krika u Vašington.“ Drugačije rečeno, Borović pokušava da vas ubedi kako je te 1903 godine izvršena decentralizacija i da su te godine sprovedene donešene odluke sa prethodne Generalne Konferencije održane 1901 godine. Ali to je čista istorijska laž, jer su pomenute odluke ostale samo mrtvo slovo na papiru. Odluke sa Gen. Konf. od 1901 godine nisu nikada bile sprovedene i 1903 g. umesto da se izvrši decentralizacija izvršena je

centralizacija koja je od uvek paralisala napredak dela. Izveštaj Duha proroštva iz 1903 g. jasno potvrđuje da ni te 1903 g. nije došlo do promene u odnosu na 1901 g.: „Jednog dana u podne pisala sam o delu koje je moglo da bude izvršeno na poslednjoj Generalnoj Konferenciji (1901 g.) da su se ljudi na odgovornim položajima potčinili Božjoj volji i da su se pridržavali njegovog puta. Oni koji su dobili veliku svetlost nisu hodili u svetlosti. Sastanak je bio zaključen, ali do promene nije došlo.“ (8 T 104-1903).

„Rezultat poslednje Generalne Konferencije (1901) je najveći i najuzasniji bol mog života. Nikakva promena nije izvršena... ljudi na odgovornim položajima nisu hodili u svetlosti... već su uneli u njihov rad pogrešne principe koji su preovladavali radom u Batl Kriku“ (Letter from Ellen White to Judge J. Arthur, January 15, 1903).

Za ovakve tekstove u Borovićevoj skripti nema mesta pošto oni pobijaju njegove laži. Ovi poslednji citati koje sam vam naveo pokazuju kako Borović manipuliše spisima Duha proroštva, računajući na vaše neznanje i neupućenost, da bi vam saopštio samo „mile stvari“ i događaje koji se nikada nisu odigrali. „Nemile stvari“: ukori i nepovoljne konstatacije kao ova: „Narod koji se naziva Božjim imenom je sebičan i brine se samo za sebe. On je idolopoklonik i u božjim očima i gori je od nezabožaca“... (2 T 441, 442), dovode ga do besnila i zato ih on svojim „papskim autoritetom“ proglašava i stavlja van snage: „svi ukori koji su ranije upućivani crkvi, posle slavnih reči ohrabrenja koje je Gospod uputio crkvi u poslednjim danima života sestre Vajt, samim tim stavljeni su van snage.“ (NVS 318). J. Vajt to nikada nije rekla i ne znam ko je Boroviću dao pravo da kaže tako nešto. Možda bog iz 2 Kor. 4:4?

Na str. 219 Borović izgovara još jednu smešnu laž: „u crkvi ASD već su sprovedene mnoge velike i slavne reforme... sotona se trudi svim silama da sakrije te sprovedene reforme...“ Hristos kaže: „Ne može se grad sakriti kad na gori stoji.“ Isto tako sotona ne bi mogao da sakrije te reforme o kojima Borović govori da su one bile sprovedene. Ali pošto te reforme nikada nisu bile sprovedene, naravno da niko i ne može da primeti da je bilo šta urađeno.

Kada je reformacija u Cirihi bila sprovedena Cvingli je mogao da o njoj piše sledeće: „Mir se nastanio u našem gradu, nema više svađa, zavisti, licemerstva i nesloge.“ (VB 151). Ali svega ovoga u današnjoj adventističkoj crkvi ima na pretek pa zato ni malo dete ne može da poveruje Boroviću kada on priča o nekim „slavnim reformama“. To što Borović priča je samo „bacanje prašine u oči“. Kada svađe, licemerstvo i zavisti ne budu više bile glavne pojave, koje

karakterišu sadašnje stanje, svako će i sam primetiti da je došlo do nekih bitnih promena. Za sada to je samo stvar budućnosti. Ali da bi došlo do nekih bitnijih promena, biće potrebno da verske vođe prestanu sa njihovim lažima. Prosto je neshvatljivo da Borović izgovara laži čak i tamo gde postoje neoborivi dokazi da su njegove izjave lažne. Tako na primer na strani 237 Borović tvrdi kako je prvi pravilnik crkve bio načinjen 1860 g. Svako ko i najmanje poznaje našu pionirsku literaturu i događaje iz adventnog pokreta odmah će primetiti da je Borovićeva prethodna tvrdnja lažna.

Naime, o crkvenom pravilniku bilo je prvi put reči tek 1883 g. kada je bila formirana komisija koja je imala za zadatak da izradi crkveni pravilnik. U tu komisiju ušli su pored ostalih: W. C. White, O. A. Olson, i R. F. Andrews. Nakon većanja, komisija je donela zaključak da se ne štampa nikakav crkveni pravilnik. Kao obrazloženje za jednu takvu odluku tadašnji predsednik Gen. Konf. Batler u R. H. od 27. 11. 1883 godine navodi sledeće: „Sve do sada mi smo vrlo dobro išli sa našom jednostavnom organizacijom bez crkvenog pravilnika... Mi smo se tako održali i prosperirali. Bolje je da sve ostavimo tako kako jeste. Zbog ovih i drugih razloga, crkveni pravilnik bio je odbačen. I o njemu verovatno nikada više neće biti reči.“ To je bila čvrsta odluka pionirske Generalne Konferencije koju Borović ili ne poznaje ili drsko poriče. Ako ovu odluku ne poznaje, znači da je neznalica a ako je poznaje pa ipak tvrdi da je crkveni pravilnik bio stvoren 1860 g. to znači da Borović namerno laže što je najverovatnije.

Dok su adventistički pioniri bili živi crkveni pravilnik nije postojao. Međutim, kada su oni pomrli na kormilo su došli ljubitelji „organizacionih i statutarne promena“ i pobornici crkvenog (ne)reda pa je tek 1932 godine prvi put izašao crkveni pravilnik koji je imao 208 strana. Ta 1932 godina je u isto vreme bila početak strahovitog pada crkve koji je nastupio one žalosne 1955 godine o kojoj je ranije bilo reči.

Prema tome neka se Borović ne zanosi mišlju da je pionirska crkva načinila crkveni pravilnik 1860 g. nego neka zna da je on proizvod uveliko otpale crkve koja je već te 1932 godine bila gotovo organizaciono otpala, što je kasnije izlazak knjige „QOD“ 1957 g. jasno potvrdio. To su činjenice koje niko ne može da porekne. Svaki pokušaj u tom pravcu bio bi samo falsifikovanje istorije adventnog pokreta. A treba reći da je Borović vrlo „spretan“ da falsifikuje i najubedljivije dokaze koji poriču njegove gnusne laži. Naravno Borovićeve laži uspevaju samo kod neupućenih ljudi dok oni koji poznaju činjenice, vrlo dobro znaju da je Borović jedan najobičniji manipulant spisa Duha

proroštva i da sa njima on radi ono što se njemu sviđa. Isto to on čini i sa ostalim spisima. Kada bi Borović znao šta je to intelektualno poštenje on vam nikada ne bi iznosio tako krupne istorijske laži kao što to on čini od početka do kraja u njegovoj skripti „NVS“. Tvrditi da je pravilnik već postojao kada o njemu nije čak bilo ni reči je zaista nisko i jedan pošten čovek ne bi nikada mogao da se odluči na jedan takav korak.

Na već pomenutoj 237 strani Borović kaže: „Prava reformacija nikada nije verovala u spasenje pridržavanjem bilo kakvih načela.“ Još kad bi to bilo istina onda bi sve bilo lepo. Borović je propustio priliku da vam kaže da ta njegova „slavna reformacija“ koja je navodno bila izvršena u redovima ASD kao uslov za primanje u crkvu traži da se veruje u organizaciju. Pionirska crkva to nikada nije tražila, jer je bila sigurna da su joj bar načela ispravna. Međutim, kako se otpad sve više uvlačio u adventističke redove, vođe su uvidele da je potrebno nametnuti neka nova pravila koja će im omogućiti da održe nezakonito stečene pozicije. U tu svrhu 1951 godine Generalna Konferencija ubacuje nova ljudska pravila u pravilnik crkve. Ko želi da ih pročita neka uzme američki pravilnik crkve ASD od 1951 g. i neka otvori 224 i 225 stranu. O istim stvarima pisao je i predsednik Gen. Konf. W. R. Branson, u „Ministry“ od oktobra 1951 g. U tom članku Branson kao razlog za isključivanje iz crkve navodi ponovnu ženidbu ili udaju jedne rastavljene osobe. Ovo je vrlo interesantno naročito za Borovića koji je na 175 strani njegove skripte primenio 1 Tim. 4:1-3 na pripadnike male zajednice zaboravljajući da i njegova „sveta crkva“ dolazi pod udar istog tog proročanstva. Da adventistička crkva nema prava da isključuje članove zbog ponovne ženidbe ili udaje najbolje pokazuje citat br. 125 u Borovićevoj skripti „NVS“. Međutim, ona to sebi ipak dozvoljava i posle Borović kaže kako je mala zajednica ta koja „stavlja preteška bremena“.

U pomenutom Bransonovom članku, kao jedan od uslova za primanje u članstvo, navodi se sledeće pitanje: „Imate li veru u organizaciju crkve?“ Ni jedno od jedanaest postavljenih pitanja u pomenutom članku ne glasi: „Verujete li da su spisi J. Vajt isto tako nadahnuti kao i Biblijski spisi?“ Jedno takvo pitanje takozvana adventistička crkva smatra luksuzom i prepušta da se članovi sami odluče da li će ih prihvatiti ili odbaciti. To je zaista čudno od strane te „svete crkve“ koja se tako ponosno busa u prsa smatrajući da se u njenim redovima manifestovao dar Duha proroštva. A kada to treba i zvanično priznati i dokazati čitavom svetu, ta „sveta crkva“ odjednom postaje stidljiva i neodlučna. Starozavetna crkva takođe je imala

mnogobrojne manifestacije „Duha proroštva“ u svojoj sredini ali je to nije sprečilo da ipak otpadne. Ova današnja takozvana „crkva ostatka“ ne stidi se da oholo postavi kandidatima za krštenje pitanje: „Imate li veru u organizaciju crkve?“ Na taj način pala crkva jasno pokazuje da obožava samu sebe pa to isto zahteva i od drugih, dok spine poslednjeg proroka stavlja u drugi plan. Sve ovo vaš „slavni Borović“ izbegava da vam kaže, jer je svestan da vi to ne smete da saznate jer bi u tom slučaju čak i slepi mogli da uvide da je ova današnja crkva ustvari „nova organizacija“, za koju je bilo prorečeno da će biti stvorena u okrilju same adventističke crkve.

Iz gornje navedenih reči jasno je da Borovićeve reči: „Prava reformacija nikada nije verovala u spasenje pridržavanjem bilo kakvih načela“ nemaju nikakve veze sa današnjom palom crkvom koja počevši od 1951 godine traži da se veruje u njenu organizaciju. Takvo idolopoklonstvo ne sreće se čak ni u mnogobožaćkim hramovima. Borovićeva „prava reformacija“ veruje u spasenje verom u organizaciju. Divota!

Na str. 261 u svojoj skripti, Borović sa pravom kaže da: „Lažne reformacije kao i zver uče protiv slobode savesti.“ Kako Borović i sam pripada toj lažnoj reformaciji on pokazuje ispravnost sopstvenih reči koje upravo guše slobodu savesti a nalaze se na str. 305 njegove skripte: „Upamtimo zato da ukore i savete sme da uputi crkvi samo Isus. On to i čini preko svojih oruđa, Duha proroštva i Gen. Konf. - preko njenih predstavnika - propovednika.“ Kao što vidite Borović vam bez ikakvog stida pokazuje kako je sloboda savesti rezervisana samo za zvanične crkvene velikodostojnike i da niko drugi ne sme crkvi da upućuje ukore i savete. Ovo su tipične papske tvrdnje koje su Boroviću vrlo drage, jer omogućavaju samo licima iz „organizacije“ da budu savest drugima. U ime crkve Borović jasno pokazuje da svaku kritičku misao treba ugušiti i sa druge strane traži bespogovornu poslušnost hijerarhijskoj organizaciji. Međutim, da ukore i savete imaju pravo da upućuju i druge osobe potvrđuju reči iz VB 374: „Koliko god mu dozvoljavaju prilike, svaki koji je upoznao svetlost istine nalazi se pod istom svečanom i strašnom odgovornošću kao što je to bio i Izrailjev prorok kome je upućena Gospodnja reč: „Tebe, sine čovečji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu, slušaj dakle reč iz mojih usta i opominji ih od mene: Jez. 33:7.“

Ali eto „kardinal“ Borović sebi dozvoljava slobodu da protivreći i ono što piše u Bibliji i ono što piše u Duhu proroštva. Jasno je dakle da Borović propagira papsku nauku unutar njegove „svete crkve“ koja svoju „svetost“ brani gušenjem svake

kritičke misli. Nije teško zaključiti iz Borovićevih reči da je pravo sveštenstva da drugim daje savete koje samo nikada ne primenjuje, a da je pravo članovima da čute i donose priloge kao i da propovedaju, a „braća propovednici“ će zaslugu za to pripisati sebi. Kao i sami što ste mogli da primetite Borović ne preza da izgovori najgnusnije laži i to u ime Duha proroštva.

Za sve one koji ukazuju na nepravilnosti u crkvi, Borović jednostavno kaže da se takvi ljudi bore protiv nje. Iako su predsednici oblasti i sekretari predvođeni vođom otpada J. Slankamencom, ti koji su upropastili crkvu, Borović smatra da je Bog baš njima poverio da vode to delo. I da bi sebi dao neku lažnu sigurnost on citira 3 T 259 gde je reč o onima koji su se stvarno trudili da unište rad adventističkih pionira i za njih se kaže da oni „ne ratuju ustvari protiv nas“, nego protiv samoga Boga, „koji je nama poverio ovo delo.“ A Borović se grdno vara kada ovaj tekst primenjuje na pripadnike male zajednice ili na bilo koga drugog koji ukazuje na greške sa željom da se one otklone. Zatim, kad je J. Vajt napisala rečenicu da je Bog taj „koji je nama poverio ovo delo“ ona je mislila na poštene ljude iz njene generacije a ne na Borovića, Slankamenca, Šuberta itd. Ko želi da se poistoveti sa prvim pionirima mora i da radi onako kako su oni radili. A kako Borović i „družina“ nemaju nikakve duhovne veze sa pionirima iz ranih dana, on ne može pomenuti tekst koristiti u svoju odbranu. Takva upotreba nadahnutih tekstova je čista demagogija.

Kada Boroviću neki tekst ide u račun, on će ga navesti bez obzira da li taj tekst ima neke veze sa njime ili ne, a ako mu se kojim slučajem tekst ne sviđa takav kakav je u originalu, Borović ga bez ikakvog ustezanja osakaćuje i čini ga podobnim za svoje svrhe. U njegovoj skripti citat br. 582 je izopačen do te mere da je izgubio svu svoju vrednost. Umesto da rečenicu iz TM 359: „And the General Conference is itself becoming corrupted with wrong sentiments and principles“ prevede onako kako treba, to jest: „I sama Generalna Konferencija postaje pokvarena zbog neispravnih osećanja i principa“, Borović vrlo vešto izbegava pridev „pokvarena“ jer on ruši sve njegove teze o „svetosti“ Generalne Konferencije. J. Vajt naziva Generalnu Konferenciju Božjim glasom ali pod uslovom da nju ne sačinjavaju lopovi i lažovi. Kada je to slučaj ista J. Vajt se ne ustručava da kaže ono, što treba da kaže tj. da „sama Generalna Konferencija postaje

pokvarena“. Međutim, Borović za jednu takvu mogućnost ne želi ni da čuje i da bi ugušio pravu istinu on izostavlja reči koje mu smetaju. Tako rade samo kukavice koje nemaju hrabrosti da stvarnosti pogledaju u oči. A kako je današnja adventistička stvarnost više nego strašna, nije ni za čuđenje što se Borović tako ponaša.

Iz čitanja Borovićeve skripte dobija se utisak da je „organizacija“ ta koja daje spasenje i da oni koji joj ne pripadaju ne mogu biti spaseni. U tu svrhu on navodi citate 607 i 608. Ovaj poslednji datira od 1861 g. a prvi od 1904 g. To jasno pokazuje da Borović ponovo zloupotrebljava tekstove iz Duha proroštva.

Kako je Borovićeva „organizacija“ u periodu između 1951 i 1957 g. konačno prerasla u „novu organizaciju“ koja više ne priznaje kao „stara“ da J. Vajt pripada u istu kategoriju nadahnutih pisaca čiji su spisi ušli u Biblijski kanon, sama ta činjenica oduzima Boroviću pravo da se služi spisima J. Vajt. S obzirom da već pomenuti citati potiču iz perioda kada je adventistička crkva bila načelno donekle ispravna, Borović te citate ne može da koristi u odbranu svoje pale crkve koja je počevši od 1951 g. organizaciono zastranila. Taj pad odrazio se i na vernike čije duhovno stanje postaje svakog dana „sve gore i gore.“ Jasno je dakle, da pripadnost „organizaciji“ ne obezbeđuje nikom spasenje.

„Činjenica da je neko bio kršten, uveden u crkveni registar i da propoveda istinu ne osigurava spasenje. Ono što je potrebno je živa veza sa Hristom, novo srce i činjenje Hristovih dela u veri...“ (2 SM 381).

To je ono što po rečima Duha proroštva osigurava spasenje jednom čoveku a ne pripadnost ovoj ili onoj organizaciji. Samo „činjenje Hristovih dela u veri“ je jedna sigurna „barka spasenja“ koja nikada neće potonuti što nije slučaj sa „Borovićevom“. Ono što je od te njegove „barke“ ostalo je samo olupina. Međutim, Borović se ipak trudi da po svaku cenu dokaže kako je pripadnost njegovoj „organizaciji“ apsolutno potrebna jer on verovatno veruje da je Bog njemu i Slankamencu dao ključeve od raja, pa koga oni puste u raj biće spasen, a koga ne, odlazi u pakao. Sve to napisano je između redova na 294 i 295 strani Borovićeve skripte. Na toj 295 strani Borović misleći na pripadnike male zajednice primenjuje citat iz OS 452 smatrajući da su se oni „udružili sa neprijateljem Boga i istine.“ Sve do sada navedene Borovićeve laži jasno pokazuju da je baš on taj koji se udružio sa neprijateljem Boga i istine, jer u protivnom on ne bi izgovorio tako veliki broj laži kao što je to on učinio u skripti o kojoj celo vreme diskutujemo.

Na već pomenutoj stranici, Borović prebacuje malo zajednici da sprovodi odluke katoličkog sabora održanog u Trentu (1545-1563). To njegovo tvrđenje je čista kleveta pošto ono ne odgovara stvarnosti. Pri tom Borović izostavlja da kaže da baš njegova „sveta crkva“ slepo izvršava odluke pomenutog sabora koji je u 16 veku doneo odluku da je „Kanon“ zaključen. Kao što vidite reč „Kanon Novog Zaveta“ je proizvod jednog katoličkog sabora, a ne odluka nekog bogobožnog skupa ljudi. Ali Borović, kao svaki „dobar katolik“ veruje u ispravnost odluke tog sabora i zato on na 48 strani svoje skripte postavlja već pomenuto pitanje: „Da li Duh proroštva sme da da neku novu naredbu koja ne postoji u Svetom pismu?“ Borović smatra svetom odluku katoličkog sabora da je Kanon „zaključen“, pa zato i postavlja jedno takvo pitanje. Međutim, ja bih želeo da podsetim Borovića kao i sve ostale adventističke vođe da je prvi Hristov dolazak bio događaj koji je „zaključio“ Kanon starog Zaveta, i da će samo drugi Hristov dolazak „zaključiti“ Kanon Novog Zaveta. Prema tome spisi J. Vajt isto su tako kanonski kao bilo koji drugi novozavetni spisi. Po istoj tradicionalnoj adventističkoj logici Duh proroštva „sme da da neku novu naredbu koja ne postoji u Svetom Pismu.“

Naravno, Borović u to ne veruje pošto on ne pripada pionirskoj adventističkoj crkvi već „Novoj organizaciji“ tako da je njegovo neverovanje po toj logici sasvim opravdano. Ali to neverovanje u isto vreme pokazuje prorečenu „mržnju protiv svedočanstava“ (1 SM 48). Zapanjuje činjenica da tu mržnju pokazuju baš oni koji tako bučno izjavljaju njihovo verbalno poverenje u ta svedočanstva.

Ovom prilikom želeo bih da podsetim Borovića da pripadnici male zajednice nikada nisu ispoljavali mržnju protiv crkve o kojoj on govori na 295 strani, nego su se jednostavno povukli iz „Organizacije“ koja nosi ime crkva dok je u stvarnosti „pećina hajdučka“. To su oduvek bile dve sasvim različite stvari koje nije moguće pobrkati, što Boroviću ipak polazi za rukom. Pripadnici male zajednice ne priznaju organizaciju koja tvrdi da su njeni konačni temelji postavljeni 1901 godine da bi samo nakon nekoliko godina ponovo bili porušeni što knjiga „QOD“ koja je izašla 1957 godine jasno potvrđuje. Prema tome, kada vam Borović navodi citat br. 616: „O kako bi se sotona radovao kada bi mogao da uspe u svojim naporima da proдре u ovaj narod i razbije organizaciju dela... Mi moramo čuvati uspostavljeni red da ne bi došlo do rušenja ovog sistema organizacije“, on u stvari peva labudovu pesmu jer su temelji organizacije već porušeni a uspostavljeni (ne)red održava se davanjem lažnih informacija članovima koji nisu obavешteni o svim gadostima koje se čine na samom vrhu. Ako vesti i dođu do

ušiju članova one su deformisane i čini se sve kako bi se neprijatne vesti zataškale. A tako se u jednoj poštenoj organizaciji ne radi. Ako je Borović zaboravio na reči iz Duha proroštva koje su već bile navedene ja ću mu ih još jednom ponoviti: „Glas Generalne Konferencije bio je predstavljen kao autoritet koji je trebao da bude poštovan kao glas Svetoga Duha. Ali, kada se njeni članovi upliću u finansijske poduhvate i špekulacije sveti i uzvišeni karakter njenog rada se u mnogom gubi. Božji Hram postaje mesto za trgovinu a službenici kuće Božje pretvaraju se u biznismene“ (G.C.B. 1901, 76). Da se i sadašnji članovi Generalne Konferencije upliću u finansijske poduhvate i špekulacije pokazala je finansijska katastrofa od 41. milion dolara u „ aferi Devenport“ pa je prema rečima Duha proroštva današnja adventistička crkva (Božji Hram) prema tome postala mesto za trgovinu a njeni službenici postali su biznismeni. Tu užasnu stvarnost Borović nije u stanju da pobije i zato mu preostaje da vam peva tužnu pesmu kako su u adventističkoj crkvi već mnoge „slavne reforme“ bile sprovedene, samo eto sotona se trudi da ih prikrije pa se njeni rezultati zbog toga i ne primećuju. Takve bapske piriče nisu dostojne jednog sekretara unije.

Jedna verska organizacija koja zbog neispravnog načina poslovanja doživljava takve bankrote, kao Borovićeva što doživljava, ne može biti smatrana organizacijom koja će završiti delo kao što to on tvrdi na 315 strani na kojoj je izrečena jedna nova besmislica koja se protivi zdravom razumu. Naime, tamo on tvrdi: „Svaka druga organizacija, zajednica ili pojedinac ako štampaju ili na bilo koji drugi način kopiraju i umnožavaju spise sestre Vajt, čine to nezakanito.“ Čudno je da Boroviću smeta ako neko drugi hoće da štampa spise proroka u kojeg on praktično ne veruje. Jedan takav stav samo pokazuje da on J. Vajt smatra jednim običnim sektaškim prorokom i zato je zavidan kada neko drugi štampa spise „njegovog proroka“. Ali kako je J. Vajt univerzalni prorok, što smo prethodno već ustanovili, štampanje njenih spisa je svakom dozvoljeno. Ako to nije slučaj, onda po Borovićevoj logici Stari Zavet smeo bi da štampa samo Jevrejski Sinedrion koji je bio „Generalna Konferencija“ Starozavetne jevrejske crkve (sinagoge) koja još uvek postoji. A Novi Zavet smela bi da štampa samo katolička crkva jer je ona ta koja je „zaključila“ Novi Zavet, a Borovićeva „sveta crkva“ je oberučke prihvatila to „zaključivanje“ i zato spise J. Vajt ne smatra kao i sve ostale proročke spise, već ih smatra samo nadahnutim ali ne kao „Kanonske spise“. Ispada da su savršeno nadahnuti i merodavni samo spisi koje je katolička crkva proglasila takvima i da su im spisi J. Vajt podređeni.

Kada bi Borović i sve ostale adventističke vođe mogle da shvate da i spisi J. Vajt takođe čine deo „Kanona“ jer on za prave adventiste nikada nije bio zaključen i neće ni biti sve do drugog Hristovog dolaska. Spisi svakog proroka poslatog od Boga ravnopravni su sa spisima koji su im prethodili. Bog je u svako vreme slobodan da preko novih proroka daje nova naređenja i za tako nešto nije mu potrebno ni odobrenje Trentskog sabora a još manje šta Borović o tome misli. Kada on ovo bude shvatio svakako da više neće postavljati pitanja: „Da li Duh proroštva sme da izda neku novu naredbu koja ne postoji u Svetom Pismu? Može li se put spasenja sužavati ili širiti?“ Takva pitanja mogu izaći samo iz ustiju jednog „pobožnog“ ateiste, a ne vernika. Prema tome, reči sa 319 strane Borovićeve skripte: „Vama je određeno da slavno trijumfujete“ sigurno nisu upućene današnjoj „Novoj organizaciji“ kojoj Borović pripada, nego samo vođama i članovima koji iskreno veruju da Duh proroštva „sme da da neku novu naredbu koja ne postoji u Svetom Pismu“ i koji su spremni da verno izvrše tu „novu naredbu“. Steta je što Borović nije primetio da je, u njegovom 626-om citatu, „slavni trijumf“ uslovan i zavisi od ponašanja pojedinaca. To poslednji pasus sa 320-te strane jasno pokazuje: „Bilo mi je naređeno u noćnim viđenjima da potstičem našu braću na najodgovornijim mestima, da ulože najiskrenije napore da bi upoznali i sledili svog Gospoda.“ Iz ovog pasusa vidi se da čak ni te 1913 godine vođe nisu dovoljno poznavale, niti sledile svog Gospoda, jer da je to bio slučaj, J. Vajt ne bi imala potrebe da ih podstiče na to. A šta tek da se kaže za današnje vođe? Mišlite li da su oni bolji od vođa koji su uživali prednost da u svojim redovima imaju živog Božjeg proroka? Činjenice su pokazale da današnje adventističke vođe samo „krase raku“ J. Vajt ali ono što je Bog preko nje govorio, oni svesno preziru. Njene knjige služe im prvenstveno u trgovačke svrhe, a zatim i u dogmatsko-doktrinalne kada ih neko napadne zbog njihovih nedela i kaže im da su i sami postali jedna od vavilonskih crkava. Tada oni brže bolje navode reči: „crkva ostatka nije Vavilon“ smatrajući da je time problem rešen.

Da bi prikrili svoje nedoslednosti i gadosti koje počinjavaju, današnje adventističke vođe poput Borovića vrlo rado napadaju malu zajednicu nadajući se da će tako odagnati sumnje od sebe samih.

Na str. 176 Borović opisuje način rada Žive Janaća posredstvom dokumenta koji mu je neko uručio. Time je samo učinio „medvedu uslugu“ svom predsedniku Slankamdencu pošto je njegov način rada u potpunosti isti. Tako da tekst sa 176 strane primenjen na Slankamenca glasi ovako: J. Slankamenac izabira svoje saradnike, ne

po njihovoj sposobnosti već po njihovoj pokornosti i odanosti njemu i koji su spremni da mu uvek aminuju i bez pogovora sprovedu njegovu volju. Ko na to ne pristaje biva smenjivan sa dužnosti unijskog blagajnika kao što je to bio slučaj sa Abramovićem, koji nije hteo da potpiše na ogromnu svotu novca koju je Slankamenac na svojim putovanjima potrošio, tako da je ovom poslednjem jedino preostalo da pronađe nekog pokornog slugu koji će učiniti ono što je Abramović sa pravom odbio da učini. Ovaj poslednji smenjen je sa dužnosti i na njegovo mesto došao je Slankamenčev bezuslovni podržavalac V. Šubert. On bez premišljanja potpisuje blanko ček i tako postaje unijski blagajnik kakav je potreban „neprikosnovenom“ Slankamencu. I dok Šubert kao „posvećeni propovednik“ drugima drži pridike o poštenju u braku, dotle njegov šurak V. Kovačević naveliko bludniči ali pošto ga „svemoćni“ Slankamenac i Šubert štite, on i dalje ostaje „verni Božji sluga“ (kao i njegov predsednik što je veran). Ovo i vrapci znaju ali sve ipak ide bez promena, na sramotu cele zajednice. Slankamenac „po potrebi službe“ ne okleva ni brakove da rastavlja. Stojanović Stanko - iskusni dugogodišnji propovednik, lično mi je rekao, da mu je Slankamenac rasturio prvi brak. Ali ni to Slankamencu nije bilo dosta. Tri dana nakon porođaja Stojanovićeve druge žene, Slankamenac šalje svog žbira Ž. Živanovića kod iste, da bi joj preneo „radosnu vest“ da je njen muž Stanko našao drugu ženu i da će nju napustiti. Vest je naravno bila lažna, isto kao i ođašiljalac i prenosilac vesti što su lažni.

Predsednik Borovićeve „svete crkve“ Slankamenac se na javnim skupovima lako odlučiva da drugima upućuje pozive da ne kritikuju ni njega nli njegove saradnike. U tu svrhu njemu kao i Boroviću Duh proroštva vrlo dobro služi: „Svi treba da se uzdrže od kritičkih i uvredljivih primedbi i da se približe Hristu da bi mogli ceniti teške odgovornosti koje nose njegovi saradnici“« (Iz Riz sved. II 430). To naravno ne sprečava Slankamenca da na propovedničkim sastancima V. Rančića naziva pogrdnim imenima: „Ko je onaj popišani Rančić?“ „Morao sam da kažem jednom propovedniku (Rančiću) da je magarac.“ Tako se je „hvalio“ na jednom propovedničkom sastanku „sveti otac“ Slankamenac. Da bi raspirivao zavist među propovednicima podmukli Slankamenac nekim propovednicima daje zahvalnice za radni staž a drugima koji ne igraju kako on svira, odbija iste i tako ih materijalno šteti. Deljenjem zahvalnica Slankamenac u isto vreme kupuje glasove za sledeće predsedničke izbore. Propovednici koji odbijaju da se bez pogovora povinuju Slankamenčevim ćefovima bivaju otpušteni bez milosti. Navešću vam samo nekoliko imena propovednika koji su bili žrtve Slankamenčeve samovolje: S. Mankov, V. Milošević, V.

Jakopanec. S. Danilov, M. Ostojić. To su samo neki od dobro poznatih propovednika koji su bili otpušteni, a gde su još drugi, za koje ja ne znam. Sve ove propovednike (osim Miloševića) poznajem lično i tvrdim zajedno sa svim ostalim iskrenim adventistima da su svi ovi propovednici bili poštteni i valjani radnici ali Slankamencu takvi radnici nisu potrebni. Rančićev slučaj je još jedan primer više, koji pokazuje da za Slankamenca i njegove doglavnike ne važi nikakav ustav, već da je njihova lična volja jača od svakog crkvenog ustava. Ako ste zaboravili, ja bih želeo sve da vas podsetim da je oblasni sabor južne oblasti 1. 05. 1983. godine Rančića jednoglasno izabrao za sekretara odeljenja. (Vidi Gl. br. 3/1983. str. 5) Ali pošto se Rančićeva faca ne sviđa ni Slankamencu ni Ranđeloviću ni Plešku kao i mnogim drugim, oni su se pobrinuli da Rančića jednostavno smene sa dužnosti, izigravši odluku sabora. Ove „svemoćne“ osobe, „odborski“ su sredili stvar i tako se nedužni Rančić odjednom našao u ćorsokaku. Na taj način Slankamenčeva vatikanska diplomatija uvek „slavno trijumfuje“ kako bi to rekao Borović.

Nasuprot jasnom božanskom upozorenju: „Čuvajte se da ne obeshrabrite pionire... svedočenje starijih propovednika će uvek biti korisno i blagotvorno za crkvu“ (2 SM 406), Slankamenac je penzionisanim propovednicima zabranio da vrše bilo kakvu pastoralnu dužnost: propovedanje, krštavanje, deljenje večere Gospodnje. Tako dakle, Slankamenac na sve strane seje mržnju i pakost da bi lakše vladao.

Prema zvaničnom izveštaju sekretara unije Sabora, datom na propovedničkom sastanku u Beogradu, januara meseca ove 1984. godine prosečni jednogodišnji broj krštenih duša po propovedniku u toku poslednjih pet godina (dakle za vreme kobne Slankamenčeve vladavine) spao je na svega 0,25. A za vreme dok je pokojni brat A. Lorencin bio predsednik svaki propovednik krštavao je godišnje u proseku dve do tri duše. Tako kaže zvanična adventistička statistika. Ona jasno potvrđuje da je apsolutista Slankamenac unazadio crkvu, da ju je rušio i uništavao, i tako ispunjavao volju svoje braće masona, koji su mu upravo i poverili da to učini. S obzirom da je on povereni zadatak sa uspehom obavio, treba očekivati da će oni ponovo pokušati da ga podrže na sledećim izborima. Da li će u tome uspeti videćemo. Pogodan je trenutak da citiramo Borovićeve reči: „možda Gospod to dozvoljava, da bi po tim jasnim znacima sve iskrene duše mogle videti gde se nalaze...“ (NVS 177). U isto vreme je to prilika da svi saznaju šta se radi u crkvi, za koju Borović kaže da ide „uskom stazom“. Zašto Borović brine o tome šta Janać radi kada ovaj ni šegrta ne može da

bude Slankamencu? Janać bar nije rastavljao brakove, kao što to Slankamenac čini. Borović svojom odanošću Slankamencu pokušava da vas ubedi u istinitost reči koje je napisao na 177. strani: „Na uskoj stazi Bog traži od svakoga da čašću čini drugoga »većim od sebe«.“ Tako Borović i Slankamenac u stvari igraju ping-pong (ja tebi ti meni). Borović uzdiže „svetu crkvu“ čiji je Slankamenac u Jugoslaviji vođa a ovaj ga za uzvrat postavlja za predsednika oblasti. Na taj način oni jedan drugoga čašću čine „većim od sebe“. Kako je to tužno kada se spadne na stepen licemerstva na koji je Borović spao. Neka licemer Borović izvadi najpre brvno iz oka „svoje svete crkve“, pa tek posle neka pokuša da izvadi trun iz oka „reformnog pokreta“.

Da li je moguće da Borović smatra da su samovolja, nemoral, nedoslednost, koje on prebacuje reformnom pokretu, dokazi da ovaj poslednji ide „širokom“ stazom a da su sve te tri stvari, plus diktatura, rasipništvo, raspirivanje mržnje, vređanje propovednika na propovedničkim sastancima, dokazi da Borovićeve „sveta crkva“ ide „uskom“ stazom? Nije li baš on taj koji je afirmisao devizu: „istine radi može se i prevariti“? Borović kroz čitavu skriptu ne prestaje da uzdiže i hvali „svetost“ svoje crkve, a da potcenjuje i prezire reformni pokret, zaboravljajući da se u okrilju te njegove „svete crkve“ dešavaju još gore stvari nego što se dešavaju u reformnom pokretu. Na taj način on vara sebe i pokušava da prevari i druge ako mu pođe za rukom. Da li Borović i ostali koji misle isto kao i on smatraju da je dovoljno pripadati „dobraj firmi“ koju je Bog nekada u prošlosti zasnovao, pa da se u njoj može posle i krasti i rasipati i bludničiti i bilo šta drugo činiti, pošto se to sve dešava u „Božjoj crkvi“? Mislite li da će vama Bog progledati kroz prste sve te gadosti i da će one ostati nekažnjene? Smatrate li da je neko, ko bludniči adžuvan zato što je taj prešao u malu zajednicu (Pavković), a da je „Božji sluga“ neko ko isto bludniči (Kovačević), ali radi za „dobru firmu“? Da li je moguće Boroviću da se u toj tvojoj „svetoj crkvi ASD“ greh zove pravda? Ako na sva ova pitanja odgovaraš sa ne, zašto onda prikriješ sve te gadosti koje se čine u tvojoj „Organizaciji“ i smatraš je još „barkom spasenja“? Da li je moguće da ti je um zamračen do te mere da više nisi u stanju da razlikuješ istinu od laži, te na taj način neprestano bacaš „veo preko postojećih zala“? (NVS 134). Misliš li da Duh proroštva naziva „barkom spasenja“ barku koja je krcata zmijama, somovima, jeguljama i svim ostalim vrstama beskičmenjaka? Nadaš li se da će stići u luku mira barka ispunjena tim beskičmenjacima i gusarima, na čijoj krmi su Slankamenac, Šubert i Pleško? Koga Boroviću ti želiš da obmaneš? Misliš li ti da te Bog neće kazniti zbog zloupotrebe citata iz Duha

proroštva? Smatraš li ti da te je Bog ovlastio da manipulišeš sa njima onako kako se to tebi sviđa? Hoće li tebi i drugima, koji ste „ovlašteni od Organizacije“, biti i dalje mirna savest kada budete pročitali ove reči?: „Onaj koji vidi ispod površine, koji čita srca svih ljudi, kaže za one koji su imali veliku svetlost: »Oni nisu ni ožalošćeni ni iznenađeni svojim moralnim i duhovnim stanjem«. - »To oni izabraše na putevima svojim, i duši se njihovoj mile gadove njihovi.« Izabraću i ja prema nevaljalstvu njihovu, i pustiću na njih čega se boje; jer zвах i niko se ne odazva, govoriš a oni ne slušaše, nego činiše što je zlo preda mnom, i izabraše što meni nije po volji«. - »I zato će im Bog poslati silu prevare, da veruju laž, jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasili, nego voljaše nepravdu« (8 T 248, 249). Misliš li da su i ovi ukori „stavljani van snage“? (NVS 318) Ne znaš li da su reči iz Jer. 28:15-16 upućene i tebi? Veruješ li da ti je Bog dao pravo, da za istu stvar jedne osuđuješ a druge hvališ? O Janačevim nedoslednostima si vrlo hrabro pisao a mene interesuje kada ćeš nešto napisati o Slankamenčevim i tvojim nedelima. To bi članove tvoje „svete crkve“ mnogo više interesovalo jer ste im ti i Slankamenac vođe a ne Janać. Nije Janać dao 700 miliona st. din. crkvenog novca za kupovinu svoje kuće nego si to ti uradio. To te naravno ne sprečava da u Zrenjaninskoj crkvi ubeđuješ članove da „treba da ulože blago na nebu“. Računaš, ako to oni učine biće više novaca tebi na raspolaganju pa ćeš moći da još bolje ulepšaš tvoj ovozemaljski raj. Koristi priliku dok ti se još pruža jer znaj da u Božjem carstvu nema mesta za one koji raspolažu Gospodnjim novcem onako kako ti i Slankamenac činite. Znam da ćeš, kada budeš pročitao ove redove revno objašnjavati članovima kako ja hoću da oklevetam „crkvu Gospodnju“. Ali taj tvoj argumenat nema nikakvu vrednost jer je neistinit. Ti si taj koji rasipanjem crkvenog novca „kradeš svetinju“. (Rim. 2:22). I takvima kao što si ti nije mesto u crkvi. Zbog takvih kao što si ti, Slankamenac i vama slični crkva je dospela u ovo bedno stanje. Zbog toga što je stanje tako, ja istinski žalim i žaliću sve do kraja mog života. Ja sam crkvu uvek voleo a „pećinu hajdučku“ uvek sažaljevao. Ti koji vrlo dobro znaš da je u tvojoj „svetoj crkvi“ sve trulo i rovito, umesto da pokušaš da nešto popraviš, ti vičeš na sav glas preko tvoje skripte da u tvojoj crkvi teče „med i mleko“. „Uska staza je dakle, Hristova staza... A tom stazom ide ova sveta crkva ASD“ (NVS 178). Ako je crkva sveta, znači da je ona sastavljena od svetaca. Ako je to slučaj ko su onda ti koji čine sve gadosti o kojima smo prethodno govorili? Zašto krivci nisu kažnjeni ili isključeni iz crkve? Nije dovoljno reći: „pošto je crkva ASD jedina Božja crkva do Hristovog dolaska, sotona ju je napao ubacivanjem zlih ljudi u njene redove“. (NVS 130).

Kada bi rukovodstvo stvarno bilo zabrinuto zbog pomenute situacije onda bi ono pokušalo da nešto preduzme i ukloni te „zle ljude“, koje je „sotona ubacio“ u njene redove. Umesto njih izbacuju se dobri ljudi koji ukazuju na te zle ljude i na njihova nedela. A kako baš ti zli ljudi zauzimaju najodgovornije položaje, dolazi do tragikomičnih scena tj. „Ahani“ se miluju a „Stefani“ se kamenuju. U jednoj se crkvi tako ne radi. Toga može da bude samo u „pećini hajdučkoj“. „Prosto je neshvatljivo da jedan Toma Stefanović koji je najbolji jezički stručnjak u crkvi ASD, uvek vrši neke sporedne dužnosti, pošto ne aminuje Slankamencu, a drugi makar bili i limari zauzimaju položaje koji bi logično pripadali T. Stefanoviću. Kako to objasniti? Mogu li se takve stvari događati u jednoj instituciji koja nosi naziv „crkva Božja“? U svojoj skripti Borović nastojava svim snagama da dokaže da je ova crkva ASD ta koja će završiti delo, da je Božje prisustvo njoj zagantovano do kraja vremena i da će ona na kraju „slavno trijumfovati“. Ali velika je to obmana. Stari Izrailj je isto mislio da su mu Božje prisustvo i zaštita zagantovani do kraja, da će ih Bog voditi i odbraniti od svih njihovih neprijatelja, bez obzira što su mu oni bili neposlušni. A šta čitamo o njima?: „I Gospod Bog otaca njihovih slaše k njima za rana jednako glasnike svoje, jer mu beše žao naroda njegova i stana njegova. A oni se rugahu glasnicima Božjim, i ne marahu za reči njegove, i smejahu se prorocima njegovim, dokle se ne raspali gnev Gospodnji na narod Njegov, te ne bi leka“ (2 Dnev. 36:15, 16) Kakvo gore podsmevanje glasniku Božjem hoćete danas nego što je pitanje: „Da li Duh proroštva sme da da novu naredbu koja ne postoji u Svetom Pismu?“ Dokle god u adventističkoj crkvi bude postojalo takvih ljudi koji postavljaju takva pitanja, gnev Gospodnji će biti izlivan na nju i za nju isto neće biti leka. Ako jednoga dana vođstvo crkve preuzmu stvarno bogobojazni ljudi koji će biti spremni da i sami čine ono što drugima pričaju, tada se može očekivati da takva crkva ispuni zadatak koji joj je Bog dao.

A ova današnja crkva ASD gledana u celini, nije ništa bolja od bilo koje druge crkve, pa ako su druge crkve Vavilon, onda nema razloga da se i ova današnja crkva ne naziva istim imenom, jer sve što se čini u drugim crkvama čini se i u njoj. Tekst od 1893. godine koji kaže da: „Crkva ostatka nije Vavilon“ imao je svog smisla sve do 1955. godine kada je crkva ASD preko svojih pretstavnika učestvovala u stvaranju „Ikone zverine“. U istom tom periodu oformljena je i „nova organizacija“ prorečena u 1 SM 204, 205. Sadržaj knjige „QOD“ potvrđuje da je baš organizacija ove sadašnje crkve ASD ta „nova“ ili

otpala organizacija pošto je ona ta koja je oborila dva glavna stuba adventističke vere. O tome smo već prethodno dovoljno govorili.

Prema tome, došlo je vreme da svi iskreni vernici poslušaju savete koje je Bog uputio preko Duha proroštva: „Pokazano mi je, da se mi koji verujemo da imamo poslednju vest milosti moramo odvojiti od njih koji neprestano prihvataju nove zablude.“ (OS 462). Ali reći ćete mi da ja nisam dobro razumeo ovaj tekst i da to ne znači da se treba odvojiti od naše „svete crkve“ pošto Duh proroštva kaže: „Brate moj, ako ti učiš da je naša zajednica Vavilon, onda si u zabludi, Bog ti nije dao da objaviš jednu takvu vest.“ (OS 458). Te reči isto potiču iz 1893. godine kada crkva nije bila mesto za trgovinu kao što je danas, što „afera Devenport“ jasno potvrđuje. U to vreme ni jedan stub vere nije bio srušen, jer „nova organizacija“ tada još nije postojala. Ali nažalost, danas ona postoji i zato Bog upućuje sledeće reči svima onima koji se smatraju hrišćanima: „Ovo je svečana izjava koju upućujem crkvi: „ni svaki 20-ti član čije se ime nalazi u crkvenim knjigama nije spreman da svrši svoj zemaljski put, i bio bi (u slučaju smrti) bez Boga i nade kao običan grešnik u svetu. Takvi kažu da služe Bogu, ali oni mnogo revnije služe Mamonu. Ovaj polovičan rad je stalno poricanje Hrista a ne Njegovo priznavanje. Veliki broj osoba donele su u crkvu svoj lični nepotčinjeni duh; duhovni ukus tih osoba je iskvaren njihovim ličnim nemoralnim i uniženim pokvarenostima, predstavljajući svet u duhu, u srcu, u cilju, dokazujući se u požudnim postupcima. Čitav njihov nazovi hrišćanski život ispunjen je obmanama. Žive kao grešnici, a kažu da su hrišćani. Oni koji kažu da su hrišćani i koji će priznavati Hrista trebali bi da izađu iz njihovih redova, da ne diraju nečistu stvar i da se odvoje“. (ChS. 41). Kao što vidite, ovaj poziv upućen je samo hrišćanima da se odvoje od lažnih adventista koji su preplavili crkvu. Ovaj tekst vam je još jedan dokaiz da Duh proroštva nije savetovao jedinstvo po svaku cenu kao što to Borović pokušava da dokaže.

Istorija hrišćanstva pokazala je da su dosada uvek verni morali da se odvoje od nevernih i nikada obratno. Tako naprimer, nasuprot Borovićevim lagarijama u vezi sa Jovanom Krstiteljem (NVS 208) gde on tvrdi kako je Isus preko Jovana Krstitelja „sabrao ostatak u crkvi Starozavetnog Izrailja“; Biblijski izveštaj nam jasno kaže da je Jovan svoju aktivnost obavljao ne u „crkvi Starozavetnog Izrailja“ nego u pustinji (Marko 1:4-5). Starozavetna crkva bila je sinagoga, ali Jovan nije propovedao u sinagogi pošto mu to duhovne vođe tadašnjeg vremena svakako nisu dozvoljavale, smatrajući da to nije njegova dužnost ili kako bi to Borović rekao: „niko, ko nije za to ovlašćen od organizacije koju je Bog osnovao, nema pravo da kara crkvu“. (NVS

303). Ali za veliko čudo, premda je sam Bog organizovao sinagogu - Starozavetnu organizaciju, premda Jovan nije bio ovlašćen od te „Organizacije“, on je ipak karao crkvu i sve ostale i nije ni pitao vođe za njihovo mišljenje. Kako su ondašnje duhovne vođe radile sve naopako kao i današnje što rade, Jovan se je otepio od postojeće „organizacije“ i radio je nezavisno od nje. „Organizacija“ ga je verovatno nazivala otpadnikom kao što to Borović naziva sve one koji rade nezavisno od njegove „svete crkve“. Jerusalimski sveštenici, ljubomorni na Jovanovu službu, bez da mu odobre da je vrši, postavljaju Jovanu pitanje: „Zašto dakle krštavaš kad ti nisi Hristos ni Ilija ni prorok?“ (Jovan 1:25). Vidite kako se od tada pa sve do danas stvari nisu mnogo menjale. Sami sveštenici nisu hteli da propovedaju vest o pokajanju jer bi u tom slučaju i sami morali da to učine, a kada je Jovan počeo da propoveda pokajanje i krštava oni su bili ljubomorni na njega, kao što je Borović ljubomorani na sve one koji propovedaju a ne pripadaju „njegovoj“ organizaciji. U pokušaju da takve zaplaši on vrlo ponosno izjavljuje: „niko dakle, ne može biti zapečaćen izvan crkve ASD“. (NVS 135). Očigledno Borović je vrlo „vešt“ kada prenosi vest proročice Noadije (Nemija 6:14) u ime J. Vajt. Fariseji su verovatno govorili „Niko ne može biti zapečaćen izvan sinagoge.“ Pale vođe su uvek smatrale da se bez njih ništa ne može učiniti i da su oni ti koji drže ključeve od raja. Međutim, Jovan Krstitelj nasuprot tim dečjim zastrašivanjima odlučno se odvojio od pale „organizacije“ i učinio je ono što mu je njegova savest nalagala da učini. Bog ga zato nije prezreo nego naprotiv dao mu je izuzetnu snagu da bi sa uspehom obavio zadatak. Jovanu je već u to vreme bila poznata istina: „Ako bi radi očuvanja jedinstva morali žrtvovati istinu i pravdu, onda radije neka dođe do raskida i borbe“ (VB 38; (Rim. 16:17, 18). Zahvaljujući činjenici što se odvojio od starozavetne organizacije, Jovan je mogao da propoveda čistu istinu, što ne bi mogao da čini da je ostao u njoj. Mnogo kasnije u 14. vetku Česi koji su hteli da ostanu verni Bogu „organizovali su posebnu crkvu koju su nazvali imenom „Ujedinjena braća“ (VB 99). U 16. veku Luter je želeo samo da reformiše rimsku crkvu a ne da stvori neku novu veru. Rimokatolička crkva to nije prihvatila i Luteru je jedino preostalo da se odvoji od nje.

U 18. veku Vesli nije nameravao da osnuje novu crkvu već je svoje pristalice samo organizovao u jednu grupu pod imenom „Metodistički savez“. Od ove grupe su kasnije nastali metodisti, koje su prilike naterale da se odvoje od matične crkve.

Roditelji Jelene Harmon (kasnije Vajt) isto su bili pripadnici metodističke zajednice koja je svojevremeno bila ispravna crkva, ali

vremenom se je i ona iskvarila. Jelena Harmon čvrsto je verovala da će Gospod uskoro doći, ali njen razredni učitelj joj je nezadovoljno prigovorio: „Ovo je moguće samo putem metodizma“ (OS 15). A Borović bi to danas rekao: „ovo je moguće samo putem adventizma gde sam ja jedan od predsednika“. Zbog svoje nade u skori Hristov dolazak Jelena je bila isključena iz crkve zajedno sa svim ostalim članovima porodice.

Svi ovi primeri koje sam vam naveo jasno pokazuju da su verni ljudi iz svih vremena uvek morali da se odvajaju od nevernih pošto su neverni uporno odbijali da se odvoje od vernih. Teško je pretpostaviti da će i u budućnosti biti drugačije.

S obzirom da je današnja crkva zastranila od istine i prerasla u „novu organizaciju“ došao je trenutak za sve one koji veruju da imaju poslednju vest milosti, da se odvoje od onih koji neprestano prihvataju nove zablude.

Videli smo da ova sadašnja (dez)organizacija vrlo lako prihvata zablude pošto odbija da dosledno primenjuje savete date preko Duha proroštva.

Poznavaoocima katoličke teologije je dobro poznato da rimokatolička crkva nezavisno od svega što se dešava u njoj, i dalje tvrdi da „van nje nema spasenja“.

Verna „ćerka“ katoličke crkve, današnja adventistička crkva sledi stope svoje majke te i ona tvrdi isto? „Niko dakle ne može biti zapečaćen izvan crkve adventista sedmog dana“. Tako Borović izražava stav „svoje svete crkve“. Steta je što Borović nije svestan da citat 560 sa 288. strane njegove skripte daje jednu sasvim drugu i ispravnu verziju. „Anđeo sa pisarskom opremom stavlja pečat na čela svih koji se odvoje od greha i igrešnika“. (4 BC 1161). Ovo je jedini uslov da bi neko bio „zapečaćen“.

Sluškinja Gospodnja J. Vajt nikada nam nije kazala da ljudima govorimo da nema spasenja van ove ili one crkve. U II SM 404 čitamo: „Veliko pitanje je poslušnost Božjem zakonu. Ne gubimo ga iz vida. Nastojavajmo da skrenemo pažnju članova naših crkava i onih koji se ne izjašnjavaju za hrišćanstvo na potrebu potčinjavanja Zakonu neba. Ovaj Zakon treba da bude počastvovan i uzdignut.“ Tako je govorio poslednji Božji prorok ali „lažni apostol Pavle“ - Borović sebi dozvoljava da odstupa od tog jasnog učenja pošto ono ne služi njegovim sektaškim interesima.

J. Vajt u potpunosti saglasna sa definicijom velikog reformatora Cvinglija, u vezi sa crkvom „van koje nema spasenja“, daje nam tu definiciju u VB 151: „Ko god celim srcem veruje u Hrista, svuda i u

svakom narodu, taj će biti spasen. To je stvamo crkva izvan koje nema spasenja.“ (vidi Dela 10:34, 35) „Od početka verne duše su sačinjavale crkvu na zemlji“. (AA 11). Na veliku Borovićevu žalost ovi citati nam jasno pokazuju da pojam crkve i spasenja nisu vezani za zidove ni za firmu ni za „Organizaciju“. Ono što spasava čoveka je vera u Hrista i poslušnost Božjem zakonu, a ne pripadnost ovoj ili onoj organizaciji. Tamo gde je prisutna vera u Hrista koja se izražava poslušnošću prema Božjem zakonu, tamo su i spasenje i crkva. Dva poslednja citata koja sam vam naveo jasno potvrđuju ovo što sam vam upravo rekao.

Međutim, Borović nadahnut sektaškim duhom tvrdi sasvim suprotno: „Kada bi se danas pojavio neki čovek i prihvatio sva načela crkve ASD ali, napravio novu organizaciju izvan nje, samim tim što nije prihvatio jedinstvo sa njom i što sam osniva ono što sme samo Bog, pokazao bi čijeg je duha“. (NVS 208). Sada vam je verovatno jasno zašto sam već prethodno rekao da se na njega odnose reči: „Neke od naših starešina su sklone da trpe duh koji je pokazao apostol Jovan kad je kazao: Učitelju! Videsmo jednoga gde imenom Tvojim izgoni đavole koji ne ide za nama i zabranismo mu, jer ne ide za nama“. (Iz Riz. sved. II 129). Time što Borović protivreči prethodne citate Duha proroštva on nam je već pokazao čijeg je duha. Kao što i sami vidite jedino što Borovića interesuje je „Organizacija“. Kada se dolazi samo u nju, po mogućstvu sa dobro napunjenim džepovima, kada aminujete na sve što „braća rukovodioci kažu“ to Borović smatra za najvažnije. A poslušnost Zakonu, istina, štedljivost, skromnost itd. Borovića ni najmanje ne interesuju. Kada bi samo on bio takav, to onda ne bi bilo strašno.

Tragedija je u tome što se većina današnjih adventističkih vođa ponaša isto kao Borović.

Ne zaboravite da je skripta NVS napisana u ime celog Glavnog odbora adventističke crkve u Jugoslaviji, što znači da sve jeresi koje su izražene u njoj u stvari odražavaju mišljenje svih članova odbora.

Odvajanje od takvih ljudi je danas apsolutno potrebno jer poštteni i nepoštteni ljudi nikada nisu mogli da se slože. Nepoštteni su oduvek pokušavali da bojkotuju rad pošttenih, kako ovi ne bi uspeli u svojim poduhvatima. Nepoštteni ljudi su uvek zavidni onim pošttenima i zato pokušavaju da baš te pošttene ocrne u očima drugih, kako bi se dokopali položaja tih pošttenih. Već sam vam naveo Rančićev slučaj, koji jasno ilustruje ovu tvrdnju. Rančić, ako moralno do krajnosti pošten, oklevetan je od duhovnih adžuvana kojima Rančićevo poštenje i uspeh smeta, i oni su pokušali da dokažu kako je Rančić nemoralan i nepošten. U tome nisu uspeli, ali uspeli su da ga svrgnu sa položaja

sekretara. To je ta „uska staza“, kojom ide Borovićeva „sveta crkva ASD“.

Nastaviti rad u jednoj organizaciji gde je svako svakome vuk a ne čovek, je čista besmislica. Verne duše ne bi trebale da nastave da pomažu ljude koji su izgubili svaki pojam o časti i poštenju. Ako ispravni vernici žele da zaista izvrše misioni zadatak koji im je Hristos poverio oni se moraju odvojiti od ovih grabljivih vukova koji nemilice troše novac u privatne svrhe. Kada bi se verni odvojili od nevernih, novac namenjen u svetu svrhu, ne bi više bio trošen za kupovanje luksuznih kuća ni za pravljenje privatnih vikendica, nego bi bio trošen za propovedanje Evanđelja a ne za propagiranje modernog spiritizma, kao što se to danas u crkvi ASD čini.

Hteli vi ili ne proročanstvo jasno kaže da će doći dan kada će se verni i iskreni povući od nevernih: „Videla sam da među takozvanim adventistima i palim crkvama Bog ima svoju iskrenu decu, među kojima ima i propovednika. On će pozvati sve njih iz ovih crkava... i svi koji su iskreni napustiće pale crkve i sjediniće se sa ostatkom.“ Taj ostatak za sada još uvek ne postoji ali će se on u budućnosti formirati. Kako i kada?: „Svetkovanje nedelje još nije žig zverin i neće to biti sve dok ne izade Zakon koji će naređivati ljudima da se klanjaju tom idolopkloničkom danu... svi koji budu pokazali svoju vernost držeći se Božjeg Zakona i odbijajući da prihvate lažni dan odmora (nedelju), svrstaće se pod Božju zastavu i primiće pečat Živoga Boga.“ (7 BC 976, 977). Vidi Sofonija 3:13.

Na veliku Borovićevu žalost njegova „sveta organizacija“ se uopšte ne spominje, već samo oni koji su poslušni Božjem Zakonu, pa bili oni u, ili van organizacije. Borovićev citat 510 ima za cilj da pokaže da se svi moraju ponovo priključiti matičnoj crkvi, ali kad bude došlo vreme za to ona više neće biti „pećina hajdučka“, kao što je sada već će u to vreme biti očišćena od mnogobrojnih sadašnjih škartova: „Kada se bura progonstva zaista sruči na nas, verna ovca čuće glas pravog pastira. Puni samoodricanja, ljudi će se truditi da spasu izgubljene i mnogi koji su odlutali od stada vratiće se da slede Velikog Pastira. Narod Božji će se međusobno približiti i istupiti jedinstveno prema neprijatelju. Pred zajedničkom opasnošću prestaće borba za prevlast, neće se više voditi prepirka koga treba smatrati najvećim.“ (6 T 400). Jedan od glavnih razloga što se Borovićeva „sveta crkva“ nalazi u očajnom stanju je baš ta pomenuta „borba za prevlast“. Sve dok ona ne prestane u crkvi će vladati duhovno mrtvilo i od postojanja takve crkve biće više štete nego koristi. Nasuprot Borovićevom oholom tvrđenju koje hoće da se „otpadnici“ pokore njegovoj „svetoj crkvi“,

poslednji citat nam jasno kaže da će se Božji narod „međusobno približiti i istupiti jedinstveno prema neprijatelju“. Znači na osnovu ovog teksta jedinstva neće biti sve do progonstva. To je zaista tužno, i zato je prednost sve iskrene Božje dece da se već danas odvoje od tih ljudi koji sav svoj smisao života nalaze u borbi za prevlast. Zbog te borbe svetina se je uvukla u crkvu i preplavila je pa je zato već 1893. Bog svojoj vernoj deci dao savet da izađu iz nje. Vidi već citirani tekst (ChS 41). Pad crkve, one kobne 1955. godine daje pravo svakom vernom Božjem detetu da se povuče iz te pale organizacije koja je izgubila njen razlog postojanja, kako bi se svi verni mogli ponovo organizovati i sa uspehom izvršiti povereni im zadatak. Ukoliko vi to ne želite da učinite, vi ćete svakako snositi posledice zbog tog vašeg odbijanja.

Najavljivanje drugog Hristovog dolaska kao i završavanje dela nije povereno vođama. Borović svim silama nastojava da baš to dokaže ali je to nemoguće pošto Duh proroštva tvrdi suprotno: „Kako vest o Spasiteljevom rođenju, tako i vest o Hristovom drugom dolasku nije bila poverena religioznim vođama naroda. Oni su prekinuli svoju vezu sa Bogom, i odbili su nebesku svetlost; zato se ne ubrajaju među one o kojima piše apostol Pavle: „Ali vi, braćo, niste u tami da vas dan kao lupež zatekne. Jer ste vi svi sinovi videla i sinovi dana: nismo sinovi noći niti tame.“ (VB 260).

„Svojim proročkim pogledom (Hristos) je gledao uzdizanje ljudske vlasti koja će hteti da vlada nad savešću, što je za crkvu u svim vremenima bilo strašno prokletstvo. Njegova teška optužba protiv književnika i fariseja kao i Njegove opomene narodu, da ne ide za ovim slepim vođama, zabeležene su kao savet budućim pokolenjima.“ (VB 482).

Prvi citat iz VB 260 jasno vam je rekao da „vest o Hristovom drugom dolasku nije bila poverena religioznim vođama naroda“. Ako mislite da sa njima završite delo, onda to delo neće nikada biti završeno, jer oni se bave ovozemaljskom trgovinom i suviše su prezauzeti borbom za prevlast da bi mogli da se posvete propovedanju o Hristovom dolasku. Poput Borovića oni koriste rane tekstove iz Duha proroštva (dok je crkva bila još u relativno dobrom stanju) da bi njima laskali narodu kako bi ih narod za uzvrat uzdizao. I to je sve što njih interesuje.

Borovićev citat 230 isti je kao i 310. i 622. preko kojih on demagoški pokušava da ubedi narod kako je on najbolji: „Bog ljubi svoj narod ... i ukorava ga, ne zato što je on najgori, nego zato što je najbolji narod na svetu“. (Ovaj tekst je iz prvog svedočanstva 1866. godine). Borovića kao i sve ostale vođe tekstovi iz osmog i devetog

svedočanstva ni malo ne interesuju pošto oni ne laskaju ni njima ni narodu: „Propovednici su zaspali, članovi crkve spavaju, a svet propada u grehu.“ (8 T 37).

„Narod Božji koji ima svetlost i znanje nije ispunio uzvišene i svete ciljeve Božje... Veliko duhovno slepilo obuzelo je one koje je Gospod obasjao tolikom svetlošću.“ (8 T 139).

„Ista neposlušnost i neuspeh koji su se videli u jevrejskoj crkvi karakterišu još u većoj meri one koji su dobili ovu veliku svetlost s neba u poslednjim vestima opomene.“ (Iz Riz. sved. II 124).

I šta se desilo toj jevrejskoj crkvi? „Udaljavanjem od Gospoda i vezom sa mnogobošcima jevrejska crkva je postala bludnica.“ (VB 314). Citait iz Riz. sved. II 124 kazao nam je da „ista neposlušnost i neuspeh koji su se videli u jevrejskoj crkvi karakterišu još u većoj meri one koji su dobili ovu veliku svetlost s neba u poslednjim vestima opomene. Kada je jevrejska crkva zbog neposlušnosti postala bludnica zar i adventistička crkva nije isto postala bludnica, pošto i nju karakteriše neposlušnost „još u većoj meri“ nego samu jevrejsku crkvu?

„Isti uzroci imaju uvek iste posledice“ (VB 311). I zbog toga u 8 T 250 ista J. Vajt koja je kazala da je jevrejska crkva postala bludnica, kazala je da je i adventistička crkva isto postala bludnica: „Kako posta kurva verni grad? Dom oca mojega postao je mesto za trgovinu iz koga su iščezle Božanska prisutnost i slava.“ Kao i sami što vidite, situacija je više nego dramatična a vaše vođe vam laskaju govoreći: „Vi ste najbolji narod, crkva Gospodnja ovo je. Mir je i nema se šta bojati.“ I tako vas oni uspavljaju tim „milim stvarima“. Verujem da vam je sada jasnije zašto je sluškinja Gospodnja napisala da „vest o Hristovom drugom dolasku nije bila poverena religioznim vođama naroda.“ (VB 260). Ako mislite da je ona time htela da kaže da vest o drugom Hristovom dolasku nije bila poverena farisejima nego samo Hristovim učenicima i da se prema tome te reči ne odnose na današnje i buduće adventističke vođe, onda se zaista grdno varate. Nema sumnje da će oni pokušati da vas ubede da se vi ne varate ako baš tako mislite, ali to ipak nije tako. Po tom pitanju sigurna proročka reč je vrlo jasna: „Ljudi koje je Bog izabrao objavljiivaće vesti koje će upozoriti ljude i probuditi ih ... Vesti će se objavljivati izvan uobičajenog reda.“ 9 T 136, 137).

Već vidim Borovića i druge slične njemu, kako će vam objašnjavati da su baš oni ti „ljudi koje je Bog izabrao“, i kao dokaz navešće G. W. 299: „Dragoceno svetlo istine za naše dane dato je nama.“ I pri tome Borović zaboravlja da reč „nama“ znači u stvari: „Nama koji smo poštene i poslušni Bogu.“ A to nije isto što i biti

samozvani sekretar ili predsednik. Poznato je da se rukovodstvo adventističkog dela sastoji uglavnom od ljudi „laktaša“ koji su se sami izborili za mesto koje zauzimaju, i Bog ih nije tu postavio niti pozvao za službu. Ne zaboravite da malopredajni tekst kaže: „Vesti će se objavljivati izvan uobičajenog reda“.

A koji je to „uobičajeni red“? Dosadašnja praksa pokazala je da se on sastoji u tome što „braća na rukovodećim položajima“ sami određuju bez Božje saglasnosti ko je sposoban da radi u delu i ko nije. I po običaju oni koji im aminuju su najčešće smatrani kao sposobni, dok oni koji hoće da rade onako kako to Bog zahteva da se radi bivaju proglašavani kao nesposobni. Ali ja zahvaljujem Bogu što će jednoga dana i toj samovolji doći kraj. I na Borovićeve veliku žalost delo sigurno neće završiti ni on, ni Randelović, ni Pleško - ljudi koji sebe smatraju sposobnima, već će delo završiti baš ti koje su Slankamenac, Borović i njima slični, proglašavali kao nesposobne. „Na svršetku ovog dela, Bog će upotrebiti ljude koje su vodeća braća proglasila kao nesposobne da rade u Božjem Delu.“ (RH 9 Feb. 1885. g.). Tako proročanstvo kaže i ja čvrsto verujem da će se ono i ispuniti onako kako je najavljeno - Borovićeve hvalospjevi njegovoj „svetoj organizaciji“ i ljudima koji je sačinjavaju sigurno neće sprečiti proročanstvo da se ispuni kako je predviđeno. Ja znam da ono mrsi njegove račune jer ne tera vodu na njegovu vodenicu, ali proročanstva nisu tu da ugađaju Borovićevim željama, nego da najave ono što će se stvarno dogoditi. Kao što vidite i sami od „rukovodeće braće“ ne treba mnogo očekivati bez obzira na Borovićeve iluzije. Ako mislite da ćete sa njima završiti delo onda ste u strašnoj zabludi. Oni sami sebe smatraju sposobnima i zato Bog kaže da će „nesposobni“ završiti njegovo delo jer su oni ti, za koje je rečeno: „Bog će raditi za one iz svog naroda koji su spremni da se potčine delovanju Svetog Duha.“ (9 T 138).

Da su današnji rukovodioci bili spremni da se potčine delovanju Svetog Duha, crkva se ne bi nalazila u ovako očajnom stanju kao danas što se nalazi. Ako se treba potčiniti „vodeća braća“ su uvek poslednja ali ako treba da se učini neki prestup tu su oni poslovično prvi: „I ruka sveštenička i glavanska beše prva u tom prestupu.“ (Jezdra 9:2). Od Jezdre pa sve do danas situacija se u tom pogledu nažalost ništa nije promenila.

Korupcija koja vlada u samoj Generalnoj Konferenciji i njeno nastojavanje da tu korupciju zataška najbolji je dokaz u prilog toj tvrdnji.

Devenport, jedan od „Ahana“ adventističke crkve, umesto da bude isključen zbog grubog kršenja 8. zapovesti, kojom je naneo

sramotu na čitavu zajednicu, nailazi na razumevanje i simpatiju kod sadašnjeg predsednika Generalne Konferencije Nila Vilsona. Naime, 12. 03. 1983. g. ovaj poslednji dao je preko adventističkog radia „Network“ sledeću izjavu: „Mi svakako moramo pokazati milosrđe prema njemu (Devenportu) nasuprot svemu što se dogodilo.“ Kako je i sama Generalna Konferencija umešana u ovoj korupciji, Vilson nije mogao da izrazi neki drugi stav i tako je on potvrdio istinitost dobro poznate latinske poslovice: „Ljudi sebi rado opraštaju“.

S druge strane, ista Generalna Konferencija nije pokazala ni malo milosrđa prema jednoj radnici iz „Pacifik Presa“ po imenu Tolbruk koja je zahtevala da za isti posao prima istu platu kao i muškarci. Kako je pomenuta štamparija odbila da udovolji njenom zahtevu, ona je štampariju tužila sudu, koji joj je omogućio da ostvari njeno pravo. Sve se završilo time što je „Pacifik Pres“ otpustio ovu radnicu a Generalna Konferencija je predložila da Mis Tolbruk bude isključena iz crkve.

Iz ovog ste mogli da zaključite sledeće: „Kada se ukrade 41 milion dolara, kao što je to Devenport uz pomoć Generalne Konferencije učinio, onda se prema lopovu „mora pokazati milosrđe“; a kada neko pokuša da ostvari pravo na svoj lični i zarađeni dohodak kao što je to Mis Tolbruk učinila, onda Generalna Konferencija (ili kako bi to već Borović rekao „Božji glas“ ali glas boga pomenutog u 2 Korinć. 4:4), više ne smatra da se „mora pokazati milosrđe“ već predlaže isključenje. Eto to je „uska staza“ kojom ide „ova sveta crkva ASD“ (vidi Isaija 9:16).

Borovićeva laskanja preko citata 230, 310 i 622 pokazuju „način rada“ kojim rukovodioci pokušavaju da narod ubede kako je „najbolji“ dok je u stvarnosti situacija više nego zabrinjavajuća: „Kao narod, mi trijumfujemo u jasnoći i sili istine... Ali mi smo vrlo oskudni u Biblijskoj poniznosti, strpljenju, veri, ljubavi, samopredaji, budnosti i u duhu požrtvovanja. Mi treba da negujemo biblijsko posvećenje. Greh preovladava među Božjim narodom.“ (3 T253). Narod u kojem preovladava greh ne može biti smatran kao „najbolji narod“. Tako nešto može da tvrdi samo jedan Borovićev zamračeni um. Opijen slavom, on laska narodu očekujući da mu ovaj za uzvrat kaže kako je on „veran i sposoban Božji sluga.“

Nadahnuti tekst nam je maločas rekao da treba „da negujemo Biblijsko posvećenje“. A šta Borović neguje? Laodikejsko samozadovoljstvo. Prave Božje sluge to nikada nisu činile. Božje sluge od Mojsija pa sve do J. Vajt, sve su bile te koje su prekoravale narod zbog greha koji je oduvek preovladavao u njemu, i bile su, najvećim delom „negativne“ kako bi kazali današnji rukovodioci. Međutim,

današnje nazovi sluge Božje više ne žele da budu „negativne“ i zato laskaju narodu i tako ga obmanjuju. Oni više ne prekorevaju narod jer su i sami za prekor.

A Bog vam zato upućuje poziv da se odvojite od takvih koji vam laskaju jer su to vaši najveći duhovni neprijatelji pošto vas uveravaju da je vaše stanje mnogo „bolje nego što ustvari jeste.“ „Videla sam da mnogi zanemaruju toliko potrebnu pripremu očekujući da će ih „osveženje“ ili „pozni dažd“ osposobiti da opstanu na dan Gospodnji i da žive u njegovoj prisutnosti. O koliko njih sam videla u vreme nevolje bez Božje zaštite! Oni zanemaruju neophodnu pripremu, s toga neće moći da prime „osveženje“ koje svi moraju primiti da bi mogli živeti u prisutnosti Svetoga Boga. Oni koji ne primaju opomene ni ukore, odbijaju da budu „sečeni“ od strane proroka, ne čiste svoje duše pokoravajući se celoj istini, i koji su skloni da veruju da je njihovo stanje daleko bolje no što u stvari jeste, probudiće se tek u vreme sedam poslednjih zala i uvideće da je to „sečenje“ i uobličavanje bilo neophodno za njih da bi bili podesni za Božju građevinu. Međutim, više neće biti vremena za bilo kakvu pripremu, više neće biti Posrednika da ih zastupa pred Bogom... Videla sam da će u „osveženju“ učestvovati samo oni koji budu pobedili i otklonili svaki ukorenjeni greh: ponos, sebičnost, ljubav prema svetlu i svaku rđavu reč i postupak.“ (E. W. 70, 71).

A narodu kojem se neprestano laska nikada nije moguće da ostvari taj cilj. Na vernim članovima crkve leži odgovornost ili da se odvoje od takvih licemera koji dobro znaju da je stanje crkve očajno ali ipak viču: „Mi smo najbolji narod“ ili pak da takve odstrane iz svojih redova. „Videla sam da Zajednica po svojoj dužnosti pažljivo i obazrivo treba da preispita život, sposobnost i sve postupke onih koji se izdaju za učitelje. Ako ne postoje očevidni dokazi o tome da ih je Bog pozvao i ako se oni ne obaziru na to što se reči „teško vama“ (Mat. 23:13-16) i na njih odnose, dužnost je zajednice da ih izobličići; neka se zna da zajednica takve ne priznaje za učitelje. To je jedini način na koji zajednica može da postupi da bi ostala čista u tom pogledu, jer na njoj leži teret odgovornosti.“ (EW 100, 101). Iz ovoga citata mogli ste da zaključite zašto Zajednica više nije „čista“. Već odavno, ona je morala da izobličići Slankamenca, Šuberta, Borovića, H. Pleška i u poslednje vreme Randelovića pošto „se oni ne obaziru na to što se reči „teško vama“ (Mat. 23:13-16) i na njih odnose.

Drugi ne manji razlog zbog kojeg crkva nije „čista“ nalazi se u činjenici da „propovednici propovedaju „mile stvari“ kako bi ugodili slušaocima koji ovozemaljski misle. Oni se ne usuđuju da u svojim

propovedima iznose Hrista i one Biblijske istine koje mogu da zaseku i ganu srce, jer ako oni tako postupe ni jedan od ovih što ovozemaljski misle neće ostati u crkvi. Ali pošto su mnogi od njih bogati, oni (po shvatanju ovih lažnih pastira) moraju biti zadržani po svaku cenu, iako za to mesto ne odgovaraju ništa više nego i sam sotona i njegovi anđeli... Te „mile stvari“ koje se ističu sa propovedaonica potiču od sotone i njegovih anđela. Oni stvaraju plan, a takozvani hrišćani ga ostvaruju. Prijatne bajke se propovedaju i rado prihvataju, a licemeri i otvoreni grešnici ujedinjaju se sa crkvom. Kada bi se istina propovedala u njenoj čistoti, ona bi takve brzo isključila.“ (EW 228).

Prema tome, zato što u crkvi ima licemera i otvorenih grešnika krivi su i propovednici koji ne iznose istinu u njenoj čistoti.

„Kad bi crkva prihvatila ovu poruku, ona bi u njoj izdejstvovala potpunu reformaciju i probudila živo svedočanstvo što bi iščistilo licemere i grešnike a crkvi ponovo donelo Božje odobravanje i Njegovu naklonost.“ (EW 228, 229).

Svaku do sada izgovorenu reč spreman sam da branim pred bilo kojom mesnom crkvom i bilo bi mi drago ikada bi mi za to neko ukazao priliku. Ako neka pomenuta osoba smatra da sam je „oklevetao“ neka me preda sudu pa ćemo se ako treba i tamo objasniti. Ni jednu reč nisam izgovorio iz osвете ili mržnje prema bilo kome: „Zloba govori sama protiv sebe“. (Ps 27:12).

Sve što sam rekao potkrepio sam neoborivim dokazima pa se zato ne plašim ni jedne reči koju sam izgovorio. Ako se eventualno povređene osobe poprave spreman sam da i o njima isto tako lepo pišem kao o bratu Stojčeviću ili Golubiću.

Ja znam da će Borović po izlasku ove knjige, na mene bacati „drvlje i kamenje“. Samo neka zna da ja nisam vođa ni jedne crkve i da od marta meseca 1983. godine ne pripadam ni jednoj verskoj organizaciji. Do te 1983. godiine bio sam član velike zajednice (crkve ASD) ali tada sam tražio isključenje zbog toga što više ne prihvatam nesnosno podržavanje očajnog stanja koje vlada u crkvi. I sada sam sam.

Na vaše prezire koji će sigurno uslediti odgovaram vam Luterovim rečima: „Ko zna nije li me Bog izabrao i pozvao da izvršim ovo delo? Ne bi li trebalo da se bojite da, prezirući mene, prezrete i samoga Gospoda ?

Mojsije je bio sam pri izlasku iz Egipta. Ilija je bio sam u vreme vladanja cara Ahava; Isaija je bio sam u Jerusalimu; Jezekilj sam u Vavilonu... Ako sam govorio zlo, dokažite mi u čemu sam pogrešio.“ (VB 119, 133).

„Ja polažem moje pero i podižem dušu u molitvi da Gospod oživi svoj pali narod koji je sličan suvim kostima...“ (ChS 41).

„Bog nam šalje svetlost, da bi dokazali od čijeg smo duha.“ (SE 266, 267).

„Oni koji dozvoljavaju sebi da se podignu protiv jasnih svedočanstava, sami sebe obmanjuju i stvarno misle, da su se oni na koje je Bog stavio teret svoga dela uzdigli iznad Božjeg naroda i nisu pozvani da daju savete i opomene.“ (SOŽI 359).

„Zar ćemo ćutati dok oni koji kažu da su Hristovi učenici ne mare za Njegovu nauku?“ (P. M. 249)

„Pitala sam šta ovo rešetanje znači i rekli su mi da ga je prouzrokovao verni Svedok svojim određenim svedočanstvom, koje je uputio Laodikijskoj zajednici. (Otkr. 3:14-22) Ovo svedočanstvo utiče na srce onoga koji ga prihvati i on će postaviti sebi viši cilj i objavljivati celu istinu. Neki neće hteti da prihvate ovo svedočanstvo, već će ga odbiti i to će izazvati rešetanje Božjeg naroda.“ (OS 471)

Da li ćete vi hteti da prihvatite ovo svedočanstvo, ili ćete ga odbaciti?

„Riču neprijatelji tvoji na mestu sabora tvojih, svoje običaje postavljaju mesto naših običaja. Običaja svojih ne vidimo, nema više proroka, i nema u nas ko bi znao dokle će to trajati. Dokle će se, Bože, rugati nasilnik? Hoće li doveka protivnik prkositi Imenu Tvojemu?“ (Ps 74:4, 9-10)

Izdaje i odgovara
Velimir Stojić
Cvete Živkova 6
23000 Zrenjanin

Tisak: GRO »Stampa« Osijek